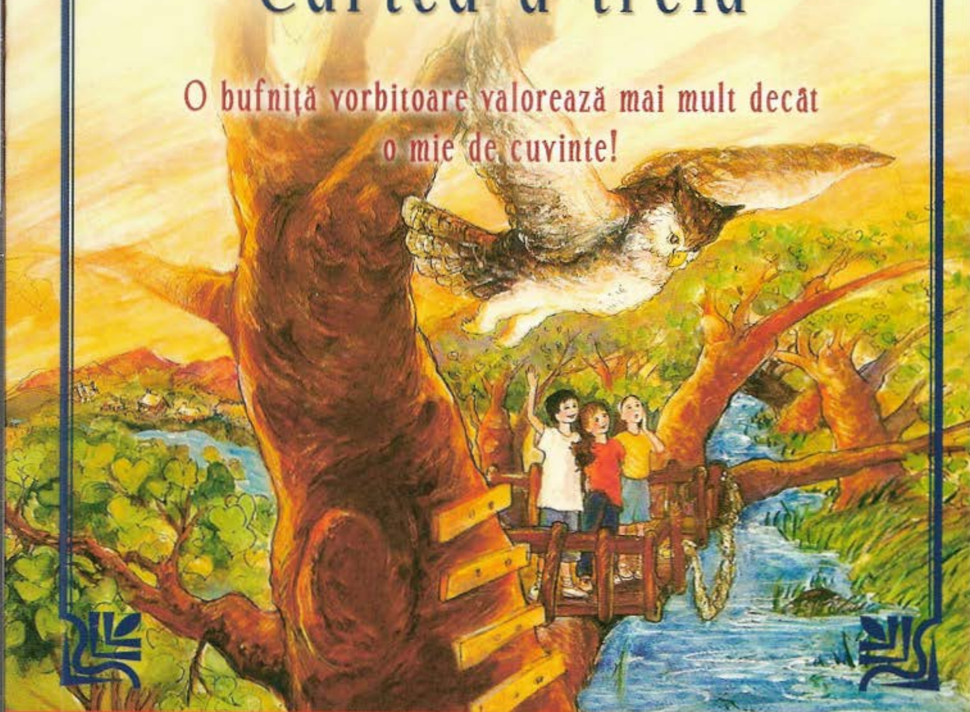
SERIA CĂRȚILOR SARA

De la autorii cărții bestseller *Cere și ți se va da*

SARA,
Cartea a treia

O bufniță vorbitoare valorează mai mult decât o mie de cuvinte!

O cale remarcabilă de a privi la unele moduri vechi de distracție!

ESTHER ȘI JERRY HICKS

Învățăturile lui Abraham®

– Voi credeți în stafii? șopti Annette.

Sara și Seth se priviră surprinși.

– Păi, aș zice că da, îi răspunse Sara.

Își aduse aminte de noaptea în care primise vizita lui Solomon în dormitorul ei, după ce Jason și cu Jimmy îl împușcaseră. În acea noapte nu se gândise la Solomon ca la o stafie; era pur și simplu bucuroasă să îl vadă.

Sara și Seth se priviră. Amândoi știau că dacă exista cineva care s-ar fi putut încadra în categoria stafiilor, Solomon era acesta. Amândoi se abținură însă să spună ceva, nefiind pregătiți să îi mărturisească noii lor prietene secretul lor ultraspecial.

– Ei bine, *tu* crezi în stafii? o întrebă Seth, privind intens fața serioasă a lui Annette.

Annette se uită pe rând la Seth, apoi la Sara, din nou la Seth și din nou la Sara.

Sara și Seth rămaseră tăcuți, așteptând răspunsul lui Annette.

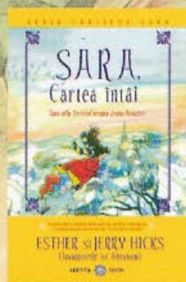
– Nu, doar mă întrebam dacă voi credeți, le răspunse brusc aceasta. Hei, hai să ne dăm cu frânghia.

Fără să își mai pregătească saltul ei perfect calculat de pe platformă pe frânghie, Annette sări în gol, ca și cum nu ar mai fi avut răbdare să părăsească mai repede acel loc.

Celebrii autori ai cărților bestseller *Cere și ți se va da* și *Banii și Legea Atracției*, Esther și Jerry Hicks, sunt promotorii învățăturilor din seria Abraham-Hicks referitoare la atragerea bunăstării în viața ta. Seminarele pe tema **Legii Atracției** generează apariția unui flux regulat de cărți, CD-uri și DVD-uri care conțin această învățătură. Website-ul lor este: **www.abraham-hicks.com**.

Alte cărți de Esther și Jerry Hicks:

www.divin.ro

ISBN 978-606-8080-29-1

ADEVĂR DIVIN

SARA,
Cartea a treia

O bufniță vorbitoare valorează mai mult decât o mie de cuvinte!

O manieră nouă și absolut remarcabilă de a privi vechile modalități de a te distra...
O aventură minunată în lumea bucuriei.

Esther și Jerry Hicks

Ilustrații: Caroline Garrett
Traducerea: Cristian Hanu

ADEVĂR DIVIN
Brașov, 2010

Editura ADEVĂR DIVIN
Braşov, Str. Zizinului, nr. 48, parter, ap. 7,
cod 500414, O.P. 12
Mobil: 0722.148.983 *sau* 0727.275.877;
Telefon / Fax: 0268.324.970 *sau* 0368.462.076
E-mail: contact@divin.ro *sau* contact@secretul.tv
Pe site-ul editurii găsiţi şi alte cărţi pentru suflet:
www.divin.ro
Site: **www.secretul.tv**
Yahoo! Group: **adevardivin**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HICKS, JERRY

Sara: cartea a treia: o bufniţă vorbitoare valorează mai mult decât o mie de cuvinte! / Esther şi Jerry Hicks; ed.: Cătălin Parfene; trad.: Cristian Hanu. - Braşov: Adevăr Divin, 2010

ISBN 978-606-8080-29-1

I. Hicks, Jerry
II. Parfene, Cătălin (ed.)
II. Hanu, Cristian (trad.)

087.5

Editor: Cătălin PARFENE
Copertă: Cătălin DAVID
Corectură: Elena MÁLNAI

Tipar: S.C. Gridsolo Print Company S.R.L.
Tel. / Fax: 0268.313.355 | www.gsprint.ro

Cuprins

Cuvânt înainte

Astăzi am călătorit cu mașina prin minunatul ținut rural din Illinois și Indiana, iar Jerry mi-a citit cea de-a treia carte din seria *Sara: O bufniță vorbitoare valorează mai mult decât o mie de cuvinte!* Lectura lui a reprezentat o veritabilă desfătare pentru mine (fiind prima dată când o auzeam citită). După ce ne-am parcat mașina și ne-am cazat în hotelul în care urma să ținem seminarul, m-am așezat pe un fotoliu confortabil, cu ochii închiși, și m-am scufundat în sentimentul de neuitat pe care mi-l dă de fiecare dată încheierea unei noi cărți. Instantaneu, mintea mi s-a umplut de cuvinte. Așa a început scrierea următoarei cărți din seria *Sara.*

Cum s-ar spune, am luat-o din nou de la început!

Sper ca seria *Sara* să te desfete la fel de mult cum mă desfată pe mine. Pentru mine, Sara, Seth și Annette sunt la fel de reali ca și oamenii pe care îi cunosc, iar eu mă bucur la rândul meu de lucrurile pe care le învăț în timp ce le contemplu viețile.

Cu iubire,
Esther

Introducere

În tot ceea ce este și ce nu este, în orice loc și non-loc, în Spațiul Universal Infinit – așteaptă răspunsurile la toate întrebările pe care ți le-ai pus vreodată. Această carte din seria *Sara* (cartea a treia) s-a născut în acea lume în care trăiește Solomon, profesorul Sarei, în Spațiul Universal.

Ești pe punctul de a te îmbarca într-o călătorie fascinantă și uluitoare, într-o aventură către o nouă perspectivă din care poți privi această lume, inclusiv vechile maniere în care obișnuiai să te distrezi.

De aceea, așteaptă-te să experimentezi anumite percepții noi, să te conectezi din nou cu Sinele tău invulnerabil, să înveți cum poți experimenta aventura fără a te teme de riscuri.

Învață cum. Oricum, totul se va termina cu bine, pentru că așa se termină întotdeauna. Nu ai cum să greșești și nu ai cum să epuizezi aceste aventuri. Tu te poți simți bine în orice circumstanțe, indiferent dacă le

numești bune sau rele. Totul este bine în această lume. Orice „accident" are o cauză. Dezirabilul poate fi găsit în indezirabil, ascuns după o mască. Tu te poți simți bine chiar dacă te simți inițial gelos sau vinovat. Te poți simți bine chiar și în fața morții. De fapt, nu există moarte. Corpul tău se vindecă în mod natural. Tu poți atrage în viața ta relații armonioase. Te-ai născut în această viață ca să fii fericit. Poți avea orice îți dorești...

Cu toții împărtășim aceeași aventură planetară. Într-un fel sau altul, noi ne-am simțit atrași unii de ceilalți, iar acest moment este consecința intențiilor și vibrațiilor noastre comune. Timp de mai bine de un deceniu, Esther și cu mine am călătorit în peste 60 de orașe mari pe an, ținând seminare în fața a mii de persoane. Acestea ne-au pus orice întrebări au dorit, iar din aceste întrebări s-a născut delicioasa serie *Sara*. Când cartea de față, *Sara 3*, va ajunge în mâinile miilor de cititori, ea va naște noi întrebări... Spre exemplu, un profesor de la o școală publică din San Francisco a folosit prima carte din seria *Sara* ca manual și le-a dat ca temă elevilor săi (circa 30 la număr) să ne trimită email-uri cu întrebările și cu sugestiile lor personale referitoare la ceea ce ar dori să se întâmple în cărțile următoare din serie. (Deși la ora actuală suntem mult prea ocupați cu angajamentele pe care le avem pentru a mai repeta experiența, la vremea aceea le-am răspuns tuturor celor 30 de elevi, dăruindu-le chiar o cărticică cu întrebările lor și cu răspunsurile lui Solomon. Toată lumea s-a distrat la culme!!) Culmea este că deși niciunul dintre elevi nu citise încă manuscrisul cărții *Sara 3*, aproape toate sugestiile lor (legate de ceea

ce își doreau să se întâmple în continuare) s-au regăsit în manuscris! Niciodată până atunci nu am fost atât de conștient de interconexiunile spirituale care ne unesc pe toți și care ne permit să primim răspunsuri la întrebările noastre, adeseori chiar înainte de a le pune.

Așa se face că ne aflăm acum unii în fața celorlalți, tu cu întrebările tale și această carte cu răspunsurile. Ce sursă perfectă de cocreație! Scopul cu care a fost scris acest material a fost acela de a-ți amplifica și mai mult bucuria, indiferent cât de fericit te consideri deja, precum și de a dărui mai departe această carte celor care nu sunt încă la fel de fericiți ca tine.

Trăim într-o epocă în care există mai multe oportunități de a fi fericit decât oricând înainte în istoria cunoscută a umanității. Și totuși, între miliardele de oameni care știu să profite de aceste oportunități continuă să existe mici grupuri de persoane care se cultivă unele pe altele și care par să își refuze orice „plăcere pământească". Noi, ceilalți, care nu ne-am născut și nu am fost obligați să adoptăm aceste sisteme înguste de convingeri, putem înțelege, chiar dacă nu putem accepta întotdeauna, „opțiunea lor de a suferi în mod deschis". De îndată ce începem să înțelegem că „suntem întotdeauna liberi să alegem orice dorim și că noi suntem cei care ne creăm experiența de viață prin alegerile pe care le facem", devine din ce în ce mai greu să înțelegem de ce există încă pe pământ atât de multă teamă, atâtea boli și atâta durere... și în general atâta nefericire în lumea noastră civilizată. Cu alte cuvinte, de ce trebuie să existe durere și suferință în această epocă în care avem atât de multe oportunități de a ne simți liberi, de a crește și de a ne bucura de viață?

Solomon, neverosimilul prieten al Sarei, ne învață că experimentarea oricărei alte vibrații decât Bunăstarea este nenaturală. Această carte nu are alt subiect decât redescoperirea întoarcerii la o viață fericită, la sinele nostru natural (care este întotdeauna fericit), indiferent ce s-ar întâmpla în viața noastră! Cartea ne învață să permitem fericirii să reintre în viața noastră, iar apoi să fim un exemplu în această direcție inclusiv pentru ceilalți și să ne împărtășim Bunăstarea cu ei.

Pasajul care urmează este un extras din cuvintele oferite de Solomon Sarei. Aceste cuvinte sintetizează perfect simplitatea și claritatea acestei aventuri minunate în lumea descoperirii vieții fericite și împlinite pe care suntem meniți să o trăim:

Sara, ce-ar fi să îți faci din fericire principalul țel al vieții? „Nimic nu este mai important decât să mă simt bine."

Oamenii cred adeseori că nu se pot simți bine decât dacă lucrurile evoluează într-un anume fel. Când descoperă că nu au puterea de a schimba realitatea așa cum își doresc, ei se resemnează și trăiesc o viață neputincioasă și nefericită.

Încearcă să înțelegi că puterea ta constă în capacitatea ta de a percepe această realitate în așa fel încât să te simți bine. Dacă vei reuși să faci acest lucru, vei căpăta puterea de a realiza absolut orice îți vei dori.

Tot ceea ce îți dorești tu încearcă să ajungă la tine, dar tu ai datoria de a-i deschide poarta, iar acest lucru nu devine posibil decât atunci când te simți bine.

Tu trăiești într-o lume uriașă, Sara, în care numeroși alți oameni își doresc la rândul lor tot felul de lucruri, multe dintre ele diferite de dorințele tale. Tu nu îi poți convinge

sau obliga să fie de acord cu tine, și nu îi poți distruge pe toți cei care nu sunt de acord cu tine. Singurul lucru care îți mai rămâne de făcut dacă dorești să duci o viață fericită și împlinită este să te decizi, odată pentru totdeauna, să te simți bine cu orice preț. Dacă vei practica schimbarea gândurilor tale și focalizarea lor asupra lucrurilor care te fac să te simți bine, vei descoperi cel mai mare secret al vieții…

Esther și cu mine ne-am desfătat literalmente cu profunzimile „secretului vieții" oferit Sarei de Solomon și revelat pagină cu pagină în această a treia carte din seria *Sara.* Anticipăm amândoi de pe acum distracția pe care o vei simți la rândul tău pe măsură ce vei descoperi comorile conținute în paginile acestei cărți delicioase, dar extrem de profunde.

Scopul vieții este bucuria. Fundamentul ei este libertatea, iar consecința ei este creșterea. Sara și prietenul ei Solomon sunt pe punctul de a adăuga un nou capitol în cartea împlinirii menirii tale în viață.

Și astfel, începe o nouă aventură… aventura bucuriei.

Din inimă,
Jerry S. Hicks

Jerry

Capitolul 1

Începe școala

Un zâmbet plăcut îi lumină fața Sarei când se gândi la apropiata întâlnire cu Seth, prietenul ei cel mai bun din întreaga lume, pentru a-și împărtăși reciproc ce au făcut în ultimele săptămâni ale vacanței de vară. Sara se uită la cerul senin și trase adânc în piept aerul curat de munte. În acest moment, se simți fericită.

– Sunt atât de încântată că începe școala, își spuse ea cu voce tare.

În realitate, lucrul care o bucura atât de tare nu era începerea propriu-zisă a școlii, cât faptul că avea să poată petrece mai mult timp cu Seth.

Seth locuia dincolo de Aleea Thacker, nu departe de casa în care locuia Sara împreună cu părinții și cu fratele ei mai mic, Jason. Sara și Seth și-au descoperit extrem de multe lucruri în comun, cum ar fi pasiunea lor pentru locurile din natură, pentru animale și aprecierea lor reciprocă pentru aflarea de lucruri noi. Acasă însă, viețile lor erau foarte diferite, nu atât în ceea ce privea aparențele

exterioare, întrucât la urma urmelor locuiau în același cartier, cât în faptul că Sara avea libertatea de a face mai mult sau mai puțin orice îi plăcea, în timp ce părinții lui Seth nu îi permiteau acestuia decât o libertate mult mai mică. Lista cu treburi pe care le avea de făcut și cu responsabilități casnice era foarte lungă, iar Sarei îi venea greu să creadă că erau chiar atât de multe lucruri de făcut acasă la Seth. De aceea, la scurt timp după ce îl cunoscuse mai bine pe Seth, rămase cu convingerea că majoritatea treburilor pe care i le dădeau de făcut părinții săi aveau mai degrabă menirea de a-l ține ocupat decât de a rezolva probleme reale. Seth nu se plângea însă niciodată. Își trata întotdeauna părinții cu respect și făcea fără să crâcnească ce îi spuneau aceștia. Iar Sara nu putea să nu îl respecte sincer pentru acest lucru.

În schimb, în timpul școlii, părinții lui Seth îi dădeau acestuia o libertate mai mare, care îi permitea să își găsească în fiecare zi timp să se joace cu Sara, imediat ce ieșeau de la școală. De aceea, Sara era extrem de fericită la gândul că reîncepea școala, așa că se grăbi către clădirea acesteia, aproape alergând.

Auzind din spate motorul unui camion, Sara se dădu la o parte, dar după ce mașina trecu, își continuă mersul pe mijlocul drumului de țară. Ajunse în scurt timp la punctul în care strada ei se intersecta cu cea pe care venea Seth și privi în zare, către casa acestuia. „Haide, Seth, unde ești?" se întrebă ea, neliniștită. De-abia aștepta să îl vadă și să discute cu el.

Rămase o vreme pe loc, lăsându-și geanta (astăzi goală) la pământ și așteptându-l pe Seth. „Seth, unde ești?"

Sara văzu un camion mare venind din direcția casei lui Seth, iar în timp ce acesta trecu pe lângă ea fu învăluită

de praf. Clipi din ochi și dădu din mâini ca să vadă mai bine, dar nu sesiză nici urmă de Seth.

„Mă rog, o să ne întâlnim la școală", se consolă ea singură, ridicându-și geanta de jos și mergând cu spatele, în speranța că îl va vedea pe Seth alergând către ea. Acesta nu apăru însă.

Drumul până la școală nu era foarte lung, iar timpul trecea de regulă foarte repede atunci când se gândea la lucruri fericite. Orice om care ar fi observat-o pe Sara în zilele din urmă și-ar fi dat seama că era o fată cu adevărat fericită. Cei care o cunoșteau bine știau însă că nu fusese întotdeauna astfel și că în ultima vreme cu ea se petrecuse o transformare uriașă. Dintre toți oamenii care o cunoșteau pe Sara, singurul care cunoștea secretul transformării sale era Seth.

– Bună dimineața, Sara! auzi ea vocea domnului Matson când trecu pe lângă service-ul al cărei proprietar era și la care lucra încă de dinainte de nașterea Sarei.

– Bună dimineața, domnule Matson, îi răspunse Sara zâmbind și privindu-l cum șterge cu atenție parbrizul mașinii doamnei Pittsfield.

Sara îl simpatiza pe domnul Matson. Cei doi schimbau întotdeauna câteva cuvinte amabile ori de câte ori Sara trecea pe lângă service-ul lui. Domnul Matson era unul din cei care asistase la transformarea profundă a Sarei, dar nu avea nicio idee cărui motiv se datora aceasta.

Sara se opri pe podul de pe Main Street și privi apa care curgea cu repeziciune dedesubt. Respiră profund și privi zâmbind copacii de pe malul opus. Cât de mult iubea acest loc! Îi plăcuseră întotdeauna acest pod vechi și minunatul râu care curgea pe sub el, precum și copacii

care îl mărgineau. De fapt, acesta era locul în care îl văzuse pentru prima dată pe Seth. Faptul că și-a văzut pentru prima dată cel mai bun prieten din întreaga lume în locul ei favorit din întreaga lume i se părea absolut normal.

Sara nu putea înțelege de ce locul nu era preferat de mai mulți oameni din oraș, dar în același timp era încântată că îl putea păstra numai pentru ea. Făcu câțiva pași, gândindu-se la acest loc minunat, și zâmbi. *Atâtea lucruri sunt la fel,* își spuse ea. *Nu îți poți da seama cât de frumoase sunt doar privindu-le din exterior. Trebuie să pătrunzi în interiorul lor pentru a le cunoaște adevărata esență.*

Cu mulți ani înainte, șoferul unui camion pierduse controlul asupra mașinii încercând să evite un câine care traversa tacticos strada și intrase în structura de metal de la marginea podului. Deși camionul nu a pățit nimic, structura nu a mai arătat niciodată la fel. Nimeni nu a încercat să o repare, barele fiind lăsate îndoite. Mulți oameni se plângeau că acestea stricau imaginea estetică a podului, în timp ce alții susțineau că aceasta nu a fost niciodată deosebit de atrăgătoare. Cert este că nimeni nu a considerat necesar să cheltuiască inutil bani pentru a o repara, așa că nu s-a făcut nimic pentru a îndrepta barele de metal.

Într-o zi, în timp ce se îndrepta către casă de la școală, Sara se opri în acest loc și observă că se poate strecura printre barele îndoite, aplecându-se mult deasupra râului și ținându-se de odgoanele slăbite. La început i se făcu puțin frică, temându-se să nu cadă în apă, dar în scurt timp ajunse la concluzia că odgoanele erau suficient de rezistente pentru a o ține în siguranță. De atunci, acesta

devenise locul ei favorit din întreaga lume. Îi plăcea la nebunie să atârne deasupra apelor tumultuoase ale râului, ca și cum ar fi fost un păianjen care atârna de firul lui, privind lucrurile care pluteau la vale. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, Sara se simțea mai în siguranță în acest loc decât în oricare altul.

Într-o după-amiază de acum un an, ea se afla în acest loc, savurând fericită priveliștea, când văzu pentru prima dată familia lui Seth intrând în oraș. Sara nu-și mai aducea aminte de camionul supraîncărcat al familiei, ci doar de ochii curioși ai lui Seth, unul din cei doi băieți ai familiei, care s-a dovedit a fi de vârsta ei.

Astăzi, în timp ce se plimba pe pod, bucurându-se de frumusețea zilei, Sara își aduse aminte de fericita întâlnire cu cel care avea să-i devină cel mai bun prieten, și un fior îi trecu de-a lungul șirei spinării. Se întâmplaseră atât de multe lucruri în scurtul timp care trecuse de la acea dată încât Sarei i se părea că prima lor întâlnire se petrecuse cu o eternitate în urmă. Zâmbi în timp ce își aduse aminte toate aceste lucruri, bucurându-se sincer de prietenia ei cu Seth.

Deși simțise o atracție spontană față de acest băiat nou, Sara fusese hotărâtă să nu îl lase să îi afle secretele, stricând astfel lucrurile din viața ei. De aceea, atunci când descoperise că familia lui Seth s-a mutat tocmai în vechea casă a familiei Thacker, Sara se simțise profund neliniștită. Nu dorea ca altcineva să locuiască în ea, atât de aproape de mult iubita ei Alee Thacker.

Nicio altă persoană din micuțul orășel de munte în care locuia Sara nu era interesată în mod deosebit de Aleea Thacker, cu excepția ei, desigur. Acest lucru se

datora faptului că nimeni altcineva nu știa ce știa ea despre această alee. Sarei i se părea ciudat faptul că atâția oameni locuiau în apropiere de acest loc minunat și fascinant fără să știe de el. De altfel, acest lucru o bucura la culme și nu intenționa să își dezvăluie secretele altcuiva.

Mulți ani la rând, până să se mute Seth în orașul ei, Sara își petrecuse lunile de vară și nenumărate ore după școală explorând cărările și urcând în copacii din zona împădurită ce înconjura Aleea Thacker. Nimic nu-i plăcea mai mult Sarei decât să părăsească drumul principal și să se afunde în pădure pentru a petrece acolo o oră sau două. Se simțea fericită în liniștea codrului și își construia colibe și fortărețe din toate materialele pe care le putea aduna. Desigur, acestea nu rezistau niciodată prea mult, de regulă numai până la prima ploaie, dar atât timp cât rămâneau în picioare reprezentau un teren ideal de joacă.

Ce nu știa Sara era că Seth savura la fel de mult ca și ea ideea de a avea un loc secret în care să se ascundă, motiv pentru care se furișase în pădure și construise, în decursul câtorva săptămâni, o uimitoare căsuță în copac într-unul din plopii cei mai înalți de pe malul râului, chiar deasupra cursului apei. Sara nu s-a simțit niciodată în viața ei atât de entuziasmată ca în ziua în care Seth i-a arătat căsuța din copac, anunțând-o că de acum înainte acesta va fi „locul lor secret". Era pur și simplu prea frumos ca să fie adevărat.

Sara își mai amintea încă ziua în care Seth o condusese pentru prima dată la căsuța din copac. Îi spusese atunci că dorește să-i arate ceva deosebit pe Aleea Thacker, iar ei îi sărise inima din piept, întrucât crezuse că Seth îi descoperise secretul atât de bine păstrat. Își aduse aminte

cu cât entuziasm o condusese el prin pădure, de pe o cărare pe alta, adâncindu-se din ce în ce mai mult între copaci, până când ajunsese pe malul râului. Își aminti de asemenea ușurarea pe care a simțit-o atunci când și-a dat seama că Seth nu îi descoperise secretul, ci construise acea căsuță în copac, chiar deasupra râului.

Prima impresie pe care o simțise Sara atunci când văzuse căsuța din copac era încă vie în mintea ei. Pur și simplu, nu-i venea să își creadă ochilor. Seth construise o scară din trepte de lemn, pe care le bătuse foarte solid în cuie, astfel încât să se poată urca cu ușurință în copac. Chiar în fața căsuței se afla o platformă din lemn, o „rampă de lansare", după cum o numise Seth, pentru a se arunca cu o frânghie și a se balansa deasupra râului.

Chiar și acum, un an mai târziu, Sara încă își mai aducea aminte la fel de viu entuziasmul nebun pe care îl simțise atunci când a văzut pentru prima dată rampa de lansare a lui Seth. O frânghie groasă era legată de o creangă de deasupra, permițându-le să sară de pe platformă și să se balanseze deasupra râului, lucru pe care l-au și făcut de nenumărate ori, după orele de școală, ori de câte ori le-a permis vremea, ba uneori chiar și când vremea nu era tocmai potrivită pentru așa ceva.

Sara și Seth își petrecuseră împreună multe ore minunate dându-se cu frânghia pe deasupra apelor râului din uimitoarea căsuță din copac construită de Seth. În acel loc secret îi încredințase în cele din urmă Sara prețiosul ei secret lui Seth.

Capitolul 2

Ce se întâmplă?

– Sara, intri, sau ce faci? o întrebă domnul Marchant, directorul școlii, ținându-i ușa deschisă.

Era atât de pierdută în gândurile sale încât nu-și dăduse seama că ajunsese în curtea școlii.

– O, da, murmură ea, încercând să revină la momentul prezent. Mulțumesc.

Coridoarele școlii gemeau de elevi care se salutau și se îndreptau către clasele lor. Sara se sprijini de un perete și îl căută din priviri pe Seth.

– Bună, Sara, o salutară diferiți elevi pe care nu îi mai văzuse de dinainte de vacanță.

Întreaga zi, în timp ce trecea dintr-o sală de clasă în alta, Sara îl căută din priviri pe Seth. Își dorea atât de mult să îl vadă... I se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai vorbise cu el.

În sfârșit, Sara îl văzu pe Seth croindu-și drum printre elevii de pe coridor. Se repezi către el, dar după ce se mai apropie, constată că acesta nu era singur, ci cu o

fată pe care nu o cunoştea. Îi privi pe cei doi cum mergeau împreună, discutând şi râzând. *Cine o fi?* se întrebă Sara.

Era ceva neobişnuit ca Sara să nu recunoască pe cineva, întrucât orăşelul în care trăia era foarte mic şi ea îi cunoştea pe toţi elevii încă din clasa întâi. Chiar şi atunci când un elev nou se muta în oraş, veştile circulau foarte rapid şi toată lumea ştia cine este chiar înainte de a apărea la şcoală. Pe scurt, în acest orăşel toţi se cunoşteau între ei.

Sara îşi încetini pasul, nemaidorind să îi prindă din urmă pe cei doi. Îi văzu cum se opresc pe coridor, părând să poarte o conversaţie extrem de interesantă despre un anumit subiect. În final, fata izbucni în râs şi se despărţi de Seth.

Sara simţi un nod în stomac. Se îndreptă rapid către toaleta fetelor. Lăsă apa rece să curgă peste palmele ei şi se privi în oglindă cu ochi goi. Îşi umezi apoi faţa cu palmele reci, după care şi-o şterse cu un prosop de hârtie. „Ce nu este în regulă cu mine?" se mustră ea. Se auzi clopoţelul. Conştientă că este pe punctul de a întârzia la oră, Sara îşi luă geanta cu cărţi şi se îndreptă către sala de clasă.

După o zi de şcoală interminabilă în care se strădui să se concentreze asupra informaţiilor predate de profesori, Sara se îndreptă către căsuţa din copac. Se simţea groaznic. De fapt, se simţea atât de rău încât aproape că ezită dacă să se ducă la căsuţă. Acela era locul în care fusese atât de fericită cândva, aşa că nu prea se potrivea cu starea ei de moment. Ce-i drept, ideea de a nu se duce acolo o făcea să se simtă chiar mai rău. „Ce nu e în regulă cu mine?" se întrebă ea din nou.

După ce trecu de ultima cotitură a cărării, căsuţa din copac apăru în zare. *Sper că este deja acolo,* se gândi Sara.

Dar locul era perfect liniştit. Seth nu era acolo. De aceea, Sara îşi lăsă geanta cu cărţi la baza copacului, urcă scara şi se aşeză pe platformă, aşteptând.

Seth apăru dintre tufişuri.

– Sara, eşti sus? îi strigă el, urcând treptele.

– Da, bună, îi răspunse ea pe un ton aparent vesel, încercând să-i ascundă ce simte.

Seth se urcă şi se aşeză stânjenit pe băncuţa de lângă ea.

– Deci, ce mai e nou? îl întrebă Sara.

– Nu mare lucru, îi răspunse Seth. Şi în cazul tău?

– Ai avut o zi frumoasă?

Sara nu prea ştia ce anume dorea să audă din gura lui Seth. Tot ce ştia era că dorea să se simtă mai bine şi spera ca el să spună ceva care să o ajute în acest sens.

– Da, am avut o zi frumoasă. Şi tu?

– Da, şi eu, mulţumesc.

Seth nu părea prea dornic să preia iniţiativa, aşa că Sara se decise să încerce o abordare mai directă.

– S-a întâmplat ceva nou de ultima dată când am discutat?

– Nu tocmai.

Seth îşi dezlegă nervos un şiret, apoi şi-l legă la loc, mai strâns.

– Vrei să ne dăm cu frânghia?

Se ridică în picioare şi privi către râu. Părea să evite privirile Sarei.

– Nu, nu prea am chef acum. Ia-o tu înainte, îi răspunse Sara pe un ton placid.

– Nu, nici mie nu prea îmi arde. Bine, ne vedem mâine.

Seth coborî din copac.

Sara rămase şocată. Nu se aşteptase la această întorsătură. Ziua ar fi trebuit să se deruleze cu totul altfel,

să fie o zi fericită, în care să își povestească ce au mai făcut și să se dea împreună cu frânghia. Ce se întâmpla?

Sara privi cum Seth dispare printre copaci. Nu-și mai amintea să se fi simțit vreodată atât de rău.

CAPITOLUL 3

Un mic triumf

A doua zi dimineața, Sara se trezi simțindu-se fericită. Își întinse toate oasele și se ridică din pat. Apoi își aminti de Seth și de noua fată de la școală, și simți din nou acel sentiment neplăcut care se manifesta ca un nod în stomac. Se întinse din nou în pat și își trase pătura deasupra capului. Nu se simțea în stare să înceapă această nouă zi. Nu își dorea decât să adoarmă din nou și să uite de acest sentiment neplăcut.

Mama ei bătu la ușă, o deschise și intră în camera ei.

– Sara, te-ai trezit? Este aproape 7:30!

De ce îți mai dai osteneala să bați la ușă dacă intri fără să fii invitată? își spuse Sara indispusă. Orice părea să o irite. Nu mai dorea să se dea vreodată jos din pat.

– Știu, știu, mormăi ea. Vin imediat.

– Este totul în regulă, scumpo? o întrebă mama.

Nu o mai văzuse de mult timp pe Sara indispusă. De fapt, se simțea chiar șocată să o vadă pe această fată atât de dulce și de simpatică în general într-o stare atât de proastă la primele ore ale dimineții.

– Totul este perfect, îi răspunse Sara sarcastic.

Mama sa simţi ironia din vocea ei, dar decise să nu riposteze, dându-i astfel apă la moară. Preferă să închidă liniştită uşa în urma ei.

Sara rămase pe marginea patului, simţindu-se chiar mai prost decât înainte, din cauza obrăzniciei de care dăduse dovadă faţă de mama ei. „Doamne, ce o fi în neregulă cu mine?" se lamentă ea, întinzându-se din nou în pat şi trăgându-şi iarăşi pătura deasupra capului.

– Ne vedem diseară, îi strigă mama de jos. Ai micul dejun pe masă.

Sara auzi uşa casei închizându-se şi uşa de la garaj deschizându-se. Auzi apoi maşina mamei sale ieşind pe aleea din faţa casei. Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. *Sunt o fată atât de rea,* se gândi ea. *Ce nu e în regulă cu mine?*

Păi, dacă nu plec în scurt timp, o să întârzii la şcoală. Sara se îmbrăcă rapid, îşi luă punga cu prânzul şi se grăbi să iasă din casă. Îşi privi ceasul. „Mai sunt zece minute până la primul clopoţel. Dacă voi alerga până la şcoală, aş putea ajunge la timp". Începu să alerge uşor, în timp ce geanta cu cărţi i se legăna într-o parte şi în alta. Pe măsură ce alerga, starea ei de spirit se îmbunătăţi.

Chiar când intră în curtea şcolii, auzi primul clopoţel. Pe faţă i se întipări un zâmbet. „Excelent!" se complimentă singură. *Nimic nu se compară cu un mic triumf pentru a depăşi o criză,* se gândi ea.

Capitolul 4

Noul copil în oraș

– Sara, așteaptă-mă! auzi ea vocea lui Seth din spate.

Privi peste umăr și îl văzu pe acesta alergând către ea.

– Vreau să discut ceva cu tine.

Sarei nu prea îi plăcu sentimentul pe care îl simțea în stomac.

– Ce anume? spuse ea cu o voce aparent normală și calmă.

– Hei, nu-i așa că e o zi grozavă? o scăldă Seth.

Sara putea simți stânjeneala pe care o simțea Seth. Parcă ar fi știut că nu dorea să asculte ce avea să îi spună. Sara bănuia despre ce dorea să vorbească, iar Seth avea dreptate: nu dorea să asculte ce avea de spus. Se pregăti sufletește pentru cuvintele sale și păstră în mod deliberat liniștea. Nu avea nici cea mai mică intenție să îi ușureze sarcina.

– Hm, doream să îți spun că... mă rog, am cunoscut o fată nouă...

Era limpede. Sara nu își mai dorea ca Seth să continue.

– Hm... Păi...

Sara nu spuse nimic. Continuă să meargă, ținându-și rucsacul în față și sprijinindu-și bărbia de el, în timp ce privea în pământ.

Seth mai ezită câteva clipe, după care izbucni pe nerăsuflate:

– Sara, vreau să-i arăt lui Annette căsuța noastră din copac.

Gata, o spusese. Seth avea o prietenă nouă. În mod evident, era o prietenă foarte specială, întrucât Seth și Sara își promiseseră reciproc că nu vor dezvălui nimănui secretul căsuței lor din copac.

Inima Sarei bătea nebunește, iar gura îi era complet uscată. Încercă să înghită. Nu dorea ca Seth să își dea seama din tonul vocii ei cât de rău se simțea.

– Cum așa?

Seth își încetini pasul. Nu se așteptase la o întrebare atât de directă din partea Sarei. Fusese convins că aceasta îl va întreba mai întâi: „Cine este Annette?", iar el îi va putea explica faptul că este o fată nouă din clasa lui, care locuia vizavi de el. Întrebarea Sarei necesita un răspuns prudent. Seth era conștient că prea multă sinceritate nu i-ar fi picat bine Sarei: „De ce vreau să-i arăt lui Annette căsuța noastră din copac? Pentru că este o fată minunată, plină de viață și foarte amuzantă, care ar aprecia-o la fel de mult ca și noi." Seth nu credea că acest răspuns ar fi binedispus-o cu ceva pe Sara. Pe de altă parte, nu dorea nici să o mintă. Teribilă dilemă! Cum putea fi sincer cu Sara fără să o supere, și în același timp să își ia o greutate de pe piept? Apoi știu ce trebuia să spună:

– Pentru că îmi amintesc perfect cât de greu este să te muți într-un alt oraș și să te adaptezi, iar întâlnirea cu tine a contat enorm pentru mine. De aceea, m-am gândit că ai putea-o ajuta pe Annette să se simtă mai bine, așa cum ai făcut și cu mine la momentul acela.

Seth vorbea cu ardoare și părea extrem de sincer. Sara simți o stare de ușurare, așa că își ridică privirile din pământ.

– Păi, bine, în cazul ăsta...

– Perfect. Ne întâlnim mâine lângă steagul din curtea școlii.

Seth alergă către ușă, apoi se întoarse și îi strigă Sarei:

– Nu pot merge acolo diseară. Am ceva de făcut. Ne vedem mâine.

Sara îl privi dispărând, după care realiză întregul impact al celor întâmplate.

– Seth, așteaptă, ce...

Dar Seth intră în clădire, iar ușa mare se trânti în urma lui.

– Mamă, își spuse Sara. Ce o fi în capul lui Seth? Nu se gândește la Solomon?

În acea zi, Sara nu se putu concentra deloc asupra orelor. Nu se putea gândi decât la Seth și la căsuța din copac, și la această fată nouă, cum o chema? Annette? Cum aveau să rezolve chestiunea cu Solomon?

Oare uitase Seth că acela era locul lor de întâlnire cu Solomon? În mod evident, nu. Cum ar fi putut uita așa ceva? Deci, dacă Seth dorea să îi arate lui Annette căsuța din copac, însemna că dorea să i-l prezinte inclusiv pe Solomon?

Profesoara Sarei stinse luminile și aprinse proiectorul. Imaginile se succedară pe ecran, dar Sarei îi jucau în față. Se sprijini de perete și închise ochii, oftând. Ce trebuia să facă?

Își aminti cum ajunsese să îi spună secretul ei lui Seth, după ce îl cunoscuse mai bine, dar cât de riscant i se păruse acest lucru la vremea respectivă, temându-se să nu distrugă astfel frumoasa lor prietenie.

Cum îi poți explica altcuiva că obișnuiești să discuți frecvent cu o bufniță care vorbește, pe nume Solomon, și care știe totul despre tine și despre celelalte lucruri? Sara era convinsă că existau oameni închiși la azilul de nebuni pentru mult mai puțin decât atât. De aceea, se simțise extrem de ușurată când Seth nici măcar nu clipise auzind povestea ei atât de ciudată.

Sara încercă să își imagineze reacția lui Annette în fața acestei povești: „O, bună, Annette. Bine ai venit în căsuța din copac. Apropo, într-o zi mă plimbam prin pădure când am auzit o bufniță mare care stătea pe gardul alăturat spunându-mi: ‚Bună, Sara, nu-i așa că e o zi frumoasă?', iar eu i-am răspuns: ‚O, da, e minunată'. Apoi nesimțitul de frate-meu și ticălosul lui prieten au împușcat bufnița mea, dar acest lucru nu a fost o problemă, întrucât aceasta a înviat din morți, cu tot cu pene. Acum e rândul tău să te dai cu frânghia.

Câți oameni din lumea aceasta ar fi fost pregătiți să audă că ai ca prietenă o bufniță vorbitoare, care știe totul despre toate!? Nu povestești așa ceva primului venit. Ce o fi fost în mintea lui Seth? De ce dorea să riște totul povestind cuiva despre Solomon?

Simțindu-se epuizată, Sara își sprijini capul pe bancă și adormi. Începu pe loc să viseze că se află în căsuța din copac, singură cu Solomon.

– Solomon, ce o fi în mintea lui Seth? De ce nu își respectă promisiunea?

Ei bine, Sara, bănuiala mea este că își mai amintește încă de fericirea care l-a cuprins atunci când tu i-ai împărtășit secretul tău.

– Dar, Solomon...

Profesoara aprinse lumina, trezind-o astfel pe Sara din somn și întrerupându-i conversația cu Solomon. În timp ce își deschidea ochii, Sara auzi ultimele cuvinte ale lui Solomon: *Suntem cu toții păsări din aceeași specie, Sara. Totul este bine în lumea noastră.*

Capitolul 5

Schimbarea e un lucru bun

Simţindu-se îngrijorată şi prost dispusă, Sara îşi croi drum către căsuţa din copac. Nu ştia ce avea Seth atât de important de făcut încât nu putea veni astăzi la căsuţa din copac, dar se simţi bucuroasă de lipsa lui. Singurul lucru pe care şi-l dorea acum era să discute cu Solomon. Seth părea hotărât să lărgească cercul lor şi să o includă în el şi pe Annette, iar între timp Sara aflase că Solomon era şi el de acord. *Îmi plăceau lucrurile cum erau înainte,* izbucni Sara. *De ce simte toată lumea nevoia permanentă de a schimba situaţia actuală? De mâine nimic nu va mai fi la fel.*

Sara se urcă pe scară, se instală în căsuţă şi privi în sus. Ca de obicei, Solomon stătea pe o creangă, deasupra ei. O aşteptase pe Sara să urce şi să se instaleze, după care zbură în imediata ei apropiere, aşa cum făcuse de sute de ori până atunci.

Bună, Sara, nu-i aşa că e o zi minunată?

Sara îl privi pe Solomon, dar nu îi răspunse. De fapt, ziua nu i se părea minunată deloc. În plus, ştia că

Solomon era perfect conștient de gândurile ei. Pe de altă parte, știa că lui Solomon toate zilele i se păreau la fel de minunate. În mod evident, stările energetice ale celor doi nu erau deloc în rezonanță în acel moment.

Privește cât de frumos este cerul, Sara. Ai mai văzut vreodată un cer atât de frumos?

Sara nici nu se uitase la cer în această zi. Nici măcar o singură dată. Privi în zare. Soarele de după-amiază era ascuns după un plafon gros de nori, care aveau cele mai frumoase nuanțe de roz, violet și albastru.

– Este într-adevăr foarte frumos, spuse ea cu blândețe, simțindu-se ceva mai bine.

Nu cred că am mai văzut vreodată cerul arătând ca astăzi, spuse Solomon.

Sara îi dădu dreptate. Nici ea nu mai văzuse vreodată aceste nuanțe.

Cred că nu greșesc prea tare dacă îl consider un apus de soare perfect, Sara. Nu cred că am văzut vreodată un apus de soare care să îmi placă atât de mult. Ce zici?

– Mda, cred că trebuie să fiu de acord cu tine, Solomon.

Sarei i se părea ciudat interesul subit al lui Solomon față de cer, când nodul din stomacul ei era atât de strâns. *Ar face mai bine să mă ajute cu problema mea,* își spuse ea.

Mă minunez cât de perfect este cerul în această seară, și în același timp știu că nu va mai fi niciodată același. Ai observat acest lucru, Sara?

– Da, bănuiesc că da.

Zi după zi, stau în acest copac, savurând frumusețea acestui loc, și rămân uimit în fața acestei varietăți nesfârșite de nuanțe luminoase, de combinații între soare și nori, și

în fața cerului albastru. De fiecare dată când am stat aici, contemplând natura, nu cred că am văzut vreodată același tipar repetându-se. Varietatea care există în natură este uluitoare.

Sara îl asculta pe Solomon, conștientă că acesta încerca să îi demonstreze ceva important.

Da, este perfect în momentul de față, și totuși într-o veșnică schimbare. Ei bine, Sara, cred că mă voi duce să mă bucur de această perspectivă glorioasă dintr-un punct ceva mai înalt. Îți doresc o seară minunată, draga mea fată.

Solomon se ridică cu aripile sale puternice și se înălță foarte sus pe cer. Sara îl privi cum face un cerc larg, după care se îndreaptă către direcția apusului. Soarele strălucea atât de intens dincolo de plafonul de nori încât acesta părea înconjurat de un nimb auriu. Sara privi până când Solomon dispăru din vedere.

– Bine, bine, am înțeles. Schimbarea este un lucru bun, spuse Sara în șoaptă. Dar asta nu înseamnă că trebuie să îmi și placă.

Capitolul 6

Annette vede casa din copac

Sara îi aşteptă lângă steagul din curtea şcolii pe Seth şi pe Annette. Privi cu anxietate feţele celor care treceau pe lângă ea, încercând să îşi aducă aminte cum arăta Annette. Nu apucase să o privească cu atenţie, dar îşi mai amintea că era destul de înaltă, mai înaltă decât Sara, şi foarte suplă. Părul ei avea aceeaşi culoare ca cel al Sarei, dar era mai lung şi mai puţin cârlionţat.

– Sara? Eu sunt Annette. Seth mi-a povestit atâtea lucruri despre tine.

Sara o privi pe fata din faţa ei. Era foarte drăguţă.

– Bună, îi spuse ea, trecându-şi în mod deliberat degetele prin bucle.

– Seth mi-a spus că eşti cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată şi că nu ar dori să îmi prezinte pe nimeni altcineva în acest oraş, ba chiar de pe această planetă, mai mult decât pe tine.

Sara zâmbi. Până acum, suna bine.

– Este atât de dulce, Sara. Îţi vine să-l mănânci pe pâine!

Sara simţi din nou nodul în stomac.

– Da, așa cred.

Roși.

Sara auzi ușa cea mare a școlii trântindu-se. Se întoarse și îl văzu pe Seth coborând treptele de la intrare din două-n două. *Cu siguranță, este foarte entuziasmat de toată povestea asta,* își spuse ea.

– Bună. Văd că v-ați cunoscut deja. Sunteți gata să mergem?

– Eu una sunt, îi răspunse veselă Annette. De-abia aștept să aflu în ce constă uimitoarea surpriză pe care mi-ai pregătit-o.

Da, da, da, se gândi Sara. *Surpriza este uimitoare, tu ești uimitoare. Chiar și eu sunt uimitoare. Suntem cu toții cât se poate de uimitori!*

Seth o luă în față. Drumul nu era suficient de lat ca să poată merge toți trei umăr la umăr, așa că Sara rămase în urmă cu Annette. *Deja, povestea asta începe să îmi displacă,* își spuse Sara.

– Hei, voi două, luați-o înainte. Ei voi veni în urma voastră, le spuse Seth, oprindu-se în loc.

Annete zâmbi.

– Ești un gentleman perfect, Seth Morris.

Da, da, da, se gândi Sara, sarcastică.

– Deci, Sara, Seth mi-a spus că ai locuit întreaga viață în acest orășel.

– Mda, îi răspunse Sara, nu fără o oarecare grosolănie.

Seth o privi cu uimire pe Sara. Era șocat să vadă cum se purta cu noua lui prietenă. Sara nu părea în apele ei. Nici măcar pe departe.

Sara se simți stânjenită. *Ce nu este în regulă cu mine?* se mustră ea din nou. *Nu am niciun motiv să fiu răutăcioasă*

cu Annette. Sunt convinsă că este o fată foarte cumsecade, care nu merită în niciun caz un astfel de tratament. Respiră profund și înghiți în sec, după care spuse:

– Da, am locuit dintotdeauna aici. Este un loc plăcut, după părerea mea. Ție cum ți se pare, până acum?

– Mi se pare în regulă. Nu este ca acasă, desigur, sau mai bine zis ca în fostul oraș în care am locuit până recent, dar bănuiesc că o să mă obișnuiesc.

Annette părea ușor tristă. Se scufundase deja în alte gânduri, uitând de momentul prezent. Ochii ei aveau o privire distantă, ca și cum s-ar fi gândit la altceva, la un loc situat în altă parte. Sara o compătimi sincer. Trebuie că nu era deloc ușor să îți părăsești locul familiar și să te trezești într-un oraș complet străin, în care nu cunoști pe nimeni. Pentru o clipă, Sara își dădu seama cum trebuia să se fi simțit Seth și ce anume l-a determinat pe acesta să își dorească să îi spună lui Annette despre căsuța lor din copac. *Dacă aș fi cunoscut-o înaintea lui, probabil că și eu mi-aș fi dorit să îi povestesc despre căsuța din copac,* încercă ea să se consoleze singură.

– Am trăit întreaga mea viață într-un oraș foarte mare, continuă Annette, dar tata susține că un asemenea mediu nu este potrivit pentru niște copii în creștere. Nu știu care este problema cu crescutul într-un mare oraș. Acestea au magazine uriașe, muzee și restaurante superbe. Apropo, voi unde luați masa în acest oraș?

Seth și Sara se priviră. Ce întrebare ciudată.

– Mâncăm acasă, îi răspunse Sara. Mă rog, din când în când mai luăm un hamburger de la Magazinul lui Pete, și mai există bufetul școlii, dacă ești suficient de curajoasă.

– O!

Annette părea dezamăgită.

– Aproape că am ajuns, spuse Seth. Nu om avea noi muzee și restaurante, dar pun pariu că avem ceva ce nu ai mai văzut vreodată. Mai înainte trebuie să promiți însă că nu vei spune nimănui despre asta. Este locul nostru secret, știi? Numai noi trei știm de el.

Sara clipi. *Numai noi trei...* Avea să treacă ceva timp până când se va obișnui.

Annette zâmbi, nerăbdătoare.

– Despre ce este vorba? Spuneți-mi! Nu mai am răbdare să aștept.

– Nu îți putem spune în cuvinte. Trebuie să vezi cu ochii tăi. Nu este departe de aici.

Seth o luă din nou înainte și intră în pădure. În continuare, merseră în șir indian. Sara nu putu să nu observe cât de sprințar mergea Seth. *Nu-ți face iluzii prea mari,* se gândi ea. *Annette este o fată de la oraș!*

– Ta-ta! spuse Seth pe un ton solemn, arătând către copac. Ce zici?

– Mi se pare exagerat entuziasmul tău legat de acest copac, spuse Annette, dând-o pe glumă. Există copaci și în marile orașe, știi?

– Da, dar nu ca acesta, spuse Seth, conducând-o pe Annette către scară.

Gura Annettei se deschise larg în timp ce privi în sus.

Seth zâmbea cu toată fața. Nu se mai simțise atât de mândru de munca lui de când îi arătase Sarei pentru prima dată căsuța, cu mult timp în urmă.

– Seth, tu ai construit această scară? exclamă Annette, dându-se înapoi și încercând să vadă mai bine șirul de

trepte pe care le construise Seth de la baza copacului până la primele crengi groase.

– Ce zici? Vrei să urci?

– Uau! spuse Annette. Mai mult ca orice altceva.

Grozav! își spuse Sara. *Îi place.*

Seth se urcă rapid pe trepte și se îndreptă către platformă, în timp ce Annette îl urma îndeaproape. Sara se urcă și ea după ei, fără să se grăbească deloc.

În continuare, Seth îi arătă lui Annette toate detaliile minunatei sale creații. Cu un entuziasm pe care Sara nu își amintea să i-l fi văzut vreodată, îi explică lui Annette cât de grijuliu șlefuise fiecare treaptă a scării pentru ca să nu se înțepe în așchii și cum funcționa sistemul de scripeți care trăgea în sus găleata cu bagaje, fapt care le ușura considerabil urcușul pe scară... Sara îl asculta, dorindu-și să poată aprecia toate aceste lucruri minunate pe care le construise Seth, dar fără să se mai simtă la fel de fericită sau de mândră de realizările lui cum se simțise prima dată când acesta i le prezentase. De fapt, se simțea chiar stingherită. *Crezusem că a construit toate aceste lucruri pentru mine,* se gândi ea.

– Iar aceasta, spuse Seth cu un gest dramatic, este rampa noastră de lansare!

– O rampă de lansare!? Vrei să spui...

Lui Annette nu-i venea să își creadă ochilor.

– De aici ne aruncăm deasupra râului, cu cea mai mare ușurință!

– Super!!

Vocea Annettei se auzi până departe.

– Sara, vrei să te arunci tu prima, ca să îi arăți lui Annette cum trebuie să procedeze?

Sara tresări. Seth era atât de entuziasmat de noua lui prietenă încât până atunci nu i se adresase deloc. De fapt, începea să se simtă aproape invizibilă.

– Nu, du-te tu primul, îi spuse ea, încercând să pară veselă.

– Bine. Uite ce trebuie să faci: îți pui piciorul în lasoul de la baza frânghiei și te ții de aceste noduri. Cred că acesta este numai bun pentru înălțimea ta, îi spuse Seth lui Annette, arătându-i nodul pe care îl legase pentru el însuși. Apoi dă-ți drumul! Seth se aruncă în gol și se balansă deasupra râului.

– Uau! exclamă Annette, auzind strigătul scos de Seth deasupra râului. E fantastic! Îmi place la nebunie! Hei, locul acesta este foarte înalt. Cum l-ați găsit? Îmi place! Îmi place! Îmi place!

Seth făcu cea mai bună săritură de aterizare din viața lui, lucru care nu o surprinse deloc pe Sara, iar apoi îi strigă lui Annette:

– Bun. Acum e rândul tău!

Sara se dădu înapoi, amintindu-și de prima ei săritură cu frânghia și de cât de speriată s-a simțit atunci. Își aminti de căzăturile brutale pe care le experimentase la început, la fel ca și Seth, căzând în noroiul de lângă mal, și zâmbi în sinea ei, imaginându-și prima aterizare a lui Annette.

Seth se urcă înapoi în copac și trase după el frânghia grea, după care îi explică din nou lui Annette cum trebuia să procedeze. Aceasta nu mai așteptă însă explicațiile, ci prinse frânghia cu putere și sări de pe platformă, băgându-și piciorul în lasou când de afla deja deasupra râului. Se balansă de câteva ori cu părul ei lung și frumos fluturându-i pe spate, după care își dădu drumul la mâini!

– Atenție! îi strigă Sara, alertată.

Dar Annette își înfășurase strâns picioarele în jurul frânghiei și continuă să se balanseze grațios, cu mâinile întinse lateral, ca și cum ar fi zburat. La fiecare nou balans, chiuia și râdea cu poftă.

Sara îl privi uimită pe Seth.

– Este gimnastă, îi spuse Seth, fără să se agite prea tare. Nu-i așa că-i grozavă?

– Da, îi răspunse Sara mormăit. Este grozavă.

Sara privi în sus și îl văzu pe Solomon cocoțat pe una din crengile de deasupra. Solomon îi făcu cu ochiul, ca și cum ar fi dorit să o asigure că nu va sări brusc pe platforma lor, începând să vorbească.

Totul este bine, Sara, auzi ea vocea limpede și calmă a lui Solomon în mintea ei. *În timp, dacă veți dori, îi veți putea face cunoștință lui Annette cu mine. Ca și Seth, am convingerea că ea se va bucura de interacțiunea cu mine. Este la fel ca noi, Sara. Este o pasăre din aceeași specie.*

– O, asta întrece orice măsură! spuse Sara cu voce tare.

– La ce te referi? o întrebă Annette.

Sara tresări. Nu observase că Annette se urcase deja înapoi în copac.

– Sara, ai văzut ce aterizare? o întrebă Seth, care venea în urma lui Annette. Uau, Annette, cum ai învățat să faci așa ceva? Ne poți învăța și pe noi? Doamne, Sara, ai mai văzut vreodată așa ceva în viața ta?

– Nu, niciodată, îi răspunse Sara, încercând să pară entuziasmată.

Nu dorea să recunoască faptul că nu văzuse aterizarea lui Annette.

– Sigur, vă pot învăța. De fapt, nici nu este foarte greu. Este doar o chestiune de sincronizare. M-am dat cu frânghiile de când îmi aduc aminte. Ce-i drept, niciodată din copaci, și nu în aer liber sau deasupra unui râu. Nici nu-mi dădeam seama ce pierdeam. Acesta este cel mai grozav lucru pe care l-am făcut vreodată. Vă mulțumesc amândurora pentru că mi-ați făcut cunoștință cu locul vostru secret! Nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt. Îmi place la nebunie. Vă mulțumesc din inimă!

Seth zâmbea cu gura până la urechi, în timp ce Sara respiră profund. Annette părea sincer entuziasmată de noua ei experiență, a zborului din căsuța din copac, iar Sara vedea deja că lui Seth îi strălucesc ochii, anticipând o nouă revelație.

Sara auzi vocea lui Solomon în mintea ei. *Nu-ți face griji, Sara. Totul se va derula la momentul potrivit. Relaxează-te și bucură-te de noua ta prietenă. Te asigur că ea vă va îmbogăți mult experiența ție și lui Seth, la fel cum și voi i-o veți îmbogăți pe a ei. Va fi un proces minunat de cocreație. Vei vedea.*

– Sara, tu nu te dai?

Întrebarea lui Seth o luă pe Sara prin surprindere.

– Ba da, îi răspunse ea cu blândețe. Mă dau și eu.

Sara luă frânghia în mâini și își puse piciorul în lasou. Strânse cu putere frânghia între genunchi și își dădu drumul în gol. O parte din ea își dorea să își dea drumul la mâini și să zboare la fel ca Annette, dar știa că nu era pregătită pentru așa ceva. Ce-i drept, ideea de a învăța acest truc nou i se părea amuzantă, așa că Sara încercă să își imagineze cât de distractiv ar fi dacă ar putea să

privească apa de sub ea atârnând cu capul în jos. Zâmbi, bucurându-se anticipat de noua experiență.

Și atunci, Sara sări de pe frânghie și făcu o aterizare perfectă pe malul opus.

– Superbă aterizare! îi strigă Annette din spate. Excelent, Sara!

Sara simți o stare de exaltare, în timp ce fiorii îi treceau pe șira spinării în sus și în jos. Complimentul era cu atât mai binevenit cu cât provenea de la o expertă în arta datului cu frânghia cum era Annette. Dar cel mai mult savură faptul că începuse să se simtă din nou bine.

Bravo, Sara. Bine ai revenit printre noi, auzi ea vocea lui Solomon.

– Mulțumesc, îi șopti ea. E o plăcere să revin printre voi.

Capitolul 7

Un sandvici delicios cu carne

Sara se opri în fața dulapului de la vestiar, își băgă în el jacheta și geanta cu cărți și scoase cartea pe care o împrumutase de la bibliotecă, precum și pachețelul cu mâncare. *Mmmmm, miroase bine,* observă ea. De fapt, întregul dulap căpătase mirosul sandviciului cu carne pe care i-l pregătise mama ei dis de dimineață. Ținându-și cartea sub braț, Sara deschise pachețelul ca să vadă ce conținea. Se bucură să vadă lângă sandvici și un măr roșu, precum și două prăjiturele cu ciocolată. Preocupată cu pachețelul ei, Sara nici nu observă pe unde mergea, așa că se ciocni cu putere de cineva. Își ceru repede iertare, privind în sus și întâlnind privirea fericită a lui Annette.

– Bună, Sara, ce mai faci?

– Excelent. Îmi pare rău că am dat peste tine. Cred că îmi savuram deja în gând sandviciul cu carne.

– Ce!?

– Sandviciul cu carne. Asta mi-a pregătit mama pentru prânz. Ție ce ți-a pregătit?

– Hm, tocmai mă duceam la bufetul școlii.

– O, îmi pare rău pentru tine, îi spuse pe jumătate glumind, dar numai pe jumătate.

Astăzi era marți, iar meniul bufetului în această zi, de când își aducea aminte, conținea numai supă. „Supă de vită cu legume multe", proclama cu mândrie meniul afișat pe coridor. De-a lungul anilor, elevii se obișnuiseră însă să o numească „supă de oase". Probabil că nici nu era atât de rea la gust, dar arăta groaznic. Legumele erau fierte prea mult și nu mai putea fi identificate, făcând ca supa să arate ca un fel de terci lung. Îndeosebi în zilele de marți, Sara făcea tot ce îi stătea în puteri pentru a evita bufetul școlii.

– Hei, ce-ar fi să împărțim împreună pachețelul meu? îi spuse Sara, înainte de a-și da seama ce face. Oricum, nu mănânc niciodată tot ce îmi pune mama. Mă gândeam să mă duc afară și să stau sub un copac ca să citesc. Vrei să vii cu mine?

– O, nu aș vrea să îți mănânc pachetul, Sara. Mai bine mă duc să văd cum e supa aceasta de vită cu legume. Sună destul de bine.

– Nu este bună, crede-mă. Singurii care o consumă sunt cei care nu pot face deosebirea între o mâncare adevărată și scoarța de copac, cum ar fi de pildă Jimmy, pe lângă care trecem și care poate mânca orice, sau cum ar fi elevii care chiar nu au nimic altceva de mâncat. Crede-mă, Annette, nu vrei să intri acolo.

Annette râse.

– Sara, ești simpatică. Bine, dacă zici că nu te deranjează.

Sara nu se putu împiedica să nu o simpatizeze pe Annette, și nu era prea sigură dacă acest lucru îi făcea cu adevărat plăcere. *Sunt o schizofrenică,* își spuse ea. *Mă rog.*

Sara se opri la aparatul de unde putea fi cumpărate diferite produse și băgă o monedă în el. Apăsă pe o manetă și scoase o pungă cu chipsuri.

– Totul merge mai bine cu chipsuri, nu crezi?

Mai băgă două monede și scoase două cutii cu suc de portocale.

– Nu prea ai de ales aici, îi spuse ea lui Annette, dar la urma urmelor nici nu trebuie să plătești mai mult de o monedă sau două.

Sara și Annette își găsiră un loc însorit în curtea școlii. Sara pipăi iarba cu mâna ca să se asigure că soarele o uscase de rouă, după care se așeză. Își rupse punga de hârtie, transformând-o într-o față de masă rudimentară, după care desfăcu sandviciul cu carne.

– Mamă, chiar că miroase bine, îi spuse Annette, privind-o cum scoate sandviciul din hârtie.

Mama Sarei tăiase deja sandviciul în două jumătăți. Sara își luă una și i-o înmână pe cealaltă lui Annette, direct în hârtie, având grijă să nu o atingă cu degetele. Annette zâmbi. Nu putea să nu remarce cât de amabilă era Sara cu ea.

Cele două fete mușcară cu poftă din sandviciurile lor, privindu-se reciproc în timp ce mestecau.

– O, Sara, este cel mai bun aliment pe care l-am gustat vreodată în viață! Cum de ai rezistat să îmi dai jumătate din el? Este fantastic!!!

Sara fu de acord cu ea că era un sandvici bun, dar se gândi că Annette se cam lăsa dusă de val.

– Mă bucur că îți place, Annette, dar în fond, nu este decât un sandvici cu carne.

– Mă rog, fie ce-o fi, dar este grozav de bun.

Annette mușcă din nou din sandvici și mestecă încet, savurând îndelung gustul. Sara era absolut sigură că nu mai văzuse vreodată pe cineva savurând atât de intens un sandvici (sau orice altceva) cum făcea Annette cu sandviciul ei cu carne. Nu luă niciun chips din pungă și nu bău deloc din cutia cu suc, preferând să se concentreze în totalitate asupra sandviciului, până când îl termină.

În final, fetele consumară și punga cu chipsuri, iar apoi își băură sucurile. Sara privi mărul. Își dădu seama că nu avea cu ce să îl taie în două, așa că scoase din pachețel cele două prăjiturele cu ciocolată, pe care le făcuse împreună cu mama ei seara trecută. Făcuseră două tăvi pline, așa că obținuseră suficiente prăjiturele pentru întreaga familie, care obișnuia să le consume în timp ce se uita la televizor, dar și pentru pachețelele cu mâncare ale Sarei și ale fratelui acesteia, Jason. Sara îi oferi o prăjitură. Annette nu spuse nu. Mușcă din ea și spuse:

– O, Sara, e atââât de bunăăăăăă!

Sara zâmbi. Ce o fi cu fata asta? Oare nu mai mâncase niciodată până atunci un sandvici cu carne, sau o prăjitură cu ciocolată?

Sarei îi plăceau prăjiturelele cu ciocolată, și de fapt toate felurile de dulciuri, dar nu credea că le savurase vreodată așa cum o făcea Annette. Nici măcar pe departe.

Se auzi clopoțelul, iar fetele tresăriră.

– Hm, repede a mai trecut această oră, spuse Sara. Adevărul este că timpul zboară atunci când te simți bine.

– Sara, îți mulțumesc din inimă pentru că ți-ai împărțit pachețelul cu mâncare cu mine. A fost excelent.

– Mă bucur că ți-a plăcut, îi răspunse ea, curățindu-și firimiturile din poală. Îți stau la dispoziție oricând dorești.

– O, aproape că am uitat, spuse Annette. Diseară nu pot veni la căsuța din copac. Tata mi-a spus că are o sarcină pentru mine, așa că trebuie să merg direct acasă după școală.

– Bine. Atunci, ne vedem luni.

– Sigur. La revedere.

Sara privi cum Annette intră în clădirea școlii. Sentimentele ei față de ea erau amestecate. Nu-i era deloc ușor să își dea seama ce simte față de ea. Era o fată frumoasă, foarte deșteaptă și extrem de amabilă; provenea dintr-un mare oraș și, peste toate, părea exagerat de entuziasmată de sandviciurile cu carne și de prăjiturelele cu ciocolată.

Mă rog, ridică ea din umeri, după care intră la rândul ei în școală.

Capitolul 8

Sara își vede de propriile ei treburi

Sara deschise ochii și rămase în pat, întrebându-se ce anume o trezise. Ceasul deșteptător tăcea. Se uită la el și constată că arăta ora 7:45. *A, da, astăzi e sâmbătă,* își aminti ea. O auzea pe mama sa trebăluind prin bucătărie. De regulă, atunci când era de părere că era timpul ca Sara să se trezească, mama ei făcea o adevărată artă din a scoate tot felul de zgomote, suficiente pentru a nu-i mai permite Sarei să își continue somnul. În final, se prefăcea de fiecare dată surprinsă când Sara apărea în bucătărie.

– Hm, bună dimineața, Sara! Ai dormit bine?

– Bănuiesc că da, oftă Sara, încă adormită pe jumătate.

– Eu mă pregătesc să plec către supermarket. Ce zici, vrei să vii cu mine?

– Mda, bine, acceptă Sara.

Nu prea avea chef de cumpărături, dar știa că bagajele vor fi grele și că mamei sale i-ar fi prins bine o mână de ajutor. În plus, i se părea distractiv să își dea cu părerea în privința felurilor de mâncare care urmau să fie

gătite săptămâna viitoare. Gătind în fiecare zi, de atâția ani, se întâmpla uneori ca mama ei să nu mai aibă idei și să îi ceară sfatul Sarei. Desigur, aceasta avea alimentele ei preferate, care câștigau aproape de fiecare dată competiția cu celelalte idei.

Sara și mama ei luară supermarketul la rând, trecând prin fața tuturor standurilor.

– O, Sara, am uitat să iau ceapă. Vrei să te întorci la raionul de legume și să iei câteva pentru mine, scumpo? Ia din cele galbene, nu roșii, și să nu fie prea mari. A, și nu uita să iei și o cutie cu înghețată de vanilie. Vom face o plăcintă.

Sara se întoarse la raionul de legume. Știa exact unde erau cepele galbene, care se aflau pe același raft de când își aducea Sara aminte. Alese două cepe de mărime medie, după care se îndreptă către raionul de înghețată. În tot acest timp, jonglă de câteva ori cu cepele. De aceea, când dădu colțul, se uita după cepe, pe care tocmai le aruncase în aer. Drept urmare, se ciocni nas în nas cu cineva și scăpă cepele, care se rostogoliră pe jos. Se repezi să le culeagă de jos, cerându-și în același timp iertare:

– Îmi cer scuze! Ar fi trebuit să mă uit pe unde merg.

– Sara! exclamă o voce surprinsă.

Era Annette, care tocmai ducea un cărucior plin până la refuz.

– Bună, Annette, ce mai faci?

Sarei nu-i venea să creadă. Era pentru a doua oară în numai două zile când se ciocnea cu Annette în timp ce era complet absorbită de diferite alimente. *Probabil crede că sunt cam dusă cu pluta,* își spuse ea.

– Fac bine, îi răspunse Annette, întorcându-și căruciorul și îndepărtându-se de Sara. Ne vedem la școală.

Hm, ciudat! se gândi Sara. *Mă întreb de ce o fi atât de grăbită.*

În timp ce Annette se grăbea către casă, Sara observă cât de plin era căruciorul ei. Acesta conținea o sumedenie de conserve și alimente înghețate gata preparate, care nu trebuiau decât încălzite, iar deasupra lor se afla o pungă mare cu chipsuri cu ciocolată.

Sara o găsi pe mama ei și puse în cărucior cele două cepe (ușor strivite) și cutia cu înghețată. Se opriră apoi la raionul de delicatese și cumpărară niște brânzeturi și niște măsline, după care se îndreptară către casă. Sara ar fi vrut chiar să se grăbească puțin. Ar fi dorit să o vadă pe Annette, și eventual pe mama acesteia.

Nu cred că vrea să o cunosc pe mama ei, își spuse Sara. *Cred că de aceea a șters-o atât de repede.*

Când Sara și mama sa ajunseră la casă, nu se vedea nici urmă de Annette. Sara nu-și dădea seama de ce era atât de interesată de această poveste. O voce interioară îi spunea că nu-i frumos să spionezi. *Cred că ar trebui să-mi văd de treburile mele,* se gândi ea. *În mod evident, Annette nu dorește să îmi bag nasul în treburile ei. De aceea, nici nu o s-o fac. De-acum înainte, o să-mi văd de ale mele.*

Capitolul 9

Credeți în stafii?

– Voi credeți în stafii? șopti Annette.

Sara și Seth se priviră surprinși.

– Păi, da, probabil că da, spuse Sara. Vreau să spun că nu am văzut niciodată una, dar nu am nici motive să mă îndoiesc că ar exista. Tu crezi?

– Dar tu, Seth, tu crezi în stafii?

Seth nu era prea sigur în ce fel ar trebui să-i răspundă lui Annette. Își dădea seama după seriozitatea feței sale că nu glumea.

– Ce vrei să spui prin ‚a crede' în ceva?

– Ce vrei să spui prin ‚ce vrei să spui'? îi răspunse Annette destul de aspru. Cred că ți-am pus o întrebare destul de simplă.

Seth își dădea seama că îi rănise sentimentele, dar dorea totuși să își ducă ideea până la capăt:

– Vreau să spun că foarte mulți oameni cred în ceva numai pentru că îi aud pe ceilalți oameni vorbind despre acel lucru. Bunicul meu obișnuiește să spună că dacă le

repeți oamenilor ceva suficient de des, aceștia vor începe să creadă, indiferent dacă lucrul respectiv este adevărat sau nu. El spune că oamenii sunt la fel de creduli ca oile, iar eu nu mi-aș dori să fiu încadrat în această categorie. De aceea, m-am decis cu mult timp în urmă să nu cred niciodată ceva numai pentru că așa spune altcineva. Pe scurt, nu consider că ceva este adevărat decât dacă am reușit să îmi dovedesc acest lucru prin experiența mea directă.

Sara îl privi pe Seth în timp ce acesta vorbea cu atâta fermitate. *Văd că are o opinie foarte clară în această privință,* se gândi ea.

– De aceea, având în vedere că nu m-am întâlnit niciodată cu o stafie, nu pot spune din experiența mea directă că am convingerea că acestea există. Nu exclud însă această posibilitate. La urma urmelor, am avut și eu propriile mele experiențe ciudate...

Vocea lui Seth se pierdu. Își dăduse seama că era pe punctul de a deschide porți către subiecte pe care nu se simțea încă pregătit să le discute cu Annette. Sara îl privi intens. Spera că nu avea de gând să îi spună de Solomon lui Annette.

Annette observă interesul subit al Sarei.

– Dar tu, Sara? Tu crezi sigur în stafii?

– Păi, aș zice că da, îi răspunse Sara.

Își aduse aminte de noaptea în care primise vizita lui Solomon în dormitorul ei, după ce Jason și cu Jimmy îl împușcaseră. În acea noapte nu se gândise la Solomon ca la o stafie; era pur și simplu bucuroasă să îl vadă. Dar acum, dacă se gândea bine, își dădea seama că majoritatea oamenilor care ar fi trăit experiența ei s-ar fi gândit că au

văzut o stafie. Nu avea însă de gând să îi spună ceva lui Annette despre Solomon.

Sara și Seth se priviră. Amândoi știau că dacă exista cineva care s-ar fi putut încadra în categoria stafiilor, Solomon era acesta. Amândoi se abținură însă să spună ceva, nefiind pregătiți să îi mărturisească noii lor prietene secretul lor ultraspecial. Tot ce își dorea Sara era să uite cu toții de acest subiect și să se dea cu frânghia.

– Ei bine, *tu* crezi în stafii? o întrebă Seth, privind intens fața serioasă a lui Annette.

Annette se uită pe rând la Seth, apoi la Sara, din nou la Seth și din nou la Sara.

Sara și Seth rămaseră tăcuți, așteptând răspunsul lui Annette.

– Nu, doar mă întrebam dacă voi credeți, le răspunse brusc aceasta. Hei, hai să ne dăm cu frânghia.

Fără să își mai pregătească saltul ei perfect calculat de pe platformă pe frânghie, Annette sări în gol, ca și cum ar fi ars de nerăbdare să părăsească mai repede acel loc.

– Ce-a fost asta? se întrebă Sara de îndată ce Annette dispăru de lângă ei.

– Cred că ar trebui să îi spunem lui Annette de Solomon, îi răspunse cu entuziasm Seth.

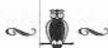
– Nu, Seth, nu! Eu nu cred că ar trebui să îi spunem. Seth, promite-mi că nu îi vei spune.

Annette se uită de jos la ei și le făcu cu mâna.

– Sara, ești sigură? Vreau să spun, eu cred că...

– Te rog, Seth, îmi promiți?

– Bine.

Capitolul 10

Vești bulversante

A doua zi dimineață, în timp ce se îndrepta către școală, Sara se gândi în permanență la Annette. Decizia ei de a-și vedea de propriile treburi i se ștersese demult din minte. Îl văzu pe Seth mergând în fața ei, la ceva distanță.

– Hei, Seth, îi strigă ea, așteaptă-mă!

Nu știu de ce țip, se gândi Sara. *Oricum, este prea departe ca să mă audă.*

Dar Seth se opri, se întoarse și îi făcu cu mâna, după care se îndreptă către ea. Sara începu să alerge, ca să îl prindă din urmă.

– Hei, Seth, îi spuse ea cu respirația tăiată, tu ai cunoscut-o pe mama Annettei?

– Nu, îi răspunse Seth, făcând o pauză. Nu aș putea spune că am cunoscut-o.

– Hm, doar mă întrebam...

Sara simți o undă de vinovăție, dându-și seama că nu își ținuse propria promisiune de a nu-și mai băga nasul în treburile celorlalți.

Cei doi trecură peste podul de pe Main Street, și în timp ce așteptau la semafor ca să poată trece strada, o mașină mare, strălucitoare și neagră trecu prin fața lor.

– Nu este mașina tatălui lui Annete? întrebă Sara. Am auzit vorbindu-se în Magazinul lui Pete despre cât de scumpă este mașina acestuia. Uau! Cred că este cea mai grozavă mașină pe care am văzut-o în viața mea!

Mașina mare și neagră, foarte lungă și strălucind din cauza cromului, trecu pe lângă ei și se îndreptă către școală. Era greu să vezi cine era înăuntru, întrucât avea ferestrele fumurii, dar Sarei i se păru că vede un bărbat la volanul ei, probabil tatăl Annettei, și încă o persoană mai micuță în scaunul de lângă el, probabil Annette însăși.

– Nu ți se pare ciudat că nu am văzut-o și pe mama ei?

– Nu chiar.

– Bine, dar s-au mutat în orașul nostru de mai bine de o lună. Am văzut-o odată pe Annette în supermarket cu un cărucior plin cu...

– Sara, tocmai mi-am amintit că am uitat ceva de care am nevoie pentru ore. Tu ia-o înainte și o să te prind din urmă.

Seth se întoarse brusc și începu să alerge înapoi către casa lui.

Sara îl văzu cum aleargă mai rapid decât îl văzuse vreodată.

– Seth, așteaptă!

Dar Seth nu se uită înapoi.

Sara nu prea credea că Seth își uitase cu adevărat ceva. I se părea mai degrabă că spusese ceva care îl supărase. Oare de ce îl deranjaseră atât de tare întrebările ei despre mama Annettei? I se părea ciudat!

Sara nu îl văzu pe Seth întreaga zi. Era ciudat să nu își intersecteze deloc drumul cu al lui între ore, nici măcar odată. Ajunse la concluzia că o evita. Nu avea niciun sens, dar nici comportamentul lui bizar din dimineața acelei zile nu avusese vreunul.

După școală, Sara simți dorința să mănânce un baton de ciocolată, așa că se opri pe la magazinul lui Pete în drumul ei către căsuța din copac. *O să iau câte unul pentru fiecare,* își spuse ea, cotrobăind prin geantă după mai multe monede (care aveau întotdeauna propria lor manieră de a se ascunde în ultimul cotlon al genții sale).

– Mi se pare atât de trist că fetițele acelea atât de dulci nu au mamă, auzi Sara comentariul unei femei. Nu ți se pare cel mai trist lucru din lume?

Sara își ciuli urechile. Oare despre cine vorbeau?

Apoi își dădu seama. Vorbeau cu siguranță despre Annette și despre sora ei. Deci mama Annettei era moartă! Inima Sarei începu să bată mai rapid.

– O, ba da, răspunse cealaltă persoană. Nu am știut.

– Nu cred că știu foarte mulți oameni, dar Sam Morris, care s-a mutat aici anul trecut, locuiește chiar lângă ei. Sam este noul administrator al fermei Wilsenholm și lucrează cu soțul meu. Sam i-a spus soțului meu că el și băieții lui au ajutat familia Stanley să se mute în noua casă. Le-a luat un weekend întreg și alte câteva seri. Sam spunea că nu a văzut în viața lui atâta mobilă și atâtea cutii cu lucruri. Oricum, s-a bucurat că a putut să-i ajute. Spunea că sunt toți oameni cumsecade. A aflat de moartea doamnei Stanley încă din prima zi. Ce poveste tristă.

Sarei nu-i venea să își creadă urechilor. Mama Annettei era moartă, iar Seth știa acest lucru! Atunci de ce nu i-a

spus? De ce i-ar fi ascuns un astfel de secret prietenei sale cele mai bune? Sara lăsă batoanele de ciocolată pe tejghea și ieși din magazin.

Nu o să mai vorbesc niciodată cu el! Nu are decât să fie Annette noua lui prietenă cea mai bună, ba chiar singura lui prietenă. Oricum nu mai contează pentru mine. Nu o să-i mai vorbesc niciodată! Și nici ei!

Sara se îndreptă către casă, fără să vadă nimic în calea ei. Trecu de Aleea Thacker fără să-i arunce nici măcar o privire. În niciun caz nu avea de gând să se ducă la căsuța din copac astăzi.

– Sara, o strigă Seth din spate. Sara, unde te duci? Nu vrei să vii să te dai cu noi, cu frânghia?

Dar Sara continuă să se uite în față. Era convinsă că Seth știa că îl auzise, dar ultimul lucru din lume pe care și-l dorea la ora actuală era să vorbească cu el sau cu Annette. Începu să alerge și nu se mai opri până acasă.

Capitolul 11

E multă iubire în jurul nostru

Sara se așeză pe pat, dar nu avea liniște. Camera ei părea să își reducă volumul, sufocând-o. Deschise fereastra și se așeză pe pervaz, privind curtea interioară a casei. Aceasta era acoperită cu frunze uscate de toate culorile toamnei. Privirea îi căzu pe un cauciuc prins cu o frânghie și transformat în leagăn de tatăl ei, cu câțiva ani în urmă. Cauciucul era uriaș și leagănul era excelent, putând fi folosit de două persoane, ce-i drept, cam înghesuite. De când Seth construise căsuța din copac, Sara nu se mai dăduse cu leagănul din curtea casei sale. Vechiul cauciuc i se părea extrem de neinspirat prin comparație cu aruncarea în gol deasupra râului cu frânghia legată de Seth. Astăzi însă, vechiul cauciuc i se păru un prieten de care uitase demult și pe care îl regăsea acum cu bucurie. În starea ei de autocompătimire, Sarei i se părea că ea însăși era o prietenă veche, de care ceilalți uitaseră demult. Sări pe fereastră (lucru pe care mama ei o rugase de sute de ori să *nu* îl facă) și se cocoță în vechiul

cauciuc. Nu se putea legăna prea tare, întrucât cauciucul era legat cu o singură frânghie și avea tendința să se rotească în jurul acesteia. Pe de altă parte, era distractiv să se legene și să se rotească în același timp. Ușor amețită, Sara își închise ochii pentru a amplifica acest efect. Se dădu astfel de nenumărate ori, înainte și înapoi, la stânga și la dreapta.

Sara.

Sara auzi foarte limpede vocea lui Solomon, de undeva de deasupra.

Privi în copacul din fața ei, unde, bineînțeles, trona Solomon, cu penele zburlite ușor de vânt.

– O, bună, Solomon. Ce surpriză să te văd aici.

Și eu sunt surprins să te văd aici, Sara. Nu te-ai mai dat demult cu vechiul tău leagăn din cauciuc.

– Așa este, oftă Sara. Mi s-a făcut dor.

Solomon rămase tăcut o vreme. Sara continuă să se legene.

Știi, te așteaptă la căsuța din copac.

– Nu-mi pasă, murmură Sara din leagănul ei.

Solomon continuă să păstreze tăcerea. Nu o forța niciodată pe Sara să vorbească dacă aceasta nu era pregătită.

– Solomon, de ce nu mi-a spus Seth că știa că mama Annettei era moartă? Nu cred că a crezut vreo clipă că nu mă interesa subiectul. L-am întrebat cât se poate de clar dacă a cunoscut-o, iar el m-a mințit, Solomon. Nu-mi vine să cred. Și eu care credeam că suntem prieteni.

În Seth s-a dat o adevărată luptă în această privință, Sara. Annette l-a rugat mai demult să nu spună la nimeni, și i-a cerut în mod explicit să nu îți spună ție.

– Deci, i-a păsat mai mult să nu îi rănească ei sentimentele decât să nu mi le rănească pe ale mele? Mă bucur să aflu acest lucru!

Ei bine, Sara, bănuiesc că poți privi lucrurile și în această manieră. La fel de bine, ai putea crede că Seth are mai multă încredere în prietenia lui cu tine, fiind convins că aceasta este mai stabilă decât noua lui prietenie cu Annette. Pe de altă parte, Annette este ea însăși foarte fragilă în acest moment, spre deosebire de tine.

Pe fața Sarei se scurse o lacrimă, pe care și-o șterse cu mâneca.

– Bine, și de ce nu a dorit Annette ca eu să știu?

Ei bine, Sara, bănuiala mea este că ea a observat că oamenii se comportă mai puțin natural cu ea atunci când află că este orfană de mamă. Nu dorește să fie compătimită de nimeni. Ca și tine, este o fată mândră și inimoasă, care dorește să fie fericită.

Sara înghiți în sec. Se simțea rușinată de sentimentele ei de mai înainte. Și-așa era destul de rău că gelozia o măcina din când în când, neputând să o controleze niciodată pe deplin. Ce sentiment neplăcut! Iar acum colac peste pupăză, simțea cum gelozia ei se amesteca cu vinovăția, la care se adăuga și tristețea legată de vestea că mama Annettei murise.

O altă lacrimă i se rostogoli pe obraz în timp ce își aminti de sărmana Annette care era nevoită să cumpere alimente congelate și gata preparate, precum și chipsuri cu ciocolată din magazin, întrucât nu avea o mamă care să îi gătească acasă.

Vezi tu, Sara, exact acesta este motivul pentru care Annette nu a dorit ca Seth să îți spună adevărul despre mama

ei. Ea a început de puțin timp să redescopere cât de frumoasă este viața, dar ori de câte ori unul din noii ei prieteni află de moartea mamei sale, ea trebuie să își readucă aminte de acest eveniment nefericit din viața ei și să retrăiască din nou și din nou tristețea aceea sfâșietoare, datorită noii lor perspective. Cred că înțelegi acum de ce și-a dorit să evite toate acestea.

– Da, înțeleg, spuse Sara, ștergându-și nasul și uitându-se în sus către Solomon.

– Solomon, nu știu ce se întâmplă cu mine. Mă simt tot timpul groaznic.

Solomon o ascultă liniștit, așteptând ca Sara să îi clarifice ce anume dorea să știe.

– Vreau să spun, de când Annette a ajuns aici, m-am simțit tot timpul prost. Știu că nu este vina ei, dar pur și simplu...

Ei bine, Sara, sunt absolut convins că în scurt timp te vei simți mai bine. Tu ești în mod natural o fată fericită. Poate că ți-ar prinde bine o mică pauză ca să încerci să îți clarifici această emoție negativă, astfel încât să știi cum să o poți transforma.

Sara își șterse din nou nasul și îl privi pe Solomon. Din acesta emana o stare plăcută de seninătate, care avea darul să o liniștească. La urma urmelor, o ajutase de atâtea ori să ne simtă mai bine.

Reține: primul lucru pe care ți-l transmite un sentiment puternic sau o emoție este că lucrul la care te gândești contează foarte mult pentru tine. Cu cât sentimentul este mai puternic, cu atât mai important este lucrul respectiv pentru tine. Al doilea lucru pe care ți-l transmit emoțiile

tale este în ce măsură te afli la unison, din punct de vedere energetic, cu lucrul pe care ți-l dorești.

Sara știa la ce se referea Solomon atunci când vorbea de fenomenul rezonanței energetice. Avusese foarte multe conversații cu el pe această temă. Își amintea perfect explicațiile lui Solomon referitoare la Legea Atracției și la păsările din aceeași specie, care zboară întotdeauna împreună (în același cârd).

Cu alte cuvinte, Sara, dacă experimentezi un sentiment foarte puternic, dar care îți displace, cum ar fi teama sau mânia, gelozia, vinovăția sau acuzația... aceste sentimente îți arată că te gândești la ceva care contează enorm de mult pentru tine, dar că gândurile tale nu sunt la unison cu ceea ce îți dorești tu.

Sara asculta.

Pe de altă parte, dacă experimentezi un sentiment extrem de puternic care te face să te simți bine, cum ar fi iubirea, aprecierea, bucuria sau entuziasmul, acesta înseamnă că te gândești la ceva care te interesează la fel de tare, dar că gândurile tale din momentul de față sunt într-o rezonanță perfectă cu obiectul real al dorinței tale.

Emoțiile negative nu sunt ceva rău, Sara. Ele te ajută să îți dai seama ce faci cu gândurile tale. Nu cred că ți se pare ceva greșit în faptul că degetele tale îți spun că te apropii de cuptorul încins. Exact această sensibilitate te ajută să nu te arzi. Emoțiile negative reprezintă un indicator similar. Ele te ajută să înțelegi că dacă vei mai zăbovi asupra gândurilor care te fac să nu te simți bine, te vei simți din ce în ce mai rău.

Sara își întinse picioarele și se dădu jos de pe leagăn. Se așeză la pământ și își prinse fața cu mâinile.

– O, Solomon, știu toate aceste lucruri. Cred că mi le-ai spus de o mie de ori până acum.

Solomon zâmbi. *Hm, poate că nu chiar de o mie de ori, Sara.*

– O, Solomon, Seth trebuie să creadă că sunt îngrozitoare. Ce trebuie să fac?

Nu trebuie să faci nimic special. Nu s-a întâmplat nimic care să trebuiască reparat. Prietenia ta cu Seth va continua să evolueze la infinit și nu s-a schimbat nimic în această privință, care să o diminueze în vreun fel. Eu unul mă aștept ca voi trei să deveniți cei mai buni prieteni din lume.

Sara își șterse din nou nasul, după care privi în sus, către Solomon.

– Dar, Solomon, mie îmi plăceau lucrurile așa cum erau. Nu vreau...

Îmi mai amintesc încă de perioada în care nu doreai nici ca Seth să afle de prietenia noastră.

Sara nu mai zise nimic. Își amintea și ea de acest lucru.

Și totuși, iată cât de frumos au evoluat lucrurile, Sara. Nu cred că ți-a părut vreo clipă rău de împărtășirea prieteniei noastre cu Seth.

Sara păstră tăcerea. Solomon avea perfectă dreptate, ca de obicei. Sarei nu-i părea nicio clipă rău de faptul că Seth îl iubea pe Solomon la fel de mult ca și ea, sau că Solomon îl iubea pe Seth. Dimpotrivă, îi făcea o plăcere enormă să îi vadă interacționând, să asiste la încântarea pe care și-o produceau reciproc. Relația ei cu fiecare în parte se îmbogățise în urma acestei comuniuni, nu sărăcise în vreun fel.

Sara, tu ai fost o fată extrem de sănătoasă foarte mulți ani la rând.

– Așa este!

Ei bine, te poți imagina spunându-i mamei tale: „De vreme ce am fost atât de sănătoasă în toți acești ani, mă gândesc să fiu bolnavă timp de câțiva ani pentru a le permite și altor oameni să fie sănătoși"?

Sara râse.

– Nu, Solomon. Ar fi o prostie.

Ar fi într-adevăr o prostie, pentru că tu înțelegi perfect că ceilalți oameni nu se îmbolnăvesc din cauza bunăstării de care te bucuri tu. Tu știi că experiența bunăstării tale nu are nimic de-a face cu experiența lor.

Sara zâmbi.

– Am înțeles.

Sara, amintește-ți întotdeauna că ești înconjurată de foarte multă iubire. Faptul că Seth o apreciază pe Annette nu îi diminuează în niciun fel aprecierea pe care ți-o poartă. Dimpotrivă, aș zice că o amplifică. De aceea, caută întotdeauna cele mai frumoase sentimente față de cei doi prieteni atât de dragi ai tăi.

Sara trase o gură de aer proaspăt. Se simțea într-adevăr mult mai bine.

– Bine, Solomon. O să mă gândesc la ce mi-ai spus. Îți mulțumesc.

Solomon își luă zborul și dispăru din vedere.

Capitolul 12

Poze de familie

A doua zi, după școală, Sara se grăbi să ajungă la căsuța din copac, așteptându-i pe Seth și pe Annette să i se alăture. Își schimbă de câteva ori locul, încercând să își găsească o poziție mai confortabilă. Adevărul era că nu prea se simțea în largul ei. Era încă stânjenită de comportamentul ei din ziua anterioară și nu prea era sigură ce avea să le spună celor doi când aceștia vor apărea.

Încercase să cultive numai sentimente frumoase legate de Seth și de Annette, dar ori de câte ori se gândea la ei, își amintea de familia lui Annette. Nu își putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă minunata ei mamă ar fi dispărut subit din mijlocul familiei sale. Simplul gând era suficient pentru a o deprima complet.

– Hm! exclamă ea în șoaptă. Aceste gânduri nu mă fac deloc să mă simt mai bine. Nu cred că ar trebui să mă mai gândesc la ele.

– E cineva aici?

Sara auzi vocea lui Annette de undeva de jos.

– Da, sunt aici, îi strigă Sara, sărind în picioare și netezindu-și în mod conștient bluza ușor mototolită.

Se simțea prinsă cu mâța-n sac, ca și cum ar fi făcut ceva nepermis.

Sara o văzu pe Annette punând o cutie de tinichea în găleata de sub pom. O acoperi apoi cu haina ei, după care se grăbi să urce treptele.

– Ce este în cutie?

– O, doar niște lucruri pe care le-am adus de acasă. Ceva ce doream să îți arăt.

– Oh! Vrei să îl așteptăm pe Seth? Cred că ar trebui să apară dintr-o clipă în alta.

– Seth nu vine astăzi, îi răspunse Annette. L-am văzut mai devreme și mi-a spus că nu poate veni decât mâine.

Sara simți din nou sentimentul neplăcut din stomac. *Probabil că mă urăște,* se gândi ea.

– Tu ești cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată Seth, Sara!, spuse Annette fără nicio ezitare.

Sara o privi uimită. Parcă i-ar fi citit gândurile.

– Mi-a spus că te-a căutat toată ziua, dar că nu a reușit să te găsească, așa că m-a rugat în mod special să îți transmit faptul că dorește să te întâlnească mâine.

– Bine, mulțumesc, spuse Sara.

Se simțea deja mult mai bine.

Annette desprinse funia din jurul cuiului și trase în sus găleata.

– O iau eu, spuse Sara, legând din nou funia.

Annette își luă haina, pe care o întinse pe jos ca pe o pătură, după care plasă cutia de tinichea în centrul ei.

– Ce frumos ai aranjat totul, îi spuse Sara cu blândețe, așezându-se în genunchi ca să vadă mai bine.

Annette își trase lănțișorul de la gât și scoase de la piept o cutiuță pe care Sara nu o mai văzuse până atunci. O deschise și scoase din ea o cheiță, pe care o băgă apoi în încuietoarea cutiei de tinichea.

Sara așteptă cu sufletul la gură, ca și cum se aștepta să vadă o adevărată comoară. Mișcările Annettei păreau extrem de precise, ca și cum le-ar fi practicat de o sută de ori până atunci. Întoarse cheița în încuietoare și deschise capacul cutiei. Sara scoase un țipăt ușor, tresărind și dându-se înapoi din cauza surprizei.

Se simți ușor stânjenită din cauza aparentei sale lipse de respect față de deschiderea atât de ceremonioasă a acestei prețioase cutii, dar Annette nu păru să bage de seamă. Părea desprinsă de tot ce se întâmpla în jurul ei, fiind complet absorbită de conținutul cutiei.

Sara se așeză la loc și respiră profund, încercând în mod deliberat să se relaxeze.

Degetele delicate ale lui Annette căutară ceva în interiorul cutiei.

– Aceasta este mama mea, îi arătă ea o fotografie Sarei.

Sara nu îndrăzni să se uite la fața Annettei în timp ce lua fotografia, și nu era prea sigură nici că dorea să se uite la poză. Nu prea știa care ar fi fost reacția cea mai potrivită la această scenă, iar de data aceasta își dorea din răsputeri să nu mai comită nicio greșeală.

– Cea de lângă ea sunt eu, spuse Annette, rupând tăcerea.

Sara privi fotografia. Era o poză foarte veche și extrem de uzată, cu o crăpătură mare la mijloc. Fotografia fusese făcută de la distanță, așa că nu se putea vedea clar

fața femeii bine îmbrăcate din ea, nici a fetiței de lângă ea. În schimb, putea citi cu ușurință scrisul de copil de pe spate: „EU ȘI MAMI."

– Aceasta este prima fotografie care mi-a fost făcută împreună cu mama. Am scris acolo ce vârstă aveam: patru ani, râse Annette.

Îi luă fotografia Sarei și o puse înapoi în cutie. Sara nu spuse nimic.

– Aceasta a fost făcut cam un an mai târziu. Tata spune că mama încerca să îl convingă întotdeauna să ia aparatul de fotografiat cu el și să ne facă poze oriunde am fi mers, dar el rareori îi dădea ascultare. Obișnuiește să spună că oamenii pierd prea mult timp contemplându-și trecutul și uită să se bucure de momentul prezent. De fapt, cred că acum îi pare rău că nu a făcut atunci mai multe fotografii.

Sara privi fotografia. Nici de această dată nu putea distinge fața femeii și a fetiței din ea. În poză apărea o fântână mare, lângă care se vedea o femeie ce ținea de mână o fetiță care mergea pe marginea fântânii.

– Tata mi-a spus că atunci când eram mică, adoram pur și simplu această fântână. Mă urcam pe marginea ei și dădeam ture în jurul ei, și oricât de mult m-ar fi lăsat să mă joc, întotdeauna plângeam atunci când trebuia să plec de acolo.

– Aici suntem toți, continuă Annette, dându-i Sarei o altă fotografie.

– Uau, spuse Sara, înainte de a se putea controla. Este cea mai frumoasă poză pe care am văzut-o vreodată.

– Tata spune că mama a insistat să ne facem cel puțin un portret de familie. Atunci când făcea fotografii,

tata nu se apropia niciodată suficient de mult pentru a se putea distinge fețele celor din ele. Mama obișnuia să spună că ar fi putut foarte bine să facă fotografii unor străini, întrucât nimeni nu și-ar fi dat seama vreodată. Tata era de părere însă că o fotografie ar trebui să spună o poveste, nu doar să arate niște fețe, că ar trebui să arate ce se întâmplă, nu cui i se întâmplă.

– Mamei îi plăcea foarte mult această fotografie, continuă Annette, dându-i Sarei o altă poză.

Sara privi fețele frumoase din fotografie. Mama Annettei fusese o femeie foarte frumoasă. Avea părul lung și drept, la fel ca al lui Annette, și ochii mari, căprui. Tatăl lui Annette era și el un bărbat foarte chipeș, iar surioara ei era copia miniaturală a lui Annette, fiind foarte scumpă.

– Annette, ai o familie atât de frumoasă.

Sara se blocă, dorindu-și să nu fi spus așa ceva. Se simțea îngrozitor de tristă că această familie atât de frumoasă nu mai era întreagă. În ochi îi apărură lacrimi, așa că se uită în altă parte, pentru ca Annette să nu o observe.

– Mă rog, aceasta este singura fotografie profesionistă pe care o avem. Oricum, este singura în care ne poți distinge fețele. O, cu excepția acesteia.

Annette scoase o tăietură dintr-un ziar în care apărea o fetiță în vârstă de aproximativ trei ani, lângă un câine mare. Era o fotografie luată de aproape. Câinele îi lingea fața fetiței.

Annette râse.

– Mi-aș dori să îmi mai amintesc această scenă. Mama mi-a povestit că ne plimbam prin parc, iar eu tocmai mâncasem o înghețată cu care mă murdărisem

toată pe față. Acest dulău uriaș a venit drept la mine și a început să mă lingă pe față. Se pare că chiar pe banca din fața mea se afla fotograful de la un ziar important, care își lua prânzul și care a văzut întreaga scenă. A făcut imediat o fotografie, care a apărut chiar în ziarul de a doua zi. Mama mi-a spus că s-a simțit extrem de stânjenită. În sfârșit, cineva se găsise să îi facă o fotografie din prim-plan fiicei sale, și tocmai în ea apărea un câine care o lingea pe față.

Sara citi prezentarea de sub poză: *Fetița refuză să își spele fața, așa că este linsă.* Cele două fete izbucniră în râs.

– Mama a adăugat că singura ei speranță era că nimeni nu avea să recunoască fetița din fotografie. Dar tatei i-a plăcut atât de mult poza din ziar încât a cumpărat toate exemplarele pe care le-a găsit și le-a trimis tuturor cunoscuților câte unul. Întotdeauna a spus că o fotografie trebuie să spună o poveste, iar povestea pe care o spunea această fotografie făcea toți banii. Tata spune că O FOTOGRAFIE BINE FĂCUTĂ VALOREAZĂ CÂT O MIE DE CUVINTE.

Annette continuă să scoată fotografie după fotografie din cutia de tinichea, spunându-i Sarei ce reprezintă imaginea. Sara începu să se mai relaxeze, ba chiar să pună întrebări, de genul:

– Cine este aici? Când a fost făcută aceasta? Uau, asta e casa voastră?

După ce terminară, Annette închise cutia cu cheița. Fetele rămaseră cu privirile ațintite asupra cutiei. Sara se simțea de parcă tocmai ar fi văzut un film despre care și-ar fi dorit să nu se termine niciodată.

– Deci, dacă tatăl tău ne-ar face o poză stând în acest copac, cum crezi că ar arăta?

– Păi, râse Annette, mai întâi de toate, s-ar îndepărta cât mai mult posibil de noi, de pildă urcându-se foarte sus în copac. În al doilea rând, ar încerca să scoată cât mai mult în evidență căsuța din copac, cu tot cu găleată și cu sistemul de scripeți, ba chiar și cu frânghia de alături, astfel încât noi două am arăta ca niște furnicuțe stând pe această platformă.

Sara se distră copios pe seama imaginii create de Annette.

– Iar sub poză ar scrie probabil... – Annette făcu o pauză și o privi pe Sara în ochi: ...Deci, *este* posibil să fii din nou fericită.

Pe Sara o trecură fiorii prin tot corpul. Fără să-și dea seama, acumulase o mare tensiune, iar aceasta o părăsi dintr-odată, ridicându-i-se ca o greutate de pe piept. Dintr-odată, se simți atât de bine cum nu se mai simțise demult.

– Sara, aș vrea să înțelegi că sunt împăcată cu această situație.

Annette își privi ceasul.

– O, trebuie să plec, exclamă ea. Nu credeam că s-a făcut atât de târziu. Sara, mai vorbim mâine.

– Bine.

Sara o privi pe Annette grăbindu-se către casă. Se simțea extrem de fericită că avea o nouă prietenă atât de bună.

Capitolul 13

Sara își schimbă părerea

A doua zi, după școală, cele două fete se reîntâlniră în căsuța din copac. Sara se gândi că era ciudat că Seth îi spusese din nou lui Annette că nu poate veni astăzi la căsuța din copac. Deși acest lucru nu prea o încânta, era totuși fericită că avea astfel posibilitatea de a-și continua conversația cu Annette.

– O, nu cumva bărbatul acela care stă cocoțat în copac și încearcă să ne facă o fotografie este tatăl tău? o tachină Sara fără răutate, încercând să reinstaureze atmosfera de cu o zi în urmă.

Annette râse.

– Nu, cred mai degrabă că este bărbatul din elicopterul din zare. Vârful copacului i s-a părut prea aproape.

Fetele rămaseră tăcute. Sara și-ar fi dorit să continue conversația exact din punctul în care se întrerupsese cu o zi înainte, dar de atunci au trecut 24 de ore, și niciuna dintre ele nu mai era în dispoziția de ieri.

Annette rupse tăcerea.

– Cândva, poate că voi scrie o carte despre toate acestea.

– Despre cum este să crești...?

Sara se opri în mijlocul frazei. Pur și simplu nu putea rosti cuvintele.

– Nu, nu despre cum este să crești orfană, completă Annette fraza Sarei. Ci despre cum poți ajuta alte persoane cărora le-a murit cineva drag să se simtă mai bine.

Oare a înțeles-o corect? Annette nu își propunea să își scrie cartea pentru a ajuta persoanele cărora le-a murit cineva drag, ci pentru a-i ajuta pe cei care cunoșteau persoane aflate în această situație?

– Sara, cel mai greu lucru acum este să accept felul în care se comportă oamenii față de mine după ce aud ce s-a întâmplat. Aceștia nu știu niciodată ce să spună, și de fapt nici nu prea contează, pentru că orice mi-ar spune, nu reușesc să mă facă să mă simt mai bine. Dacă nu au trecut ei înșiși prin această situație, mă gândesc fără să vreau că ar fi trebuit să treacă înainte de a încerca să mă consoleze. Dacă au trecut prin ea, mi-aș dori să nu fi trecut. Dacă încearcă să mă mângâie, mi se par patetici, iar dacă nu încearcă, mi se par lipsiți de inimă. Pe scurt, mă aflu într-o situație imposibilă. De aceea, aș dori să scriu o carte pentru acești oameni, ca să-i ajut.

Sara se sprijini de copac și o privi pe noua sa prietenă. Nu-i venea să creadă cât de dulce era aceasta. Nu credea că mai auzise vreodată în viață o intenție atât de altruistă.

– O, Sara, nu te uita la mine ca și cum aș fi o persoană nobilă sau ceva de genul ăsta. Nu sunt nici pe departe astfel.

Sara clipi din ochi și își îndreptă spatele, privind-o pe Annette și dorindu-și să înțeleagă ce se întâmpla în mintea acesteia.

– Când s-a petrecut evenimentul, prietena mea cea mai bună, Caroline, mi-a spus: ‚Mă bucur că i s-a întâmplat mamei tale și nu mamei mele.'

Sara suspină.

– La vremea aceea, am crezut că era cel mai răutăcios lucru pe care i l-ar putea spune cineva altcuiva aflat în această situație. La ora actuală nu mai cred însă asta. Probabil că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi păstrat observația pentru ea, dar adevărul este că nu avea cum să nu simtă asta. Pe de altă parte, nu este nimic rău în a spune ceea ce simți. Mai mult, mi se pare absolut natural să simți așa ceva. Practic, prietena mea nu a greșit cu nimic. Intenția ei nu a fost una răutăcioasă. De altfel, se afla în situația imposibilă de a nu putea spune ceva care să mă facă să mă simt mai bine.

Odată, am auzit o doamnă de la supermarket spunându-i alteia că nu este atât de grav când o familie bogată pierde pe cineva, întrucât își poate permite să angajeze personal care să o ajute, în timp ce adevăratele tragedii se petrec în familiile sărace care pierd un părinte, întrucât nu mai are cine să aibă grijă de copii.

Sara își miji ochii și oftă.

– Știu, zâmbi Annette. Când și-a întors capul, i-am înțepat pâinea și i-am strivit roșiile.

Sara râse:

– A scăpat ușor.

– Nu, Sara, exact asta vreau să spun! Oamenii nu sunt în mod intenționat răutăcioși. Pur și simplu, nu știu ce să spună în astfel de situații, iar principalul motiv este că orice ar spune, cuvintele lor nu vor schimba niciodată

starea de spirit a celui care trece printr-o astfel de dramă. Nu poți face nimic pentru astfel de persoane. Mama obișnuiește să spună...

Annette se opri brusc, ca și cum nu ar fi avut intenția să continue. Apoi spuse:

– ...De fapt, îmi doresc două lucruri: ca cei care suferă din cauza pierderii unei persoane dragi să înțeleagă că va veni o vreme când se vor simți din nou bine și că nu va dura atât de mult până când se va întâmpla acest lucru; pe de altă parte, mi-aș dori ca cei din jurul lor să se relaxeze și să aștepte acest moment. Oamenii își fac griji mult prea mari din cauza morții.

Sara își ridică privirea și o privi intens pe Annette. Nu-i venea să își creadă urechilor. Parcă l-ar fi auzit pe Solomon. Annette înțelesese singură acest lucru, chiar dacă nu îl cunoștea pe Solomon.

– La scurt timp după ce mama a murit, mătușa mea ne-a adus o pisică frumoasă, cu blana pufoasă și albă. Lui tata nu i-a plăcut deloc. Cred că a fost chiar furios pe mătușa mea pentru gestul ei. Mătușa a pus pisica pe jos în mijlocul sufrageriei noastre, iar aceasta a sărit chiar pe fotoliul preferat al mamei mele. Mamei îi plăcea să croșeteze în el, lângă fereastră. Pisica s-a urcat pe perna pe care stătea mama și s-a ghemuit acolo, punându-și capul pe lăbuțe, ca și cum ar fi dorit să ne spună: ‚De acum înainte, acesta este locul meu.'

Tata a împins cu brutalitate pisica de pe fotoliu, iar animalul a început să sară de pe un scaun pe altul, până când a ajuns pe canapea. Cred că s-a urcat pe fiecare mobilă din casă. Îmi amintesc că am alergat după ea prin întreaga casă. Nu cred că a mai rămas vreun loc pe care să

nu-l miroase. După ce a terminat inspecția generală, s-a întors glonț la fotoliul mamei mele.

Am luat-o în poala mea, iar ea mi-a lins fața și a început să toarcă. Pentru o clipă, m-am simțit incredibil de fericită. Am început să râd și nu m-am mai putut opri. Mă simțeam grozav.

L-am auzit apoi pe tata certând-o pe mătușa mea în cealaltă cameră. I-a spus: ,O mie de pisici nu le-o vor aduce înapoi pe mama lor.'

Mătușa i-a răspuns: ,Nu încerc să le-o aduc înapoi pe mama lor. Încerc să o readuc înapoi pe Annette.'

– Chiar m-am gândit atunci: *Da, m-am întors.*

Sara simți din nou fiori prin tot corpul. Nu-i venea să creadă ce îi povestea Annette. Știa, fără nici cea mai mică îndoială, că sosise momentul să îi împărtășească acesteia secretul ei legat de Solomon. De-abia aștepta să îl găsească pe Seth și să îi spună că și-a schimbat părerea. Dorea să îi spună lui Annette totul, dar mai presus de orice, dorea ca aceasta să îl cunoască pe prietenul ei, Solomon.

Capitolul 14

Explicații despre identitatea lui Solomon

Sara plecă de la școală cât de repede putu. Spera să se întâlnească cu Seth pe drumul către căsuța din copac, astfel încât să îi spună de decizia ei de a-i povesti lui Annette despre Solomon. Seth se afla însă deja la căsuță, împreună cu Annette, și o aștepta pe Sara.

– Bună, spuse Sara cu respirația tăiată, în timp ce se urca în copac.

– Bună, Sara, îi zâmbi Seth cu gura până la urechi.

Era fericit să o vadă.

Cei trei rămaseră în tăcere, simțindu-se puțin ciudat. Apoi, Annette spuse din senin:

– Mama mi-a spus că ar trebui să...

Vocea îi tremură. Privi în pământ și se jucă cu lănțișorul de la gât.

Seth și Sara se priviră uimiți.

– Ce vrei să spui?...

– Mi-a spus că voi nu sunteți la fel ca ceilalți copii, că înțelegeți fenomenul morții. A adăugat că și tu ai un prieten mort, care mă cunoaște.

Sara și Seth se priviră consternați. Niciunul nu prea știa ce să spună.

– Păi, începu Sara, adevărul este că prietenul nostru nu este chiar mort. Vreau să spun că a fost mort, dar acum nu mai este.

Annette își șterse ochii și se uită la Sara, încercând să înțeleagă mai bine ce spusese aceasta.

– A fost mort, dar acum nu mai este?

– Știi, la început era viu, încercă Seth să traducă, dar fratele mai mic al Sarei și prietenul acesteia l-au împușcat.

Ochii Annettei se deschiseră larg.

– L-au împușcat? Băieții aceia au împușcat un om, pe Solomon?

– O, nu Annette, Solomon nu este un om. Este o bufniță.

– Prietenul tău mort este o bufniță!?

Sara și Seth se priviră stingheriți. Povestea lor nu mergea prea bine.

– Oricum, acum nu mai este mort, dar da, este o bufniță, una care vorbește.

Annette inspiră profund și se sprijini mai bine de copac.

– Înțeleg.

Sara și Seth rămaseră tăcuți, privindu-se îngrijorați, iar apoi uitându-se la Annette. Povestea nu mergea bine deloc. *Ce se va întâmpla dacă Annette nu ne crede, sau dacă ajunge la concluzia că suntem nebuni? Și cel mai rău lucru între toate, ce se va întâmpla dacă le va povesti celorlalți ce i-am spus?* Sara își dori să nu-i fi spus nimic lui Annette, dar acum era prea târziu.

– Ce vreți să spuneți atunci când afirmați că această bufniță pe nume Solomon a murit, iar acum este din nou în viață?

Sara inspiră profund.

– Ei bine, începu ea ezitant, este o poveste lungă, dar am să ți-o spun.

Își suflecă absentă mânecile, ca și cum ar fi dorit să se apuce de treabă. Seth se așeză mai bine lângă ea, privind-o atent. Își strânse picioarele la piept și se înclină în față, ca și cum de-abia ar fi așteptat să asculte din nou interesanta poveste. Sara îi simți trupul lângă al ei și se simți invadată de un val de căldură, știind că de această dată erau la unison. Nu se mai simțea atât de expusă ca prima dată, când îi povestise lui despre Solomon.

În viața Sarei se întâmplaseră atât de multe lucruri de când îl cunoscuse pe bunul ei prieten Solomon încât îi venea greu să știe de unde să înceapă. Învățase atât de multe lucruri de la Solomon încât aproape că nu-i mai venea să înceapă cu începutul, când nu știa nimic despre învățătura lui. De altfel, nici nu era prea sigură că ar fi reușit, chiar dacă ar fi încercat.

Seth își dădea seama că Sara avea probleme în a-și găsi cuvintele, dar era de părere că trebuia să o lase pe ea să povestească, întrucât ea fusese prima prietenă a lui Solomon.

Sara își aminti de ziua în care îl găsise pe Solomon stând pe gardul de lângă Aleea Thacker și de uimirea ei atunci când pasărea îi vorbise pentru prima dată, de parcă acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Își aminti apoi cât de deștept era Solomon și cum cunoștea el răspunsurile la toate întrebările pe care i le punea. Își aduse aminte de noaptea în care o învățase să zboare, sau de cea în care ea și cu Seth zburaseră pe deasupra orașului.

Gândurile i se învârteau cu repeziciune în minte. De aceea, nu știa cu care să înceapă. Ar fi dorit să îi spună lui

Annette totul despre Solomon, dintr-odată dacă s-ar fi putut. Care era însă cea mai bună manieră de a începe?

Sara, auzi ea limpede vocea lui Solomon în mintea ei. *Eu sunt cine sunt, și nicio explicație din lume nu va putea schimba acest lucru. Annette va învăța în timp să mă cunoască mai bine, așa cum ai făcut tu la vremea ta și așa cum a făcut Seth mai târziu. Totul este bine. Începe pur și simplu.*

Seth văzu cum fața Sarei se luminează, așa că se relaxă la rândul lui și se lăsă pe spate. Își dădea seama că Sara se simțea inspirată și că totul era în regulă.

– Ei bine, Annette, cred că cel mai bine ar fi să încep prin a-ți explica cine este Solomon.

– Este o bufniță, nu? spuse repede Annette.

Seth și Sara se priviră lung și își zâmbiră.

– Păi, da, chiar este, dar în același timp este mult mai mult decât atât! Solomon spune că noi suntem cu toții mult mai mult decât părem.

Ochii ei studiară cu atenție fața Annettei, încercând să depisteze orice urmă de neîncredere sau de spaimă.

– Continuă, o încurajă Annette.

– Tot el spune că deși ne aflăm în acest trup pe care îl putem vedea și simți, în fiecare dintre noi există o parte care nu îmbătrânește și nu moare niciodată, iar aceasta ne însoțește tot timpul. Unii oameni o numesc Suflet, dar Solomon preferă să-i spună Ființa noastră Interioară.

Annette asculta în liniște.

– Solomon spune că Ființa noastră Interioară trăiește de-a pururi. Uneori, ea se manifestă într-o formă fizică, pentru a experimenta realitatea din lumea noastră. Nu putem spune că această Ființă Interioară este vie sau

moartă, pentru simplul motiv că nu există moarte. Pur şi simplu, uneori Fiinţa Interioară este întrupată în forma ei fizică, iar alteori nu este. Altminteri, ea este întotdeauna vie şi fericită.

– Continuă, spuse Annette.

– Noi suntem nişte simple extensii ale acestei Fiinţe Interioare eterne şi imuabile. Ori de câte ori ne simţim minunat, noi îi permitem să se manifeste mai plenar prin noi. În schimb, atunci când nu ne simţim deloc bine, de pildă atunci când ne temem sau când suntem supăraţi, noi nu îi permitem să strălucească în noi.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Annettei.

Sara o privi, neştiind dacă este cazul să continue sau nu.

– Mama mi-a spus acelaşi lucru, Sara. Mi-a apărut într-un vis şi mi-a spus că vom putea discuta oricând voi dori, dar numai atunci când voi fi fericită. Mi-a spus că dacă nu mă voi simţi fericită, nu îmi va putea auzi vocea. Când m-am trezit, am plâns întruna. Nu credeam că voi mai putea fi fericită după moartea ei. De aceea, nu credeam că voi mai putea vorbi cu ea.

Atunci, mătuşa mea a dus pisica aceea drăguţă, care mi-a lins faţa cu limba ei aspră. În timp ce râdeam, am auzit din nou vocea mamei, care mi-a pus: ‚Este o pisică foarte frumoasă, Annette. Ce-ar fi să îi spui Sara?'

Am fost atât de fericită. Am înţeles atunci ce dorise să îmi spună mama. Eram în continuare tristă atunci când îmi aminteam de moartea ei, dar dacă o simplă pisicuţă mă putea face să uit de tristeţea mea prin jocul ei, era evident că existau foarte multe alte lucruri la care mă puteam gândi astfel încât să mă simt bine şi să îi pot auzi vocea."

Seth și Sara o ascultară uimiți. Sara și-ar fi dorit să o îmbrățișeze și să o sărute. Se întrebă fără să vrea de ce s-o fi simțit îngrijorată mai înainte. Annette înțelesese deja din propria ei experiență de viață multe din cele ce dorea să i le spună Sara.

Cei trei copii rămaseră tăcuți într-un cerc strâns, privindu-se cu ochii plini de lacrimi de fericire. Se bucurau de faptul că erau împreună și de Bunăstarea pe care o simțeau. Sara își întinse brațele, prinzându-i pe Annette și pe Seth de umeri. Cei doi făcură același lucru, creând astfel un cerc perfect. Inimile lor cântau de bucurie.

Cred că a venit rândul meu să îmi spun replica, se auzi vocea lui Solomon, care ateriză pe o creangă din apropiere. *Nu cred că ar putea exista vreodată un moment mai potrivit ca acesta.* Coborî apoi chiar în mijlocul cercului creat de cei trei prieteni ai săi neînaripați.

Mă primiți și pe mine? întrebă el.

– Solomon! chicoti Sara. Suntem fericiți să te vedem!

Ei bine, bunii mei prieteni neînaripați, mă bucur la rândul meu că sunteți fericiți.

Bună, Annette, sunt încântat să te cunosc în sfârșit în mod formal.

Gura Annettei se deschise larg. O privi pe Sara, apoi se uită la Seth, la Solomon și din nou la Sara. Gura i se mișcă, dar nu se auzi niciun cuvânt.

Sara și Seth înțelegeau perfect ce simțea Annette, întrucât nu trecuse chiar atât de mult timp de când simțiseră și ei același lucru, atunci când îl auziseră pentru prima dată vorbind pe Solomon.

– Păi, după cum se spune: o bufniță vorbitoare valorează mai mult decât o mie de cuvinte, chicoti Sara.

Seth și Annette râseră cu lacrimi.

Ei bine, copii, astăzi nu pot rămâne cu voi, spuse Solomon. *Am întârziat la lecția de spaniolă. Ne vedem însă mâine. Vom vorbi atunci, dacă veți dori. Hasta la vista.* După care Solomon își luă avânt și se ridică în aer, dispărând într-o singură clipă.

Sara și Seth izbucniră din nou în râs.

– Nu numai că vorbește, dar vorbește chiar în mai multe limbi? se minună Annette, căreia îi curgeau lacrimi pe obraji din cauza râsului.

– Așa se pare, îi răspunse Sara, încă râzând. Pe aici nu prea te poți plictisi. Totul este întotdeauna perfect, dar și într-o continuă schimbare.

Cei trei rămaseră tăcuți.

– Vreți să ne dăm cu frânghia? spuse Seth într-un târziu.

– Nu, îi răspunse Sara.

– Nici eu, spuse și Annette.

Capitolul 15

De vorbă cu Solomon

Sara, Seth și Annette stăteau pe platforma căsuței din copac, așteptând ca Solomon să li se alăture.

– Ne-am putea da cu frânghia până când va apărea, se oferi Seth.

– Nu, nu mă deranjează să îl aștept, spuse Sara.

– Nici pe mine, spuse și Annette.

Mintea Sarei era plină de gânduri. De-abia reușise să adoarmă noaptea trecută, iar la școală îi fusese imposibil să se concentreze la ceva din ce spuneau profesorii. În minte îi apăruse o întrebare pe care de-abia aștepta să i-o pună lui Annette.

– Spui că mama ta ți-a povestit despre noi?

– Da.

Sara și-ar fi dorit să continue.

– Îmi apare întotdeauna în vise. Nu chiar în fiecare noapte, doar uneori. O, a venit!

Annette sări în picioare, arătând către cer.

Sara și Seth se ridicară și ei.

– Este uriaș! exclamă Annette, privindu-l pe Solomon care plutea în cercuri mari deasupra căsuței din copac.

Sara și Seth se priviră zâmbind. De mult timp nu își mai făcuse Solomon o intrare în scenă atât de măreață. Sara o privi pe Annette și recunoscu sentimentul anticipării fericite pe care îl simțea și ea atunci când Solomon se apropia.

Atunci, Solomon făcu un plonjon rapid și ateriză în mijlocul lor. *Vă salut, bunii mei prieteni neînaripați.*

Annette chicoti, manifestându-și astfel bucuria interioară.

Ce mai faceți astăzi, domnișoară Sara? Solomon o privi adânc în ochi.

– Niciodată nu am făcut mai bine!

Într-adevăr, Sara se simțea minunat.

Acest lucru mi se pare absolut evident. Și tânărul Seth?

– Și eu fac foarte bine, Solomon. Cât se poate de bine.

Grozav. Annette, suntem cu toții fericiți că ni te-ai alăturat. Tu cum te simți astăzi?

– Și eu mă simt foarte bine, Solomon. Sunt extrem de fericită că m-ați inclus în cercul vostru. Nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt. Mă simt atât de binecuvântată.

Cu toții ne simțim astfel, Annette. Este într-adevăr minunat să fim împreună. Știi, suntem cu toții păsări din aceeași specie, iar păsările din aceeași specie zboară întotdeauna în cârd!

Annette râse.

Sara, care crezi că este lucrul cel mai semnificativ pe care l-ai înțeles de când ne adunăm împreună în acest cârd? o întrebă Solomon.

Annette și Seth râseră.

Sara îl privi pe Solomon. De ce îi punea o întrebare atât de serioasă? De ce nu îi explica el direct lui Annette, așa cum făcuse cu ea și cu Seth? Sperase că Solomon o va învăța pe Annette cum să zboare, așa cum făcuse cu ei doi.

Își duse gânditoare mâna la frunte, încercând să găsească cel mai potrivit răspuns la întrebarea pusă de Solomon. I se părea că învățase extrem de multe lucruri importante de la el. În viața ei se întâmplaseră atât de multe lucruri de când îl cunoscuse, iar Solomon o ajutase în atât de multe situații (la fel ca și pe Seth), încât îi venea greu să se decidă pe loc care dintre învățăturile lui i se părea cea mai importantă dintre toate.

– Solomon, nu știu...

Sara, o întrerupse el. *Am să-ți dau un indiciu. Modalitatea cea mai bună de a afla care este lucrul cel mai important din viața ta constă în a te lua după emoțiile tale. Cu cât acestea sunt mai puternice, cu atât mai important este lucrul care le declanșează. De aceea, dacă îți vei aminti emoțiile cele mai puternice pe care le-ai avut, vei descoperi și lucrurile cele mai importante din viața ta.*

– Te referi la emoțiile pozitive sau la cele negative? îl întrebă Sara.

I se părea amuzant. Îi plăceau la nebunie lecțiile lui Solomon.

Nu contează. Atunci când o emoție este foarte puternică, indiferent dacă este pozitivă sau negativă, obiectul care o declanșează este întotdeauna foarte important pentru tine. Cei mai mulți dintre oameni își amintesc însă mult mai ușor de emoțiile lor negative, care le indică faptul că ceva important se petrece în viața lor.

– Deci, vrei să spui că dacă îmi voi aminti lucrul cel mai rău care s-a întâmplat în viața mea sau emoțiile cele

mai neplăcute pe care le-am simțit vreodată, voi descoperi astfel aspectul cel mai semnificativ pentru mine?

Exact.

– Ei bine, Solomon, în acest caz răspunsul este ușor de dat. Cel mai rău în întreaga mea viață m-am simțit atunci când Jason și cu Billy te-au împușcat, când sângerai și ți-ai închis ochii, iar eu am crezut că ai murit.

Annette suspină și își încrucișă brațele pe piept.

Sara, chiar am murit! spuse Solomon pe un ton dramatic. *Cel puțin, așa cum înțelegeți voi, muritorii, conceptul de moarte. Tatăl tău mi-a îngropat mormanul de pene mâncate de molii în curtea din spatele casei. Nu-ți mai amintești?*

Sara izbucni în râs. Lipsa flagrantă de respect a lui Solomon față de moarte o luase prin surprindere. Faptul că stăteau cu toții acolo discutând cu Solomon despre propria lui moarte, deși acesta era cât se poate de viu, îi făcu să se relaxeze profund în legătură cu acest subiect atât de solemn.

Da, anticipez că vom avea cu toții numeroase conversații cât se poate de plăcute despre moarte.

Cei trei copii se distrară copios.

– Solomon, ai o perspectivă cu adevărat curioasă asupra lucrurilor.

Eu, o perspectivă curioasă? După părerea mea, voi, muritorii, sunteți cei care aveți o perspectivă cu adevărat curioasă asupra lor. Gândește-te puțin: atunci când ați venit în acest corp fizic minunat, voi știați că nu veți fi decât niște chiriași temporari în el. Chiar și acum, voi înțelegeți că nu veți rămâne pentru totdeauna în el. Toți știți că veți muri, căci nu cunoașteți pe nimeni care să fi trăit o veșnicie în

corpul său fizic. Și totuși, voi continuați să vă faceți griji din cauza morții, împotrivindu-vă ei din răsputeri. Nu o priviți nicio clipă ca pe un fenomen minunat și miraculos, deși chiar asta este. Dimpotrivă, o priviți ca pe ceva nedorit și o urâți. O considerați o pedeapsă. Mai mult, dacă antipatizați sincer pe cineva, îi acordați „Pedeapsa cu Moartea". Nu-i de mirare că sunteți atât de confuzi în privința acestui subiect.

Cei trei copii îl priviră tăcuți pe Solomon. Ca de obicei, avea perfectă dreptate. Niciunul nu cunoștea pe cineva care să nu se teamă deschis de ideea de moarte. Toată lumea considera acest subiect solemn și neconfortabil.

Majoritatea oamenilor se tem atât de tare de moarte încât uită complet să trăiască. Această atitudine este cu atât mai nefericită cu cât moartea nici nu există de fapt. Nu există decât viața eternă.

– Aș vrea să știu și eu tot ce știi tu, spuse Sara.

Ei bine, Sara, adevărul este că tu știi deja tot ce știu eu. Rolul meu este doar de a te ajuta să-ți reamintești ceea ce știi. Te asigur că îți vei reaminti totul la momentul potrivit, încetul cu încetul. De altfel, toți trei vă descurcați perfect în această privință, fiind în plin proces de reamintire a esenței voastre reale.

Bun, am plecat. Vă urez o zi minunată și sper că nu veți uita să vă dați cu frânghia! Solomon își întinse aripile și își luă zborul. În câteva clipe, dispăru la orizont.

Annette își privi noii ei prieteni. Se simțea mai fericită decât fusese de foarte mult timp.

– Mama avea dreptate. Voi știți ce înseamnă moartea.

– Da, știm, îi răspunse Sara. Tot ce trebuie să facem este să ne aducem aminte că știm.

Capitolul 16

Renunțarea la atenția negativă

Sara își lăsă haina pe unul din pilonii podului de pe Main Street și se instală pe locul ei preferat, deasupra apelor râului, lăsându-se scăldată în razele calde ale soarelui din acea după-amiază de sâmbătă. Adora acest loc. În plus, iubea acest râu, mai mult chiar decât ceilalți oameni care îl iubeau. Îl iubea primăvara, când aproape să se revărsa din matcă și când inunda podul din bușteni pe care îi plăcea să îl traverseze în goană. Îl iubea iarna, când era acoperit cu gheață de la un mal la altul. Îl iubea vara, când afară era foarte cald și îți puteai sufleca pantalonii, răcorindu-te în apa lui (acolo unde apa nu era foarte adâncă). Și îl iubea la fel de mult toamna, când pe apele lui pluteau mormane de frunze colorate, pe care le ducea numai el știa unde. Sarei îi plăcea să își imagineze că era suficient de mică, la fel ca Thumbelina, eroina ei principală din poveștile pentru copii, pentru a călări pe o frunză la vale, descoperind astfel lumile minunate aflate între micuțul ei orășel de munte și oceanul cel vast. Sara începu să viseze la o astfel de călătorie și zâmbi.

Mama ar fi încântată, își spuse ea sarcastic, știind cât de des își exprimase îngrijorarea mama ei în privința obsesiei sale față de acest râu. Gândurile plăcute ale Sarei se întrerupseră când își aminti de grija irațională a mamei sale.

Părinții își fac atâtea griji, se gândi ea. *Își fac griji în legătură cu orice, deși de cele mai multe ori nu au niciun motiv de îngrijorare.*

Sara își aminti de prima ei întâlnire cu acest râu. Întotdeauna simțea sentimente amestecate atunci când își amintea cum căzuse de pe puntea din bușteni, din cauza dulăului uriaș care se repezise să o lingă. În scurtul răstimp cât stătuse în apă, trecuse de la o teroare profundă la un fel de resemnare relaxată, fiind convinsă că probabil se va îneca; apoi la uimirea în fața frumuseții uluitoare a râului în timp ce plutea pe spate, lăsându-se dusă pe o distanță de kilometri întregi; în sfârșit, trecuse la convingerea absolută că orice s-ar fi întâmplat, totul era bine în viața ei. Sara știa că ciudata ei călătorie de-a lungul râului îi schimbase fundamental percepția asupra vieții. Acela a fost primul moment din viața ei când a știut intuitiv, dincolo de orice îndoială, că totul era bine.

– Sara! Sara! Sara!

Sara uită de gândurile sale auzind vocea fratelui ei mai mic, Jason.

– Ai auzit că Samuel Morris aproape că s-a înecat în râu? Sara! Sara! Ai auzit? îi strigă Jason, alergând către ea.

Sara se ridică în picioare, privindu-și fratele cum alerga bezmetic către ea, ținându-și cu o mână căciula ca să nu-i cadă de pe cap.

– Samuel? spuse Sara, fără să înțeleagă. Cine este Samuel Morris, Jason? O, nu! realiză ea, punând cap la cap informațiile. *Este fratele mai mic al lui Seth!*

– De unde știi? Cine ți-a spus? Unde este Samuel? A pățit ceva? îl mitralie ea cu întrebări înainte ca bietul Jason să poată răspunde la vreuna.

– Am auzit niște oameni vorbind despre asta în Magazinul lui Pete.

– Hai, spune-mi tot ce știi, țipă ea furioasă, prinzându-l de braț și privindu-l în ochi. Ce au spus acei oameni?

– Nu știu! țipă Jason înapoi la ea, smulgându-și brațul din mâinile ei. Doamne, Sara, în fond ce-ți pasă?

– Îmi pare rău, Jason, nu am vrut să te strâng atât de tare de braț. Dar...

Vocea îi tremură. Nu avea de gând să îi explice lui Jason despre frumoasa ei prietenie cu Seth, fratele mai mare al lui Samuel. Oricum, nu ar fi înțeles-o nici dacă ar fi încercat o mie de ani să-i explice. Și peste toate, nu era cel mai potrivit moment.

– Spune-mi doar ce ai auzit.

Dar Jason o privi cu încăpățânare. Nu-i plăcea deloc atunci când Sara făcea pe șefa cu el. De altfel, era întotdeauna încântat să știe ceva ce ea nu știa. În acest fel, se simțea mai puternic.

– Te rog, Jason, spune-mi ce știi! Te rog!

– Nu știu decât că puștiul acela stupid a încercat să construiască o plută, după care și-a dat drumul pe pârâu în jos, dar când pârâul s-a vărsat în râu, pluta i s-a răsturnat și el a căzut, iar curentul s-a dovedit prea puternic pentru el. Parcă am auzit și ceva cum că l-ar fi scos frate-său din apă, chiar la timp înainte să se înece.

Seth! se gândi Sara.

– Și este... sunt în regulă?

– Nu știu, Sara. Ți-am spus tot ce am aflat.

Jason plecă alergând către casă.

Sara rămase în mijlocul podului, neștiind ce să facă în continuare. Oare trebuia să meargă acasă la Seth și să îi bată la ușă? Gestul i se părea prea îndrăzneț. Până atunci nu mai fusese niciodată acasă la Seth. *Poate ar fi mai bine să trec pe lângă casa lui și să încerc să îmi dau seama ce se întâmplă.* Plecă imediat la drum, îndreptându-se către casa lui Seth.

Strada părea exact la fel cum o știa. Sara nu vedea pe nimeni pe ea. Nu erau nici mașini, nici oameni. Casa lui Seth părea la fel de liniștită ca de obicei. Pe scurt, nu exista niciun semn de agitație.

Inima Sarei îi bătea tare în piept. Dorea să își găsească prietenul și să se convingă că totul era în regulă cu acesta, dar nu știa cum să dea de el. Nu îl vedea decât rareori pe Seth în weekenduri. De aceea, nu prea știa ce să facă. Începu să alerge către magazin. Poate că cei de acolo încă mai vorbeau despre acest subiect. Poate că cineva știa ce se întâmplase de fapt.

Sara intră pe ușa din față a vechiului magazin. O întâmpină mirosul familiar de medicamente și de parfumuri, combinate cu cel de hamburgeri cu ceapă. Văzu câțiva oameni discutând aprins despre un anumit subiect. Se ascunse după un stand, astfel încât să nu fie surprinsă, și se apropie cât de mult putu, cu urechile pâlnie.

– Copii fără minte. Nu par să înțeleagă deloc cât de periculos este râul. Ei cred că este un teren de joacă, pus acolo numai ca ei să se distreze, spuse o doamnă bătrână, pe un ton indignat.

– Păi, așa sunt copiii din zilele astea. Ei cred că totul este un joc. Cu greu îi mai poți convinge să facă ceva serios, spuse și Pete, ștergând tejgheaua cu o cârpă murdară și pătată cu grăsime.

Sara suspină. *Bătrâni senili,* își spuse ea. *Haideți odată, spuneți ce s-a întâmplat.*

– Ei bine, nu este primul puști care aproape că s-a înecat în apa râului. Și fata familiei Henderson a pățit același lucru, vă mai amintiți? Cum o cheamă? Sara, parcă. Am auzit că a căzut în apă și că aproape că s-a înecat. Cineva ar trebui să facă ceva cu copiii ăștia, să nu-i mai lase să se joace pe lângă râu. Pur și simplu, nu ar trebui să li se permită să se apropie de el.

Sara se cutremură. Inima îi bătea atât de nebunește încât se temea chiar să nu fie auzită. Ar fi dorit să se ascundă mai bine, dar nu avea unde. Era convinsă că ar fi murit dacă ar fi fost prinsă.

– Mama ei mi-a povestit că i-a spus fiicei sale de o mie de ori să stea departe de apă, dar degeaba. O văd tot timpul pe lângă râu. Vă spun un lucru: dacă ar fi copiii mei, aș avea eu grijă să nu se mai joace pe malul apei. Le-aș da o mie de lucruri de făcut. I-aș ține atât de ocupați încât nu ar mai avea timp de pierdut pe malul râului, iar dacă nu m-ar asculta, ei bine, aș avea eu ac de cojocul lor, spuse o femeie mătăhăloasă.

Sara o privi din ascunzătoarea ei și se gândi: *Dacă aș fi copilul tău, mi-aș construi o plută și aș pluti pe râu în jos, cât mai departe de tine. La naiba cu voi toți! Nu sunteți decât niște oameni răi, care nu înțelegeți nimic.*

Ușa magazinului se deschise din nou. Intrară trei bărbați.

– Puștii sunt în regulă, spuse unul din ei. Cel mai mare s-a tăiat cu o sârmă, dar nu este nimic grav. Cred că nu va păți nimic, cel puțin dacă nu moare pe drum din cauza hemoragiei.

Inima Sarei îi sări din piept. *Seth!* Ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai putea suporta durerea niciun minut.

– Este un înotător puternic, puștiul. Eu unul m-aș fi gândit de două ori înainte să sar în acel loc. Curentul apei este foarte puternic acolo.

– Și nu l-a cusut la loc doctorul?

– Doctorul este plecat din oraș. Au trebuit să îi ducă pe copii cu mașina până la spitalul din Fowlerville.

La spital? Seth este la spital! Sara nu mai putea sta locului niciun moment. Alergă în goană către ieșire. Nimeni nu o băgă în seamă. O goni apoi pe stradă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu își mai amintea să fi trăit vreodată un moment atât de îngrozitor.

Alergă către podul de pe Main Street, o apucă pe alee, apoi pe cărările secrete croite de Seth și de ea, și nu se opri decât în căsuța din copac. Faptul că se afla în locul lor secret, în timp ce el era rănit și probabil speriat de moarte, într-un loc în care ea nu îl putea mângâia și consola, o făcea pe Sara să se simtă încă și mai îngrozitor. Își acoperi fața cu palmele și plânse isteric, până când rămase fără lacrimi.

– Solomon, Solomon, unde ești? Am nevoie de tine. Vreau să îl ajuți pe Seth. Solomon, unde ești?

Solomon plutea în cercuri largi pe deasupra căsuței din copac. Sara își deschise ochii și privi cerul, dar nu vedea nimic, din cauza lacrimilor. Își șterse fața cu mâneca

și își suflă nasul în batistă. Acesta era atât de înfundat încât nu mai putea respira. De mult nu mai plânsese Sara ca acum. Ce mai, nu se simțea deloc bine.

Când îl văzu pe Solomon plutind pe cer, simți imediat o stare de ușurare.

Sara învățase foarte multe lucruri de la această bufniță magică și minunată. Iar cel mai important lucru pe care îl învățase de la el era cu siguranță Legea Atracției. *Aceasta este o lege mai importantă decât toate celelalte la un loc,* îi explicase Solomon. *Această lege spune că principiile similare se atrag întotdeauna.*

Sara era perfect conștientă de faptul că ceea ce simțea acum nu corespundea deloc cu Bunăstarea de care vorbea în permanență Solomon. De aceea, știa că acesta nu o putea ajuta, și nici măcar nu se putea apropia de ea, căci Solomon era un profesor al Bunăstării.

Sara își îndreptă coloana și își scoase elasticul cu care își legase părul la spate într-o coadă. Își ținu elasticul între dinți și își pieptănă părul cu degetele, după care și-l legă la loc. Își șterse fața cu mâneca, respiră profund și încercă să cultive gânduri legate de Bunăstare, așa cum o învățase de atâtea ori până atunci Solomon. Sara știa că pentru a reveni la starea de Bunăstare trebuia să scape de gândurile traumatizante care o măcinaseră până atunci, înlocuindu-le cu gânduri care să corespundă sentimentului de Bunăstare. Nu îi era însă deloc ușor. Cum s-ar fi putut gândi la ceva frumos când prietenul ei cel mai bun din lume se afla într-un necaz atât de mare?

Sara îl privi pe Solomon, care continua să plutească deasupra ei, în cercuri mari. Aripile sale puternice îl ajutau

să se ridice foarte sus pe cer, iar apoi să coboare, după cum dorea. Doar privind aceste acrobații în aer, Sara începu să se simtă mai bine. Când se mai liniști, Solomon putu în sfârșit să coboare lângă ea.

Totul este bine, buna mea Sara, îi spuse el.

– Solomon, îți mulțumesc că ai venit. Samuel a căzut în râu, iar Seth l-a salvat, dar cred că este rănit, și nu știu exact care este starea lui Samuel.

Solomon ascultă explicațiile Sarei.

Atunci, Sara își dădu seama că nu trebuia să îi explice nimic lui Solomon, întrucât acesta știa întotdeauna totul despre orice. Cu siguranță, știa ce s-a întâmplat cu Seth, întrucât acesta era unul din prietenii lui apropiați.

Se pare că ai căzut în capcana bârfelor de la Magazinul lui Pete, Sara. Ai și uitat că Bunăstarea curge întotdeauna din abundență?

Sara îl privi pe Solomon.

– Da, cred că am cam uitat, îi răspunse ea în șoaptă, simțindu-se stânjenită.

Sara, nu fii atât de aspră cu tine. Toți oamenii cad în permanență în capcana prezentului, lăsând evenimentele curente să le guverneze sentimentele. Acest lucru este normal. Atunci când o persoană foarte dragă experimentează ceva neplăcut, este firesc să te simți prost. Dar reține, Sara: tu ești o persoană care își oferă iubirea necondiționată, și orice persoană care înțelege și trăiește la unison cu iubirea necondiționată se poate simți bine în orice condiții.

Sara zâmbi, amintindu-și de nenumăratele ore în care discutase cu Solomon despre iubirea necondiționată. Solomon îi explicase că era foarte ușor să te simți bine și să iubești pe cineva atunci când totul merge bine, dar

că adevăratul test al iubirii necondiționate consta în a te scufunda complet în ea atunci când lucrurile nu se derulează așa cum ți-ai dori tu.

Seth și fratele lui sunt bine, Sara. Bănuiala mea este că rănile produse de sârmă se vor vindeca foarte rapid. Nu la fel de rapid se vor vindeca însă rănile produse de locuitorii îngrijorați ai orașului și de părinții speriați.

Sara înțelese exact la ce se referea Solomon. Experimentase ea însăși un sentiment foarte neplăcut atunci când îi ascultase pe oamenii din magazin, ascunsă în spatele raftului de ziare.

În această privință, îl putem ajuta foarte mult, Sara.

– La ce te referi?

Cu siguranță, tu vei fi singura persoană care nu va dramatiza experiența negativă prin care au trecut cei doi. Vei rămâne singura persoană stabilă din viața lui Seth, conștientă de faptul că experiența prin care a trecut nu a încălcat cu nimic legea Bunăstării.

Sara simți din nou un val de vinovăție, întrucât până atunci nu prea reușise să se focalizeze asupra Bunăstării de care tot vorbea Solomon. Dimpotrivă, căzuse în capcana emoțiilor negative traumatizante, la fel ca și restul orașului.

Nu-ți face probleme în legătură cu gândurile tale de îngrijorare, Sara. Teama ta nu face decât să arate iubirea necondiționată pe care i-o porți lui Seth. În realitate, cunoașterea ta a devenit mai puternică decât dacă nu ți-ai fi pierdut încrederea pentru o clipă. În acest fel, dorința ta de a-ți menține echilibrul a devenit mult mai intensă.

Sara chiar se simțea MULT MAI BINE!

Sara, arată-ți iubirea față de Seth prin ignorarea completă a rănilor sale.

– Dar, Solomon, oare nu se va simți ca și cum l-aș fi abandonat?

Sara, eu nu îți sugerez să îl ignori cu totul, ci doar să nu îi acorzi atenția ta negativă. Acordă-i lui Seth întreaga ta atenție, dar nu te focaliza decât asupra acelor aspecte ale experienței sale care te fac să te simți bine atunci când te gândești la ele.

După părerea mea, această experiență va avea consecințe extrem de benefice pentru toată lumea, scumpa mea fată. Vorbim mai târziu.

Solomon plecă, dând din aripile sale puternice.

Sara respiră adânc. Solomon îi dăduse o temă deloc ușoară. Se întrebă când îl va putea vedea pe Seth și ce i-ar putea spune atunci. Se simți ușurată că nu trebuia să îl vadă chiar astăzi, întrucât avea nevoie de timp pentru a se gândi la toate acestea și pentru a practica gândurile pozitive.

Capitolul 17
Sara îl alină pe Seth

A doua zi, Sara se uită tot timpul după Seth, rătăcind pe coridoarele școlii. *Sper că se simte bine,* își spuse ea cu tristețe.

Coborî scările de la etajul patru la etajul trei, apoi la doi. Tocmai când se pregătea să coboare la etajul unu, îl văzu pe Seth coborând încet treptele. Încetini pasul și se luă după el, privindu-l din spate. Rucsacul cu cărți îi atârna jalnic pe umărul drept. Pentru o clipă, Sara se întrebă de ce nu și-l ținea în spate, așa cum făcea întotdeauna, dar apoi observă un bandaj gros pe brațul lui stâng, care cobora de la umăr și până la vârful degetelor.

Sara înghiți în sec, dându-și seama că Seth trebuia să se fi rănit destul de grav la braț. Când Seth dădu colțul, ea văzu că avea un bandaj mare inclusiv la cap, care îi acoperea întreaga parte stângă a feței. Încercă să îl strige, dorindu-și să îl mângâie în vreun fel. Sau poate că își dorea ca el să o mângâie pe ea? Cert este că se opri înainte ca pe gură să îi iasă vreun sunet.

Ținându-se de balustradă pentru a-și reveni, întrucât genunchii o cam lăsaseră, Sara își aminti de cuvintele înțelepte ale lui Solomon: *Cu siguranță, tu vei fi singura persoană care nu va dramatiza experiența negativă prin care au trecut cei doi. Vei rămâne singura persoană stabilă din viața lui Seth, conștientă de faptul că experiența prin care a trecut nu a încălcat cu nimic legea Bunăstării.*

Ultimul lucru pe care și-l dorea Sara era ca Seth să îi simtă îngrijorarea. Dintr-odată se simți chiar fericită că nu dăduse peste el întreaga zi. Cu siguranță, avea nevoie de mai mult timp pentru a-și regăsi vibrația pozitivă. Cum ar fi putut fi singura persoană stabilă din viața lui, care să nu dramatizeze experiența negativă prin care a trecut, când jumătate din corpul lui era înfășurat în bandajele acelea îngrozitoare? Cum ar fi putut pretinde că totul era la fel ca de obicei?

Solomon, strigă ea în mintea sa, *am nevoie de ajutorul tău. Doresc să mă ajuți să mă focalizez asupra unei imagini pozitive, pentru a uita astfel de bandajele lui Seth.*

Sara, gândește-te că aceste bandaje minunate îl ajută considerabil pe Seth să se vindece. Chiar sub ele operează inteligentele celule ale Bunăstării. Acestea sunt conectate acum la Sursa Universală de Energie, într-o măsură mult mai mare ca de obicei, întrucât au nevoie de ajutorul Ei pentru a se vindeca. Corpul uman este o bijuterie, Sara. Este pe cât de rezistent, pe atât de flexibil. De aceea, imaginează-ți-l pe frumosul tău Seth fără aceste bandaje, cu sănătatea refăcută și intactă.

Sara zâmbi. Solomon găsea întotdeauna calea cea mai potrivită de a o face să se simtă mai bine.

– Îți mulțumesc, Solomon!

– Hei, Seth, așteaptă-mă!

Seth nu se mișca foarte repede, dar ajunsese deja la jumătatea distanței dintre școală și parcare. Sara alergă ca să îl prindă din urmă.

– Bună! îi spuse ea.

– Bună! îi răspunse Seth, uitându-se în altă parte.

– Am auzit că ești un înotător excelent și că acel curent puternic al râului nu te-a clintit niciun pic, spuse ea, încercând să sublinieze cel mai pozitiv aspect al experienței lui ieșite din comun.

Seth păstră tăcerea.

– Și am mai auzit că intervenția ta rapidă și inspirată i-a salvat viața fratelui tău, Samuel!

Seth nu spuse nici acum nimic.

– Am auzit de asemenea că agrafa din părul doamnei Carlisle a căzut în budinca de banane, așa că aceasta a fost nevoită să arunce întregul aluat, surâse Sara.

Nu avea nicio idee de ce spusese acest lucru, dar se bucură să vadă că îi smulsese un zâmbet lui Seth.

În cele din urmă, acesta începu să râdă de-a binelea:

– Sara, chiar s-a întâmplat așa ceva, sau ai inventat întreaga poveste?

– Nu, îți jur, chiar s-a întâmplat! Seth, știi că eu nu te mint niciodată. Cel puțin, nu în chestiunile importante, cum sunt cele legate de budincă!

– Da, da, știu! se distră Seth. Bun, mă bucur atunci.

– Și eu mă bucur să te văd, Seth. Mi-ai lipsit.

– Da, și tu mi-ai lipsit, Sara. Cred că vor mai trece câteva zile până când mă voi putea da din nou cu frânghia din copac, iar astăzi nu pot veni oricum, pentru că...

Se opri din explicații, nedorind să îi spună că trebuia să meargă la doctor ca să își schimbe bandajele.

– Nicio problemă, îi răspunse Sara rapid. Recuperăm totul în câteva zile. Am cam un milion de lucruri să-ți spun, dar niciunul care nu poate aștepta. Ne vedem mai târziu, Seth.

Seth dădu colțul și o luă către casa sa. Sara se simți ca după o cursă cu obstacole, în timpul căreia foarte multe lucruri ar fi putut merge prost, dar care, din fericire, se sfârșise cu bine. Își zâmbi ușor în barbă. Conversația recentă cu Seth o făcea să se simtă bine. Nu fusese tocmai perfectă, dar reușise cât de cât să nu dramatizeze excesiv experiența lui, pe care marea majoritate a oamenilor ar fi considerat-o din start negativă. Dorea să îi ridice moralul lui Seth, nu să i-l coboare, și spera că reușise.

Ai făcut o treabă bună, Sara, auzi ea vocea lui Solomon în mintea ei.

– Mulțumesc, îi răspunse ea în șoaptă. Îți mulțumesc că m-ai ajutat.

Capitolul 18

Starea de bine abundă întotdeauna

Se simți ciudat în drumul ei către căsuța din copac, știind că Seth nu va fi acolo. Annette îi spusese că nici ea nu credea că va ajunge, întrucât tatăl ei dorea să îi facă cunoștință cu noua guvernantă, sau cam așa ceva.

Sara se decise să se oprească pe la Magazinul lui Pete pentru a cumpăra un baton de ciocolată. Se opri în fața standului cu ciocolate, încercând să se decidă pe care să o aleagă. Alese una, dar apoi își schimbă opțiunea și o puse la loc. Alese alta, dar se răzgândi din nou și o puse și pe acea la loc. Se distră singură de propria ei indecizie. De-a lungul anilor, Sara mâncase foarte multe ciocolate, dar astăzi niciuna nu o atrăgea în mod deosebit. „Hm, tu arăți destul de bine", se decise ea în sfârșit pentru un baton de ciocolată cu alune marca Hershey. Rămase în fața tejghelei, așteptând ca Pete să vină și să îi ia banii.

Pete se afla mai încolo, în dreptul raionului de băuturi răcoritoare, și discuta cu câțiva oameni. Nu părea să o observe pe Sara, așa că își continuă povestea, ștergând cu mișcări mecanice tejgheaua.

– Ei bine, cel mai mic dintre puști nu a pățit nimic serios, auzi Sara vocea unei femei îmbrăcate în alb. În schimb, cel mare se pare că va rămâne cu niște cicatrice destul de urâte. Ce păcat. Era un băiat atât de frumos. Hm, copiii ăștia! Nu învață niciodată să se potolească.

Sara lăsă batonul de ciocolată pe tejghea și ieși din magazin. Își pierduse complet interesul față de dulciurile de orice fel. Se îndreptă îngrijorată către căsuța din copac.

Se așeză pe platforma din fața căsuței și își strânse genunchii la piept, sprijinindu-și bărbia de ei. Era o zi frumoasă de toamnă, iar foșnetul frunzelor bătute de vânt, din care multe cădeau, o făcu să uite de toate celelalte sunete din lume. Sara respiră adânc.

Ei bine, Solomon, oriunde ai fi, astăzi suntem numai noi doi. La fel ca pe timpuri. Sara privi în sus. Din când în când, o pală mai puternică de vânt făcea copacii să se încline, iar din ei cădea o veritabilă ploaie de frunze ruginii în jurul ei. Sara se întrebă oare de cât timp era nevoie pentru a fi acoperită în întregime de frunze. Se amuză la gândul că Seth i-ar fi descoperit corpul inert complet acoperit cu frunze. *Tare mi-aș dori să fie și el aici,* își spuse ea, simțind un sentiment puternic de singurătate. *O, Solomon, de ce rămân oamenii cu cicatrice?*

Sara auzi un foșnet puternic deasupra capului. Un nou val de frunze se abătu asupra ei, în timp ce Solomon ateriza chiar lângă ea. Sara sări în sus, râzând și scuturându-și frunzele din păr.

Chiar crezi că toți oamenii rămân cu cicatrice, Sara?

– Nu știu. Rămân?

Ei bine, Sara, depinde. Unii rămân și alții nu rămân. De fapt, totul depinde de nivelul lor de rezistență, de cât de

mult îi permit Bunăstării naturale a corpului lor fizic să se manifeste în mod normal, sau de cât de mult i se opun. Vezi tu, corpul uman este alcătuit din miliarde de celule, și fiecare dintre acestea conține în sine viziunea propriei sale perfecțiuni și a locului ei ideal în cadrul ansamblului la fel de perfect.

– Solomon, aceste celule gândesc? Vreau să spun, cine te aude ar putea crede că ele sunt ca niște omuleți micuți.

Au intenții diferite și își focalizează conștiința altfel decât voi, dar una peste alta sunt la fel de conștiente ca și voi. Nu este deloc greșit să spunem că gândesc. Adevărul este că dețin o cunoaștere foarte puternică, iar cel mai important lucru este că susțin o viziune impecabilă a perfecțiunii lor, solicitând întotdeauna cu precizie ceea ce au nevoie pentru a-și susține această perfecțiune fără sfârșit. De fapt, Sara, Forța Vieții pe care o experimentează corpul tău se datorează înainte de toate faptului că acestea știu să ceară toate lucrurile de care au nevoie.

– Uau! Dar, Solomon, dacă aceste celule știu cine sunt și susțin viziunea perfecțiunii lor, cum se face că oamenii se îmbolnăvesc, iar unii dintre ei rămân cu cicatrice?

Acest lucru nu li se datorează celulelor, ci faptului că oamenii își fac griji, se tem sau se înfurie, nepermițând astfel Energiei Universale pe care o solicită celulele să treacă prin ei. Gândurile lor negative generează blocaje în trupurile lor, care împiedică Energia să curgă liber.

Vezi tu, Sara, ori de câte ori cineva cere ceva – iar lucrul acesta este valabil inclusiv pentru minusculele celule – el primește inevitabil ceea ce a cerut. Atunci când un corp este rănit, celulele cele mai apropiate de rană calculează cu

o precizie maximă de câtă energie au nevoie pentru a-și redobândi echilibrul și îi transmit imediat Universului cererea lor. Instantaneu, Energia începe să curgă către ele, iar celelalte țesuturi ale corpului reacționează la rândul lor. Corpul alimentează această zonă cu substanțe nutritive speciale, ajutând-o să se regenereze rapid. Dacă persoana care locuiește în acest corp este fericită, plină de entuziasm sau de apreciere, ea permite procesul natural al vindecării. În schimb, dacă este tristă, speriată sau furioasă, ea împiedică prin rezistența ei acest proces.

– Hmmm. Bănuiesc că nu este foarte ușor să te simți fericit sau recunoscător dacă tocmai ai avut un accident.

De acord cu tine. Este mai dificil decât în mod normal, dar chiar și așa, cu un anumit efort, orice om poate face acest lucru, îndeosebi dacă înțelege cum decurge procesul natural al vindecării. Din păcate, Sara, în loc să își focalizeze atenția asupra acestui proces pentru a observa în ce măsură îl acceptă sau îi opun rezistență, marea majoritate a oamenilor își pierd vremea cu ceea ce fac ceilalți. Dacă observă că alți oameni aflați în această situație nu se vindecă, ei trag concluzia greșită că acest lucru este normal atunci când te rănești, fără să se gândească la faptul că ceilalți nu i-au permis Energiei Universale să curgă lin prin ei. De aceea, în loc să se simtă puternici și plini de încredere, ei se simt slăbiți și vulnerabili. Personal, acest lucru mi se pare ciudat, în condițiile în care există atâtea dovezi ale vindecării care vă înconjoară de pretutindeni.

– Deci, tu spui că dacă Seth se va simți fericit, nu va rămâne cu cicatrice?

Exact, Sara. Corpul lui își amintește perfect cum a fost construit înainte de a fi rănit. De aceea, dacă Seth îi va permite, el va ști să își restabilească această perfecțiune.

– Dar, Solomon, privește cicatricea mea.

Sara își suflecă marginea pantalonilor și expuse o cicatrice lungă situată lângă osul piciorului.

– Odată, stăteam pe o creangă care s-a rupt. Am căzut din copac și m-am rănit la picior. Cum se face că mi-a rămas această cicatrice urâtă?

Ce altceva îți amintești din acea zi?

– Îmi amintesc că mi s-au rupt pantalonii, iar piciorul meu sângera serios. Mama era foarte nervoasă pe mine, întrucât îmi spusese să nu mă mai urc în copaci. Mi-a aruncat pantalonii, spunându-mi că erau prea deteriorați ca să mai poată fi reparați. Mi-a pus apoi pe rană o alifie roșie care m-a usturat. De fapt, m-a durut îngrozitor, ca să fiu sinceră. Mama mi-a explicat că alifia ucide microbii. În final, mi-a înfășurat piciorul într-un bandaj, de sus până jos, de parcă m-aș fi rănit la întregul picior, nu doar la gleznă.

Ce altceva s-a mai întâmplat atunci?

– Păi, în acea zi de sâmbătă, am mers cu familia mea la piscina din Fowlerville, dar eu nu am avut voie să intru în apă. Era foarte cald, iar bandajul mi se uscase pe piciorul rănit. M-a durut foarte tare când mama mi l-a scos. Nu am putut nici măcar să fac baie foarte mult timp. Și...

Este suficient, Sara. Privind retroactiv situația, cum ai zice că te-ai simțit atunci: fericită, plină de entuziasm și de apreciere, sau tristă, dezamăgită și furioasă?

– Păi, nu este foarte greu să-ți răspund. Eram foarte supărată pe mine însămi pentru că am căzut din copac. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. În al doilea rând, eram nervoasă din cauză că mi-am stricat perechea de pantaloni.

Eram și speriată, întrucât știam că nu aveam voie să mă urc în copac și că mama avea să mă certe.

Sara oftă îndelung. Simplul fapt că vorbea de aceea amintire o făcu să simtă din nou tristețea și durerea ei de atunci.

Sara, în mod normal nu te-aș încuraja să petreci atât de mult timp amintindu-ți de ceva care te-a făcut să nu te simți bine, dar de vreme ce dorești să înțelegi acest subiect extrem de important al vindecării corpului fizic, este important să realizezi ce anume împiedică procesul natural al vindecării.

– Să înțeleg că dacă o persoană rănită s-ar putea simți bine, rana ei s-ar vindeca rapid, fără să lase în urmă nicio cicatrice?

Foarte corect.

Sara se așeză, frecându-și cicatricea de pe picior. O avea de peste doi ani, așa că îi era greu să își imagineze lipsa ei.

Sentimentele pozitive sunt răspunsul corect în fața tuturor experiențelor vieții, Sara.

Sara continuă să își frece absentă piciorul, încercând să își aducă aminte mai multe amănunte legate de acea zi în care căzuse din copac. În ziua aceea, o familie de la oraș le făcuse o vizită, urmând să își petreacă întreaga zi cu familia ei. Veneau în fiecare an, odată sau de două ori, dar Sara nu se bucura niciodată. Vizitele respective însemnau de fiecare dată sarcini în plus pentru ea, curățarea întregii case și foarte multe cumpărături, ca să nu mai vorbim de pregătirea mâncării. În timp ce părinții ei se bucurau sincer de vizita prietenilor lor, nu același lucru îl putea spune Sara de copiii acestora. Familia respectivă avea doi

copii: un băiat de vârsta fratelui ei mai mic, și Kay, o fată cu un an mai mare decât Sara. Kay era o fată de la oraș. Purta haine scumpe și avea o atitudine foarte înțepată (după părerea Sarei). Făcea tot timpul comparații între viața ei perfectă de la oraș și viața de „la țară" a Sarei, care nu se ridica nicio clipă la standardele ei. Sara încerca din răsputeri să fie politicoasă cu ea, deși comentariile fetei i se păreau în mod evident grosolane și deliberate, dar când Kay făcu observația că era păcat că orașul Sarei nu avea o piață specială din care să poată fi cumpărate alimente potrivite pentru ocazii speciale, răbdarea Sarei se epuiză brusc. Își aminti cum i-a întors spatele acelei fete și cum a alergat în curtea din spate, hotărâtă să se comporte exact pe dos decât s-ar fi așteptat o fată de la oraș de la o domnișoară bine crescută. În această stare de furie, se urcă în copac, spunându-și că speră să nu o mai vadă vreodată la față pe acea fată nesimțită și dezgustătoare.

Sara, privind retroactiv lucrurile, nu crezi că însăși căzătura ta din copac s-a suprapus perfect cu sentimentele tale de atunci?

– Ba da, râse Sara. În această privință, nu încape nici cea mai mică îndoială.

În acest caz, ținând cont de ceea ce simțeai atunci și de rezistența pe care o opuneai deja fluxului Energiei Universale înainte de a cădea din copac, nu ți se pare firesc că această rezistență s-a amplificat DUPĂ căderea din copac, când deja sufereai din cauza durerii, a dezamăgirii pe care i-ai provocat-o mamei tale și a distrugerii pantalonilor?

Deși Solomon încă se mai afla în toiul explicației, Sara nu îl mai asculta decât pe jumătate, fiind scufundată

în propriile ei gânduri. Își mai amintea încă fața amuzată a lui Kay privind-o de sus după ce căzuse.

– Era ca și cum toate lucrurile urâte pe care le spusese întreaga zi despre familia noastră s-ar fi adeverit. Îi oferisem dovada perfectă, căzând pe jos chiar în fața ei.

Solomon păstră tăcerea. Știa că Sara înțelesese perfect.

Sara îl privi pe Solomon și oftă îndelung.

– Păi, nu mă mai mir în acest caz că rămânem cu cicatrice. Nu este deloc ușor să te scufunzi în fluxul Bunăstării Universale în astfel de momente.

Solomon râse. *Ei bine, Sara, vestea bună este că procesul devine din ce în ce mai ușor, dacă îl practici.*

– De acord, Solomon. Cred că ar trebui să plec. Îți mulțumesc.

Cu cea mai mare plăcere, Sara.

– Solomon, spuse ea rapid, înainte ca acesta să își ia zborul. Seth era într-o dispoziție proastă în ziua când a încercat să îl salveze pe Samuel? De aceea s-a rănit atât de tare?

Realitatea este să Seth era chiar foarte bine dispus atunci când Samuel a căzut în apă. Tocmai din cauza acestei stări interioare pozitive și a Sistemului său de Ghidare Interior s-a simțit el inspirat să o apuce pe acea cărare în drumul spre casă. Un om mai puțin conectat la flux nu l-ar fi găsit niciodată pe Samuel.

– Dar, Solomon, nu înțeleg. Dacă Seth era deja conectat la Sistemul lui de Ghidare, cum se face că s-a rănit atât de rău?

Sara, nu-i lăsa pe cei de la magazin să te influențeze cu comentariile lor negative. Dacă privim lucrurile dintr-o

perspectivă mai amplă, realitatea este că totul s-a rezolvat cu bine atunci.

– Dar, Solomon, nu l-ar fi putut salva Seth pe Samuel fără să fie rănit?

Cu siguranță, Sara. Aceasta este una din posibilități. Nu trebuie însă să crezi că atunci s-a întâmplat ceva cumplit. Oportunitățile cele mai sublime se ascund uneori în spatele unor aparente dificultăți. Nu poți descoperi aceste veritabile comori decât atunci când înțelegi în profunzime că Bunăstarea abundă cu adevărat în jurul tău.

– Bine, Solomon. Ca de obicei, ai dreptate, dar mie mi se pare că...

Sara, îți mai amintești de prietenul tău blănos care te-a împins fără să vrea în apa râului?

– Nu îl voi uita niciodată.

Cum crezi că s-au simțit ceilalți oameni în legătură cu acel incident? Crezi că au fost fericiți că ai căzut în apă și că ai plutit kilometri întregi la vale?

– Nu, Solomon. Toți sunt convinși și astăzi că am trăit o experiență cumplită. Mă acuză că nu ar fi trebuit să merg pe puntea din bușteni și, în general, îmi spun că nu ar mai trebui să mă apropii vreodată de râu.

Iar tu, ce simți, Sara? Ție îți pare rău că ai căzut atunci în apă?

Fața Sarei se lumină. Înțelesese.

– Nu, Solomon, nu-mi pare rău nicio clipă că am trăit acea experiență.

De ce nu? De ce nu simți și tu la fel ca ceilalți oameni în ceea ce privește experiența ta?

– Pentru că, atunci când am ieșit în acea zi din râu, nu numai că nu mi-a fost teamă, dar m-am simțit mai puternică. Tot ce îmi spuseseră până atunci oamenii,

cum că ar trebui să-mi fie teamă de râu, se dovedise neadevărat. Mă simțeam în siguranță, orice ar fi gândit ei. Atunci am știut pentru prima dată că râul nu însemna o amenințare pentru mine, Solomon. Cred că acela a fost primul moment în care mi-am savurat propria Bunăstare interioară. Nu aș schimba această experiență pentru nimic în lume, Solomon. Nicio fărâmă din ea.

Deci, vrei să spui că atunci când privești ceva din exterior, este posibil să nu îi înțelegi adevărata valoare intrinsecă (interioară)?

Sara zâmbi. Solomon era atât de înțelept. Înțelegea totul.

Și că numai cel care trăiește efectiv o experiență îi poate cunoaște adevărata valoare sau motivul care a stat la baza ei?

Sara, la fel ca în cazul tău, experiența lui Seth se va dovedi extrem de valoroasă pentru el. El se va bucura de valoarea ei mulți ani la rând. Bunăstarea se revarsă din abundență, Sara, indiferent cum li se pare celorlalți la prima vedere.

Sara zâmbi. Se simțea minunat.

– Îți mulțumesc, Solomon. Îți mulțumesc din inimă!

Capitolul 19

Lucrurile se rezolvă întotdeauna

Sara de-abia aștepta să se reîntâlnească în căsuța din copac cu Seth și cu Annette. Noua învățătură pe care o primise despre Bunăstare o exalta la culme, așa că aștepta cu nerăbdare recuperarea rapidă a lui Seth. De-abia aștepta să îi spună acestuia de celulele din corpul său și de impresionanta lor cunoaștere, care îl va ajuta să revină pe frânghie într-un timp foarte scurt. Ce mai, Sara trăia o stare de vitalitate și de entuziasm absolut fantastică.

În timp ce trecea dintr-o sală de clasă în alta (pentru ora următoare), ea se uita după Seth și după Annette. Practica deja în mintea ei conversațiile cu cei doi prieteni ai ei. Era plină de entuziasm la gândul că le va povesti acestora ce a înțeles în ultimele zile, despre cum se aranjează lucrurile chiar și atunci când par să nu meargă deloc bine.

Sara o văzu pe Annette îndreptându-se către ea și o așteptă. Annette nu părea însă deloc fericită.

– Ce s-a întâmplat? murmură Sara, regretând că a început conversația pe o vibrație atât de negativă.

– O, Sara, tocmai l-am văzut pe Seth, care mi-a spus că părinții lui i-au interzis să mai vină la căsuța din copac. Nu mai doresc ca el să se apropie de râu. Ce ne facem, Sara?

Sara rămase stană de piatră. Nu-i venea să își creadă urechilor.

Nu te pierde prea curând cu firea, Sara, auzi ea vocea lui Solomon în mintea ei. *Ai trecut tu prin situații mai rele decât aceasta, iar lucrurile s-au rezolvat întotdeauna cu bine. Nu ceda ispitei speculațiilor negative.*

Annette arăta de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns. Deși Sara se simțea la rândul ei zdruncinată de teribila veste, cuvintele lui Solomon o ajutară să reziste, întrucât știa că acesta avea perfectă dreptate.

– Annette, nu-ți face griji, încercă Sara să își consoleze prietena. Am trecut noi prin experiențe mai neplăcute ca aceasta, și totul s-a terminat cu bine.

– Așa o fi, spuse Annette, destul de moale.

– Nu, pe bune, Annette. Domnul Wilsenholm deține în proprietate întregul teren de pe malul râului, inclusiv plopul cu căsuța din copac. Cred că deține în proprietate jumătate din oraș. Când a aflat că ne jucăm într-unul din copacii lui, și-a ieșit din minți și și-a propus să taie toți copacii de pe malul râului.

– Glumești? spuse Annette. Toți acei copaci minunați? Dar este îngrozitor!

– Da, dar exact asta vreau să îți spun, Annette. În final, nu i-a mai tăiat. Și-a schimbat părerea. Solomon spune că noi putem schimba întreaga realitate așa cum dorim, prin simpla schimbare a gândurilor noastre.

Clopoțelul sună și fetele tresăriră. Le venea greu să renunțe la acest subiect important și să se întoarcă la plictiseala orelor de clasă. Sara ar fi dorit să îi explice lui Annette cum a reușit să îi salveze pisicul din copac doamnei Wilsenholm și cum aceasta l-a convins apoi pe bărbatul ei că Sara și Seth se simțeau într-o deplină siguranță în copaci. Ar fi vrut să îi dea numeroase alte exemple de evenimente care păreau să se deruleze extrem de prost, dar pe care au reușit să le schimbe prin gândurile lor, sub călăuzirea înțeleaptă a lui Solomon. Schimbarea gândurilor lor i-a ajutat să își schimbe sentimentele, și astfel să atragă în viața lor o realitate mult mai armonioasă sau o soluție ideală. Ar fi dorit să îi povestească lui Annette de perioada în care familia lui Seth plănuia să părăsească orașul din cauză că tatăl acestuia își pierduse slujba de la magazinul de electronice și cât de fericiți au fost Sara și Seth când domnul Wilsenholm i-a oferit acestuia slujba de administrator al domeniului său. Apoi, cât de *groaznic* s-au simțit atunci când tatăl lui Seth a refuzat să accepte slujba, pentru a-și schimba apoi părerea atunci când a înțeles mai bine situația. În scurtul răstimp în care Sara îl cunoscuse pe Seth, cei doi au primit nenumărate dovezi ale Bunăstării care a rezultat dintr-o criză aparentă.

– Totul va fi bine, încercă Sara să o consoleze pe Annette. Haide să ne întâlnim la căsuța din copac după școală.

– Sper ca Solomon să ne ajute să rezolvăm această problemă, Sara.

– Totul va fi bine, îi repetă Sara. Vei vedea.

– Oh, sper să fie așa, spuse Annette, mergând cu spatele în direcția clasei sale.

Și eu sper să fie așa, își spuse Sara în sinea ei, dându-și seama că nu era chiar atât de sigură pe cât încercase să pară.

Capitolul 20

Stabilirea dorințelor

În timp ce se îndrepta către căsuța din copac, Sara devenea din ce în ce mai furioasă. Se gândise la ce îi spusese Solomon despre vindecarea corpului uman și despre cât de rapid se poate produce aceasta atunci când nu îi opui rezistență. *Părinții lui Seth sunt atât de proști,* se gândi ea. *În loc să îl ajute pe Seth să se simtă mai bine, îl pedepsesc interzicându-i exact lucrul pe care îl iubește cel mai mult pe lume. Parcă ar fi hotărâți să îl împiedice să se vindece!*

– Sara, așteaptă-mă! auzi ea vocea lui Seth din spate.

Se simți stânjenită că Seth o surprindea chiar în toiul unui gând negativ referitor la părinții lui (poate chiar cel mai negativ pe care îl gândise vreodată!). Încercă să își schimbe starea de spirit, dar privirea o dădu de gol.

– Sara, ce s-a întâmplat? Arăți de parcă cineva ți-ar fi călcat pisica cu mașina, a zecea oară.

Sara râse.

– Nu-ți face probleme. Pisica mea are o mie de vieți.

– Cred că ți-a spus Annette: am fost exilat temporar, încercă Seth să pară împăcat.

– Da, am auzit.

– Sara, nu-ţi face probleme din această cauză. Am trecut noi prin situaţii mai rele decât aceasta. Sunt convins că va trece şi asta. Oricum nu aş putea face cine ştie ce figuri pe frânghie cu bandajele acestea.

Sara îl privi pe Seth în ochi. Dorea să se convingă că acesta se simţea cu adevărat atât de bine cum încerca să pară. Seth nu păru deloc deranjat de privirea ei. Dimpotrivă, părea senin şi împăcat.

– Ştiu. Ai dreptate, Seth. Totul va fi bine. Ştiu acest lucru.

– Sara, vă doresc distracţie plăcută, ţie şi lui Annette. Ne vedem mai târzius.

Sara se simţi uşurată. Era fericită că Seth nu se simţea furios pe părinţii săi şi că nu părea să opună o stare de rezistenţă care să împiedice vindecarea rapidă a rănilor sale.

Sara ieşi de pe drumul principal şi intră pe cărarea din pădure care conducea la căsuţa din copac, în timp ce Seth îşi continuă drumul către casă. Nu i se părea însă corect ca Seth să nu poată veni. Sara se întristă.

O văzu pe Annette stând pe platforma din faţa căsuţei încă înainte de a ajunge la pom. Annette studia cu interes cerul. Sara îşi lăsă lucrurile la baza copacului şi urcă scara construită de Seth. Situaţia i se păru din nou nedreaptă! Seth ar fi trebuit să fie acolo.

Parcă ieri se dădea fericită cu frânghia împreună cu Seth, bucurându-se de prietenia lor specială şi de uimitoarele lor secrete, iar acum, într-o singură clipă, Seth fusese izgonit din căsuţa din copac şi izolat de Solomon. În schimb, această fată nouă putea veni fără probleme.

Sarei nu-i convenise de la bun început faptul că Seth o invitase pe Annette în cercul lor, dar acum se părea că aceasta îl înlocuise cu totul. Seth nu mai putea veni, în schimb Annette era acolo.

– Bună, Annette, îi spuse ea pe un ton destul de placid. Auzindu-și propria voce, își dori să fi încercat cel puțin să pară mai veselă.

– Bună, Sara, îi răspunse Annette, cu nimic mai bine dispusă decât ea.

– Deci, iată-ne, continuă Annette.

– Da, îi răspunse Sara.

Solomon le privi pe fete cum se instalează de undeva de sus. După ce se asigură că se simt suficient de confortabil, coborî de-a lungul râului și ateriză pe platforma lor. Buf! *Vă salut, bunele mele prietene neînaripate, curajoase și mari iubitoare de libertate!*

Fetele se distrară.

– Solomon, întotdeauna ești atât de fericit?

Sincer să fiu, da, Annette. Consider orice alternativă la starea de fericire inacceptabilă.

Sara îl privi pe Solomon. Îi admira filozofia de la care nu se abătea niciodată și care îl făcea să caute întotdeauna numai lucruri care îl făceau să se simtă bine. Și-ar fi dorit să îi semene mai mult.

– Inacceptabilă? spuse Annette. Sună ca și cum aceasta ar fi opțiunea ta.

Chiar este. Întotdeauna.

Privind fața extrem de atentă a lui Annette, care îi sorbea cuvintele din cioc lui Solomon, Sara își aminti de nenumăratele momente în care discutase ea însăși cu

Solomon despre acest subiect. De aceea, Sara putea ghici cu destulă certitudine ce avea să spună în continuare Annette, întrucât îi spusese ea însăși aceleași cuvinte de atâtea ori înainte:

– Dar, Solomon, uneori lucrurile se petrec pur și simplu. Nu le poți controla întotdeauna. Vrei nu vrei, în viață se petrec și lucruri care te fac să te simți rău.

Știu că uneori așa pare, Annette, dar te asigur că nu există nici cea mai mică fărâmă de adevăr în această afirmație. În timp, vei ajunge să înțelegi că tu poți controla întotdeauna ceea ce simți.

Sara știa că Solomon avea dreptate, întrucât își demonstrase de nenumărate ori sieși că își poate schimba gândurile, și implicit starea de spirit. Dar în timp ce o asculta pe Annette discutând cu Solomon, nu putea să nu își aducă aminte de moartea mamei lui Annete, gândindu-se cât de îngrozitor trebuie să i se fi părut acesteia și cât de imposibil trebuie să fi fost să se concentreze la ceva frumos în acea perioadă.

– Dar, Solomon, protestă Annette.

Sara își trase genunchii la piept și își sprijini bărbia de ei. Își închise ochii, anticipând întrebarea dureroasă pe care avea să i-o pună Annette lui Solomon în legătură cu moartea mamei sale.

– Dar, Solomon, continuă Annette, cum ne-am putea simți bine eu și cu Sara în timp ce ne dăm cu frânghia de pe această platformă știind că prietenul nostru Seth, cel care a construit-o, nu mai are voie să se joace cu noi?

Sara își deschise ochii și o privi uimită pe Annette. Situația teribilă și imposibil de controlat la care făcea

referire nu era moartea mamei sale, ci izgonirea lui Seth din căsuța din copac!

Solomon o privi pe Sara zâmbind. În mod evident, savura revelația ei.

Sara nu înțelegea cum, dar i se părea că Annette reușise să lase undeva în spate moartea mamei sale. Solomon discutase multe ore cu Sara despre puterea reorientării atenției către alte lucruri, dătătoare de viață, pentru a se simți bine în momentul prezent, dar până acum Sara nu înțelesese niciodată foarte limpede ce dorise să spună.

Se sprijini de copac, dornică să asculte cu atenție explicațiile lui Solomon, pe care le auzise ea însăși data trecută, referitoare la conexiunea cu Fluxul Bunăstării indiferent de ceea ce se întâmplă în experiența ta curentă și despre controlul asupra sentimentelor tale prin controlul felului în care îți direcționezi atenția.

Solomon începu: *Tot ce se petrece este un lucru bun.*

Sara și Annette îi sorbeau literalmente cuvintele din gură lui Solomon. Niciuna nu spuse nimic. Cu siguranță, atenția lor era focalizată sută la sută asupra lui.

Lucrurile pe care voi le numiți „bune" sunt bune tocmai pentru că vă fac să vă simțiți bine atunci când vă focalizați asupra lor. În mod natural, ele atrag apoi alte lucruri bune în viața voastră. Lucrurile pe care voi le numiți „rele" sunt și ele bune, pentru că vă permit să știți ce anume v-ați dori în locul lor, respectiv care sunt lucrurile pe care le considerați „bune". Din cauza sentimentelor neplăcute pe care le simțiți în prezența lor, ele vă fac să deveniți mai conștiente de adevăratele voastre dorințe. În clipa în care o dorință se naște în voi, binele începe deja să curgă către voi, căci

orice dorință asupra căreia își focalizezi atenția înseamnă o cerere adresată Universului căreia acesta îi răspunde. Tot ce vă mai rămâne de făcut în acest caz este să descoperiți cum îi puteți permite dorinței voastre îndeplinite să ajungă la voi. Aceasta este cheia, marele secret: acceptarea binelui care vă este oferit.

Sara zâmbi ascultându-l pe Solomon. Nimic nu-i plăcea mai mult pe lume decât să îl asculte pe acesta explicând cum funcționează lucrurile. Solomon îi spusese nu odată că nu poți preda o învățătură prin cuvinte și că singurul maestru adevărat este experiența directă sau viața. Desigur, situația ideală este cea care combină explicațiile în cuvinte cu experiența de viață. De aceea, Sarei îi plăcea la nebunie să asculte explicațiile lui Solomon care corespundeau cu experiențele ei de viață. De pildă, își aminti că Solomon îi spusese odată că nu poți ști niciodată mai clar ce anume îți dorești decât atunci când renunți la ceva ce nu îți dorești cu adevărat. Solomon îi explica același lucru lui Annette, dar în cuvinte diferite: *Atunci când o dorință nouă se naște în tine, Universul îi răspunde întotdeauna. Tot ce îți mai rămâne de făcut este să descoperi cum o poți lăsa să vină la tine.*

Personal, numesc acest proces: Arta Acceptării, continuă Solomon.

– Ce anume trebuie să acceptăm de fapt? întrebă Annette, nelămurită.

Ceea ce considerați că este bun pentru voi: Luciditatea Gândirii, Forța Vieții, Bunăstarea, Sănătatea, Echilibrul, Puterea de Concentrare, Abundența, întoarcerea lui Seth la căsuța din copac...

– Deci, tu spui că este ceva bun atunci când se întâmplă ceva rău, cum ar fi interdicția lui Seth de a mai veni aici, întrucât ne ajută să ne dăm seama ce anume ne dorim cu adevărat, respectiv situația de dinainte, dar mult mai intens decât până acum?

Exact!

– Bine, dar nu ar fi fost mai bine dacă Seth nu ar fi primit deloc această interdicție?

La prima vedere poate părea astfel, dar lucrurile nu prea stau așa, întrucât acest nou contrast vă ajută să vă definiți mult mai limpede decât înainte ce anume vă doriți. Fără acest contrast, voi ați rata distracția focalizării asupra lui, și implicit progresul vostru către o situație mai bună decât înainte.

Annette nu părea convinsă.

– Știu și eu, Solomon...

Vedeți voi, fetelor, partea cea mai frumoasă a minunatei voastre vieți fizice este tocmai definirea noilor voastre dorințe. Voi, oamenii, sunteți un fel de pionieri în această lume. Voi sunteți cei care decideți încotro doriți să vă îndreptați, după care tot felul de forțe ale Universului vă ajută să vă îndepliniți această dorință.

Sara zâmbi. Își aminti cum numise Solomon cu o altă ocazie aceste forțe universale: „Zânele Universului".

Solomon o privi pe Sara. *Am putea numi aceste forțe Zânele Universului.*

Sara chicoti. Îi plăcea la nebunie când Solomon îi citea gândurile.

– Tot nu înțeleg, se plânse Annette. Mie mi se pare că...

De pildă, continuă Solomon, *dacă v-ați putea adresa direct Zânelor Universului în legătură cu actuala situație în care vă aflați, ce le-ați spune? Ce dorință ați dori să vi se îndeplinească?*

– Am vrea ca Seth să se poată întoarce la căsuța din copac, spuse Annette.

Foarte bine.

– Dar, Solomon, ajungem de unde am plecat, adică...

Ai perfectă dreptate în această privință, Annette. De aceea, voi reformula întrebarea: ați mai dori să le cereți Zânelor și altceva?

– Am vrea ca trupul lui Seth să se vindece, adăugă Sara.

– Așa este, dar, Solomon, protestă din nou Annette, am ajuns tot de unde am plecat, ceva de genul: ce rost are să te rănești numai ca să te vindeci, sau ce rost are să primești interdicția de a mai veni aici numai pentru ca interdicția să îți fie apoi anulată? Nu pricep!

Sara se încruntă. Annette avea dreptate.

Ei bine, fetelor, ce-ar fi să vă gândiți o vreme la acest subiect. Primul pas ar consta în a descoperi ce dorințe noi au apărut în voi ca urmare a acestei situații, astfel încât să nu mai ajungeți din nou în punctul din care ați plecat. Ce anume vă doriți acum, într-o măsură mai mare ca oricând înainte? Până când veți găsi răspunsul, cred că voi reflecta eu însumi la acest subiect dintr-o perspectivă mai înaltă. Cu aceste cuvinte, Solomon își luă zborul.

Fetele se priviră uimite.

– Mulțumesc mult, Solomon, ne-ai ajutat foarte mult! spuse Annette pe un ton ironic.

– Da, spuse și Sara, zâmbind.

– Ei bine, ce ne dorim ACUM? repetă Annette întrebarea lui Solomon.

– Eu una vreau ca Seth să se întoarcă! începu Sara.

– Iar eu doresc să se vindece complet, adăugă Annette.

– Și să nu rămână cu cicatrice, continuă Sara. Și aș mai vrea ca părinții lui să îl lase în pace să facă ce vrea.

– Da, fu de acord Annette. Și eu mi-aș dori ca adulții să nu ne mai trateze ca pe niște copii. La urma urmelor, știm mult mai multe decât cred ei că știm.

– Așa este, confirmă Sara. Și să aibă mai multă încredere în noi.

– Și să ne asculte într-o mai mare măsură ideile.

– Să nu ne mai domine atât de tare.

– Să ne lase mai multă libertate.

Sara și Annette se priviră.

– Păi, mie mi se pare că ne-am cam lămurit ce ne dorim. Știu că ne-am gândit și până acum la aceste lucruri, dar niciodată atât de clar ca acum, spuse Annette.

– Așa este, spuse și Sara. A fost super.

Solomon se întoarse și ateriză din nou pe platformă.

Ei bine, fetelor, din înălțimile în care m-am ridicat, am ajuns la concluzia că dorințele voastre au ajuns pe un nivel nou, calitativ superior. Aș zice chiar că ați parcurs perfect Pasul Unu.

Sara și Annette zâmbiră.

Asta înseamnă că a sosit momentul să trecem la Pasul Trei.

– La Pasul Trei? se miră Annette. Păi, ce s-a întâmplat cu Pasul Doi?

Pasul Doi nu este treaba ta, Annete. Este treaba Zânelor Universului. Iată cum funcționează mecanismul: Pasul Unu constă în a cere ceva. Pasul Doi reprezintă răspunsul Zânelor Universului. În sfârșit, Pasul Trei constă în a intra într-o stare de receptivitate pentru a primi ceea ce ați cerut.

Vedeți voi, fetelor, contrastul minunat al timpului și spațiului face ca dorințele să se nască în voi. De îndată ce o dorință se naște, chiar dacă nu îi dați glas, Zânele Universului o aud și trec pe loc la îndeplinirea ei.

– Solomon, ele răspund la toate dorințele?

Absolut la toate, Annette, fără nicio excepție.

– Hm, nu prea îmi vine să cred. Știm amândoi că oamenii cer o sumedenie de lucruri pe care nu le primesc.

Este foarte adevărat, Annette, dar asta numai dintr-un singur motiv. Ei nu intră în starea receptivă de care vorbeam și nu observă faptul că Universul le-a îndeplinit dorința.

Uneori este nevoie de ceva efort pentru a intra în această stare receptivă. De regulă însă, nu este deloc dificil. Tot ce trebuie să faceți este să căutați un gând pozitiv până când îl găsiți. În continuare, căutați un gând care vă face să vă simțiți chiar mai bine decât primul. Dacă veți continua cu acest proces, veți ajunge în scurt timp la starea de receptivitate de care vorbeam.

– Dar, Solomon, ce se întâmplă dacă încercăm, dar pur și simplu nu putem găsi un astfel de gând?

Atunci dați-vă cu frânghia voastră și gândiți-vă la alte lucruri. Lucrul cel mai important este să vă deschideți în fața binelui oferit de Univers. De aceea, dacă nu reușiți să vă simțiți bine din cauza unui anumit gând, atunci treceți la altul, care vi se pare mai reconfortant.

Și rețineți: până când nu veți fi absolut sigure că v-ați deschis suficient de mult, nu încercați să faceți ceva. Vă doresc distracție plăcută, încheie Solomon, părăsind brusc platforma.

– Cred că mai bine ne-am da cu frânghia, spuse Annette, fără prea mult entuziasm.

– Da, așa cred și eu, îi răspunse Sara.

Niciuna din fete nu era prea încântată la gândul să se dea fericite cu frânghia în condițiile în care Seth nu se putea bucura împreună cu ele.

– Dacă nu facem altceva decât să ne plângem de milă, nu cred că îl vom ajuta cu ceva pe Seth.

– Așa este. Vrei să te dai tu prima? spuse Sara, întinzându-i frânghia Annettei.

– Bine, spuse Annette, punându-și piciorul în interiorul lasoului de la capătul de jos al acesteia.

Luă frânghia în mâini și se aruncă deasupra râului. Nu își mai desprinse însă mâinile și nu se lăsă cu capul în jos. Se limită doar să se balanseze de câteva ori. Sara o privi de pe platformă, întrebându-se de ce nu face Annette trucurile ei obișnuite.

Dintr-odată, Annette își scoase plină de entuziasm piciorul din lasou și sări pe malul opus.

– Sara, Sara! strigă ea de jos. Am o idee! Vrei să te învăț cum să zbori cu capul în jos?

Sara simți cum o cuprinde entuziasmul.

– Da! îi răspunse ea fericită.

– Bine, în acest caz va trebui să cobori.

– Să cobor? Sara se simți dezamăgită.

– Bine, dar vreau să îmi dau drumul de sus.

– Știu, și o s-o faci la momentul potrivit, dar până atunci va trebui să cobori.

Sara coborî scara. Annette își sufleca pantalonii.

– Ce faci? o întrebă Sara.

– Va trebui să intrăm în apă. Eu am învățat să atârn cu capul în jos pe frânghie într-o sală de sport. Va trebui să incepi prin a practica simpla atârnare de frânghie, fără să te ții cu mâinile de ea, înainte de a putea sări din copac. Trebuie să începi cu prima lecție, Sara, și abia apoi vei putea trece la avansați.

– Oh, spuse Sara dezamăgită, deși era convinsă că Annette avea dreptate. Annette, nu știu dacă e o idee foarte bună să intrăm în apă. Râul este destul de adânc în anumite locuri, iar curentul este mai puternic decât îți imaginezi.

Annette se uită la apă.

– Cred că ai dreptate, Sara.

Sara era încântată că Annette nu i-a pus la îndoială opinia, având o încredere necondiționată în ea, dar atunci ce era de făcut?

– În cazul acesta, cum facem? spuse Annette. Este prea periculos să te lași cu capul în jos direct de pe frânghie, și la fel de periculos să o facem aici, jos.

– Ei bine, acum știm ce *nu* ne dorim, continuă Annette, ca și cum ar fi dorit să repete ceea ce tocmai învățase de la Solomon. Nu ne dorim ca tu să îți rupi gâtul căzând de pe frânghie, dar nici să fim duse la vale de curentul râului. Ceea ce *ne dorim* este o altă frânghie. Sara, mai știi vreo frânghie care atârnă dintr-un copac, dar nu deasupra râului?

Sara se gândi o vreme.

– Da, spuse ea fericită. Există o frânghie care atârnă dintr-un copac chiar în curtea casei mele. Are un cauciuc vechi care atârnă de ea, dar am putea scăpa ușor de el".

„Atunci, să mergem, îi spuse Annette bucuroasă. Hai să vedem cum arată frânghia ta.

Fetele își adunară lucrurile și alergară către casa Sarei.

– Ei bine, iat-o, îi spuse Sara cu respirația tăiată, lăsându-și lucrurile pe iarbă.

Începu imediat să dezlege nodul gros care lega cauciucul de frânghie.

– Ce zici? Crezi că vom putea da jos acest cauciuc?

– O, Sara, las-o baltă. Frânghia este, oricum, prea scurtă. Ar trebui să fie mult mai lungă ca să poți atârna de ea. Frânghia ta nu este bună. Va trebui să găsim alta.

Sara se simți extrem de dezamăgită. Era gata să încerce chiar acum atârnarea cu capul în jos.

– Bănuiesc că l-am putea întreba pe profesorul de sport dacă nu putem folosi una din frânghiile din sala de gimnastică de la școală. Cred că de acolo a luat și Seth frânghia pe care a folosit-o pentru căsuța din copac.

– Da, sigur, îi răspunse Annette sarcastică, și probabil peste un an, după ce părinții noștri vor fi completat cel puțin o mie de cereri, iar școala va fi cumpărat plase de siguranță și asigurări de sănătate, precum și personal profesionist de asistență, vom obține în sfârșit permisiunea de a ne folosi de frânghie.

– Păi, este întotdeauna ușor să îți imaginezi ce nu va merge bine și ce nu-ți dorești. Cred că ar trebui să încercăm și varianta opusă, după cum ne învață în permanență Solomon. Cred că ar trebui să discutăm despre noua noastră dorință.

– Ne dorim o frânghie, și asta chiar acum! spuse Annette, râzând.

– Ne dorim o frânghie suficient de lungă, intră Sara în jocul Annettei.

– Ne dorim o frânghie mare, fină și mătăsoasă, o completă Annette.

– Dorim ca aceasta să atârne de un copac, sau...

– Sau de un pod, sau...

– Sau de cer...

Fetele râseră.

– Da, grozav. Ne dorim un cârlig uriaș prins de cer, spuse Annette.

– Un cârlig uriaș! exclamă Sara. Știu eu unde există un astfel de cârlig, și are și o frânghie foarte lungă prinsă de el: în hambarul familiei Wilsenholm. Mi-am adus aminte! L-am văzut când am luat scara ca să salvez puiul de pisică al doamnei Wilsenholm!

– Unde este hambarul acesta, Sara? Hai să mergem la el.

– Știi, e chiar distractiv, spuse Sara. Facem exact ce ne-a învățat Solomon. Mai întâi, ne-am gândit la ce *nu* ne dorim, respectiv la căderea mea de pe frânghie, rupându-mi gâtul sau fiind dusă la vale de curentul râului. În acest fel, am înțeles mai clar ce anume *ne dorim.* Cu cât ne-am gândit mai mult la această dorință, cu atât mai limpezi au devenit gândurile noastre, până când am ajuns la concluzia că avem nevoie de o frânghie perfectă pentru a practica pe ea. Acum, tot ce mai avem de făcut este să ne asigurăm că vom accepta darul Universului pentru noi.

– Ei bine, mie mi se pare că suntem destul de receptive în acest moment. Ne simțim foarte bine, iar tu ți-ai adus aminte de frânghia din hambarul familiei Wilsenholm.

– Da, dar gândul de a intra în hambarul altcuiva fără a-i cere permisiunea nu mă face deloc să mă simt la fel de bine. Pe de altă parte, nu-mi vine nici să îi bat domnului Wilsenholm la ușă pentru a-i cere permisiunea.

– Atunci, ce facem?

– Cred că va trebui să amânăm pentru o vreme acțiunea. Oricum, s-a făcut cam târziu. Hai să ne întâlnim mâine la căsuța din copac. O să îl întrebăm pe Solomon cum trebuie să procedăm.

– S-a făcut. Ne vedem mâine.

Capitolul 21

Naşterea unei dorinţe

Sara se gândi toată seara la frânghia din hambarul domnului Wilsenholm, şi de-abia aştepta să încerce atârnarea cu capul în jos pe ea. La început, singurul lucru care o atrăgea era ideea de a zbura cu capul în jos şi cu braţele întinse lateral, la fel cum făcuse Annette prima dată, dar între timp Sarei îi venise ideea de a profita de moment pentru a învăţa toate trucurile pe care le ştia Annette, dacă aceasta era dispusă să i le predea.

A doua zi după şcoală, fetele se duseră la căsuţa din copac. Nu apucară bine să se aşeze pe platformă când apăru Solomon. *Vă salut, micuţele mele păsărele. Văd că între timp aţi clocit o dorinţă nouă, care a devenit cât se poate de clară.*

Sara şi Annette râseră.

– O, Solomon, suntem atât de fericite să te vedem! începu Annette. Într-adevăr, am clocit o dorinţă nouă, dar nu ştim cum să o transformăm în realitate.

Ei bine, aceasta nu este treaba voastră, Annette. După părerea mea, voi v-ați făcut perfect datoria: ați dat naștere unei dorințe noi.

– Dar, Solomon, nu am făcut nimic încă! Mai sunt atâtea lucruri de făcut înainte de a...

Annette, sunt de acord că urmează să se petreacă încă foarte multe lucruri, dar cel mai important dintre ele a fost deja făcut. Voi ați dat naștere unei dorințe clare și focalizate. În continuare, tot ce mai trebuie să faceți este să acceptați ca ea să vă fie îndeplinită.

– Solomon, cine te ascultă ar putea crede că lucrurile sunt cât se poate de simple: nu trebuie decât să vă deschideți, să acceptați și să permiteți. Nu crezi totuși că ar trebui să și FACEM ceva?

De îndată ce o dorință a fost clocită, cel mai important lucru pe care îl puteți face este să îi permiteți manifestarea. Acest lucru devine posibil numai atunci când gândul la ea vă face să vă simțiți bine. O altă alternativă constă în a nu vă mai gândi deloc la ea. De fapt, singurele momente în care opuneți rezistență în fața binelui pe care vi-l oferă Universul sunt cele în care nu vă simțiți bine.

Dacă aș fi în locul vostru, eu aș FACE orice ce mi-ar trece prin minte care să mă facă să mă simt bine.

– Să înțeleg că nu ai alerga prin tot orașul încercând să găsești o frânghie lungă pe care să faci exerciții?

Ei bine, aș putea face și asta, dar numai dacă mi s-ar părea amuzant. Dacă nu mi s-ar părea amuzant, aș face cu totul altceva. Am remarcat în timp că atunci când sunteți fericite, piesele de puzzle au tendința să se aranjeze de la sine la locurile lor. Practic, vă împiedicați pur și simplu de ele.

Cărarea se desfășoară încontinuu în fața voastră. Îmi amintesc perfect că Sara a trecut de câteva ori prin acest proces.

Auzindu-și numele, Sara tresări. În timp ce Solomon vorbea, se scufundase adânc în gândurile ei, amintindu-și de lucrurile miraculoase care i se întâmplaseră ei și lui Seth. Trecuseră împreună prin atâtea situații aparent imposibile, dar care se terminaseră cu bine după ce căutaseră împreună modalități de a se simți bine, fără a încerca din răsputeri să influențeze în vreun fel lucrurile. Ce-i drept, problemele cu care se confruntaseră atunci erau mult mai importante decât simpla găsire a unei frânghii de care să se agațe cu capul în jos.

– Solomon, spuse ea, acest mecanism funcționează mai bine dacă îți dorești foarte tare ceva?

Sara, mecanismul funcționează întotdeauna, indiferent dacă dorința ta este mare sau mică. Am observat însă că cu cât dorința voastră este mai mare, cu atât mai intensă devine tendința voastră de a găsi modalități de a vă simți bine. Mecanismul funcționează cu atât mai rapid cu cât vă simțiți mai bine, întrucât cu cât vă simțiți mai bine, cu atât mai deschiși deveniți în fața binelui pe care vi-l oferă Universul ca răspuns la dorința voastră.

De regulă, cea mai bună cale de a ajunge rapid la această stare de deschidere interioară constă în a te gândi la dorința ta și la motivele care au stat la baza ei.

Annette vorbi încet, alegându-și cu atenție cuvintele:

– Îmi doresc să găsim o frânghie puternică și groasă, întrucât vreau ca Sara să fie într-o deplină siguranță atunci când va atârna cu capul în jos.

Foarte bine, Annette, spuse Solomon, zâmbind.

– Iar eu îmi doresc să găsim o frânghie puternică și groasă DEOARECE vreau să învăț să zbor cu capul în jos, la fel ca Annette, o completă Sara cu entuziasm.

– Și DEOARECE sunt foarte multe lucruri amuzante pe care le putem face pe frânghie, pe care nu le-am mai încercat nici eu de foarte multă vreme, adăugă Annette.

– Și DEOARECE vreau și eu să învăț toate aceste lucruri amuzante, și mai vreau să pot zbura pe frânghie cu capul în jos atunci când Seth va reveni printre noi.

Sara și Annette străluceau de fericire, lăsându-se duse de valul entuziasmului lor.

Solomon le zâmbi. *Ei bine, fetelor, ceea ce ați făcut adineauri a fost să practicați în condiții ideale Arta Acceptării. Ați observat cât de bine vă simțiți doar gândindu-vă la ceea ce vă doriți, chiar dacă nu FACEȚI nimic concret în această clipă?*

– Da, Solomon, a fost cu adevărat distractiv. Iar atunci când vom ajunge să și FACEM ceea ce ne-am propus, va fi ȘI MAI amuzant.

Nu am NICI cea mai mică îndoială. Sunt întru totul de acord cu voi. Între timp, cred că mă voi duce să mă bucur de apusul soarelui. Conversația noastră m-a desfătat la culme, bunele mele diavolițe[1] *neînaripate.*

– A spus diavolițe, sau mi s-a părut mie? râse Annette.

– Da, așa a spus. Este atât de amuzant, îi răspunse Sara veselă.

Sara și Annette se dădură pe rând cu frânghia. Sara se dădu prima și ateriză perfect pe malul opus al râului, după care reveni la baza copacului și privi zborul Annettei,

1 Joc de cuvinte în textul original: *fiend* – diavoliță, prin comparație cu *friend* – prieten(ă).

încercând să surprindă toate detaliile tehnicii perfecte a acesteia. Pentru o clipă, simți o anumită nerăbdare. De-abia aștepta să poată zbura și ea cu capul în jos. *Hm,* se gândi ea, *nu practic acceptarea.* Își dădea seama că acest sentiment de nerăbdare nu o făcea să se simtă foarte bine. „Mă rog, nu va trece mult și voi putea zbura și eu la fel ca ea", își spuse ea cu voce tare, timp în care sentimentul de disconfort aproape că dispăru. „Ce frumos zboară, continuă ea. Este atât de drăguță că dorește să mă învețe și pe mine această tehnică." După aceste cuvinte, sentimentul de disconfort dispăru cu totul, iar Sara se simți din nou minunat!

Annette ateriză perfect, ca de obicei, după care fetele își strânseră lucrurile și o porniră pe cărare. Drumul până la șosea nu era deloc lung, dar cărarea făcea diferite ocolișuri, și întotdeauna li se părea o aventură să meargă pe ea. Fetele sporovăiră fericite de-a lungul întregului drum, pășind în siguranță prin pădurea întunecată, întrucât cunoșteau fiecare buștean peste care trebuiau să sară și fiecare tufiș de care trebuiau să se ferească.

Când ieșiră în strada principală, își mijiră ochii ca să se obișnuiască din nou cu lumina puternică.

– Ferește-te! strigă Annette speriată, reușind să evite în ultima clipă coliziunea cu cineva care se afla chiar la ieșirea cărării și care părea să stea ghemuit.

– Doamnă Wilsenholm! strigă Sara. Ați pățit ceva?

– Nu am pățit nimic, Sara, râse doamna Wilsenholm. Este o zi minunată, așa că m-am decis să merg pe jos până la piață. Din păcate, mi-am încărcat prea tare plasele, iar una dintre ele s-a rupt, iar cumpărăturile mi s-au împrăștiat pe jos".

Sara și Annette o ajutară să adune conservele, sticlele și portocalele împrăștiate pe tot drumul. Nu era de mirare că doamnei Wilsenholm i se rupsese plasa, se gândiră ele.

– Le-am putea pune în rucsacurile noastre cu cărți, se oferi Sara. Cred că dacă le-am împărți în mod egal, am avea destul spațiu pentru toate lucrurile.

– Bună idee, fu de acord Annette.

Doamna Wilsenholm le privi pe fete cum bagă cumpărăturile ei în rucsacurile lor.

– Ce să zic, fetelor, cu siguranță mi-ați salvat ziua. Sara, mie mi se pare că ești zâna mea bună. Ori de câte ori am nevoie de ajutor, îmi ieși în cale. Nu cred însă că am cunoscut-o pe prietena ta.

– O, scuzați-mă, spuse repede Sara. Doamnă Wilsenholm, aceasta este prietena mea, Annette. Annette, ți-o prezint pe doamna Wilsenholm.

Annette îi zâmbi politicoasă, apoi o privi pe Sara. Fetele reușiră să își păstreze calmul interior, dar în sinea lor fierbeau. Solomon tocmai le spusese că piesele de puzzle se vor aranja de la sine și că se vor împiedica pur și simplu de ele, dar asta era prea de tot!

Sara și Annette își puseră rucsacurile în spate și o porniră la drum, alături de doamna Wilsenholm. Sara zâmbi la gândul imaginii ciudate pe care o alcătuiau împrcună, dar pe stradă nu mai trecea nimeni.

– Aceste rucsacuri sunt grozave, spuse doamna Wilsenholm. Ce invenție minunată. Noi nu aveam așa ceva când eram copii. Ce-i drept, nici nu trebuia să ducem în fiecare zi un morman de cărți cu noi. Hm, înclin să cred că rucsacurile voastre sunt foarte grele. Îmi pare rău că v-am încărcat și mai tare.

– O, stați liniștită, doamnă, nu sunt deloc atât de grele. De altfel, rucsacurile sunt create special ca să poată transporta în siguranță greutăți mari. Ne bucurăm că vă putem fi de folos.

– Ce casă frumoasă spuse Annette, când ajunseră în curtea casei doamnei Wilsenholm. Doamne, ce grădină superbă. Parcă ar fi un părculeț. Mi se pare MINUNATĂ!

Annette nu-și dăduse seama cât de mult îi lipseau parcurile imense și peluzele frumos îngrijite din fosta ei viață de la oraș. Majoritatea locuitorilor din orășelul Sarei erau oameni mai degrabă pragmatici. Cei mai mulți dintre ei reușeau să scape de buruieni tunzându-și ocazional gazoanele sau dând drumul animalelor să pască în curte, dar nu prea aveai ocazia să vezi grădini frumos îngrijite în acest oraș. Singurele flori care puteau fi văzute prin curțile oamenilor erau cele sălbatice, care creșteau la întâmplare, fără nicio îngrijire specială. De aceea, Annette privi cu încântare grădina superbă a doamnei Wilsenholm, parcă neputându-și sătura sufletul și savurând fiecare detaliu.

Doamna Wilsenholm înflori de fericire. Era foarte mândră de grădina ei, iar aprecierea lui Annette era în mod evident sinceră și neprefăcută.

– Ei bine, mă bucur că îți place grădina mea, Annette. Cei mai mulți dintre oamenii de pe aici nu prea au ochi pentru așa ceva. Ce-i drept, nici eu nu am plantat aceste flori pentru altcineva, ci pentru propria mea încântare. Lăsați-vă bagajele pe verandă și haideți să vă prezint locurile.

Sara zâmbi. *Annette pare să o fi cucerit de tot pe doamna Wilsenholm,* se gândi ea.

– Haideți în spate, fetelor. Vreau să vă arăt rondurile cu crini și grădina de legume.

Hm, își spuse Sara, *nu știam că are un rond cu crini și o grădină de legume.* Se simți ușor tristă că nu fusese mai atentă la grădina superbă a doamnei Wilsenholm. Privind interesul sincer al lui Annette și fericirea spontană cu care îi răspundea doamna Wilsenholm, își dori să fi fost mai conștientă de frumusețea locului.

Annette asculta cu interes toate explicațiile doamnei Wilsenholm și exclama de încântare ori de câte ori descoperea o nouă minunăție. Sara le urma de la spate, fără să simtă vreun interes față de plante, dar fericită să constate cât de bine se simțeau împreună prietena ei și doamna Wilsenholm.

– Ce se petrece acolo? întrebă Annette, arătând către un loc mai îndepărtat, de la capătul proprietății.

– Ei bine, în sfârșit am reușit să îl conving pe domnul Wilsenholm să construiască o piscină, îi răspunse femeia. Mi-am dorit întotdeauna una. Nimic nu mi se pare mai relaxant decât mișcările făcute în apă. Știi, gravitația lasă urme adânci asupra oaselor bătrâne și obosite. Mă rog, nu cred că ai de unde să știi, dar te asigur că așa este. În apă, greutatea pare să dispară. Știi, eram o înotătoare destul de bună în tinerețe.

– Ați participat inclusiv la competiții? o întrebă Annete, fascinată.

– O, da, îi răspunse doamna Wilsenholm.

– Mă înnebunesc după așa ceva. Aveți și trofee?

– Da, am, chiar destul de multe, ca să fiu sinceră. Nu prea mai știu pe unde au ajuns, dar am cu siguranță un scrin plin cu trofee pe undeva. Ultima dată când l-am

văzut, cred că era în hambar. Ai participat la competiții de înot, Annette?

– Nu, doamnă, nu te înot, ci de gimnastică. Practic gimnastica acrobatică de când eram mică, dar mi-ar plăcea foarte tare să particip și la concursurile de înot.

Hambarul! strigă Sara în mintea ei. *Unde este hambarul?* În timp ce Annette și doamna Wilsenholm discutau despre înot, Sara simți o stare de panică: hambarul dispăruse!

– Doamnă Wilsenholm! spuse ea. Ce s-a întâmplat cu hambarul dumneavoastră?

– O, vechitura aia. Domnul Wilsenholm l-a dezafectat, Sara. Exact în locul lui este construită piscina.

Sara și Annette se priviră. Amândouă simțeau că li se trântise o ușă în nas.

– O, spuse Sara dezamăgită.

– Păi, cred că ar trebui să mergem, spuse și Annette. Vă mulțumim pentru tur, doamnă Wilsenholm. Aveți un domeniu cu adevărat minunat. Mi-a făcut o plăcere enormă să îl vizitez.

– Poți reveni oricând, Annette. La fel și tu, Sara. Vei fi întotdeauna binevenite în grădina mea.

– Vă mulțumim, spuse Annette.

Sara zâmbi și dădu din cap. Se simțea atât de dezamăgită încât nu avu puterea să spună nimic. Fetele se îndreptară apoi pe alee către poarta mare din metal.

– Ei bine, asta e! spuse Sara.

– Da, ne vedem mâine la căsuța din copac, îi răspunse Annette.

– Bine. Pe mâine.

CAPITOLUL 22

Cum să fii în starea de receptivitate

Sara se așeză pe platforma din fața căsuței din copac, așteptând-i pe Annette și pe Solomon. Știa că Seth nu va veni. Sarei i se părea îngrozitor că se obișnuise până într-atât cu absența lui Seth. *Nene, nu sunt prea bine dispusă,* îi spuse ea.

– Ai ajuns deja? auzi Sara vocea Annettei de dedesubt.

– Da, vino sus, îi răspunse Sara.

Annette se urcă pe scară și se întinse pe platformă, chiar lângă Sara. Niciuna din fete nu spuse nimic.

Sara se lăsă pe spate, cu capul lângă capul Annettei.

– Ei bine, Annette, arăți la fel de dezamăgită cum mă simt eu, îi spuse ea.

– Sper că nu arăt la fel de dezamăgită cum mă simt *eu,* râse Annette. Sara, ce nu este în regulă cu noi? Parcă nu am fi noi înșine.

– Păi, bănuiesc că am fost atât de sigure de noi și de soluția pe care am găsit-o încât... Eram convinse că

întregul Univers va coopera cu noi, exact așa cum ne spusese Solomon. După care toată această fantezie a fost dată peste cap. Lucrurile s-au petrecut de parcă i-am fi spus doamnei Wilsenholm: ‚O, doamnă Wilsenholm, putem folosi frânghia mare din hambarul dumneavoastră pentru a învăța să facem acrobații pe ea?', iar ea ne-ar fi răspuns: *O, nu, fetelor, și ca să fiu sigură că nu o veți face, voi dispune imediat dărâmarea hambarului!*'"

Fetele începură să râdă.

Solomon pluti în jos și ateriză pe platformă. *Bună, fetelor!*

Fetele tresăriră.

– Bună, Solomon!

Este foarte important să înțelegeți că Universul nu lucrează niciodată împotriva voastră. Orice s-ar întâmpla, totul conspiră exclusiv în favoarea voastră, nu invers.

– La început, așa ni s-a părut și nouă. Am dat nas în nas cu doamna Wilsenholm la scurt timp după ce mi-am adus aminte de frânghia din hambarul ei. Dar apoi...

Lucrurile se derulează întotdeauna în favoarea voastră, fetelor, dar numai dacă le permiteți acest lucru. Universul vă răspunde la toate dorințele voastre. Această ecuație sublimă a creației are doar trei părți: unu – cere; doi – Universul îți răspunde întotdeauna; și trei – trebuie să fii într-o dispoziție receptivă, adică să fii la unison cu ceea ce ai cerut, din punct de vedere energetic. În caz contrar, nu poți primi ce ai cerut și ce îți este oferit.

Vedeți voi, fetelor, atunci când ajungeți la concluzia că lucrurile nu se derulează în favoarea voastră, pornind de la diferite dovezi pe care le-ați adunat, voi întrerupeți procesul de acceptare.

– Dar, Solomon, întregul hambar a dispărut! protestă Sara, după care izbucni în râs.

Annette se distră și ea de ridicolul situației.

Solomon zâmbi. *Dacă acel hambar ar fi fost singurul canal prin care putea curge Bunăstarea voastră, atunci ai fi avut dreptate să fii supărată, Sara. Din fericire, numărul acestor canale este nesfârșit, așa că supărarea cauzată de închiderea unuia dintre ele nu face decât să le închidă și pe celelalte.*

Universul are capacitatea perfectă de a răspunde la toate dorințele voastre. Trebuie să vă amintiți însă că ori de câte ori vă lăsați cuprinse de emoții negative, voi blocați îndeplinirea acestor dorințe, pentru că nu mai sunteți într-o dispoziție receptivă. Apropo, v-am explicat că singurul lucru care vă poate împiedica vreodată să vă bucurați de îndeplinirea dorințelor voastre este lipsa voastră de receptivitate?

– Uau! exclamă Annette. Sună grozav!

Chiar este, Annette. De aceea, este foarte important să fiți atente la semnalele minunate pe care vi le oferă emoțiile voastre negative. Altfel spus, ori de câte ori simțiți o emoție negativă, opriți-vă și spuneți-vă: „În această clipă, eu fac exact unicul lucru care mă poate împiedica să mă bucur de îndeplinirea dorințelor mele." Apoi izbucniți în râs și căutați un gând care să vă bine dispună, astfel încât să intrați din nou în starea de receptivitate.

– Deci, Solomon, vrei să spui că dacă nu vom mai face acel unic lucru care ne împiedică să ne bucurăm de îndeplinirea dorințelor noastre, aceasta se vor îndeplini inevitabil?

Exact asta vreau să spun, Annette. Voi nu trebuie decât să cereți. Universul vă răspunde pe loc, dar voi trebuie să primiți ceea ce vă oferă el.

– Mi se pare foarte ușor.

– Da, și mie, spuse și Sara. Amândouă fetele se simțiră mai bine.

– Sara, hai să facem un pact. Haide să ne propunem să fim extra-atente la starea noastră de spirit, astfel încât vibrația acesteia să nu mai coboare niciodată. Eu una vreau să rămân tot timpul în starea de receptivitate și să îmi îndeplinesc toate dorințele.

– Și eu.

– Trebuie neapărat să îi spunem și lui Seth. Tare îmi e dor de el.

– Și mie.

Fetele se priviră. Tocmai ieșiseră din starea de receptivitate, și erau amândouă conștiente de acest lucru.

– Iar facem chestia aia! spuse Sara.

– Repede am mai căzut în capcană, îi răspunse Annette. Nici nu am apucat bine să ne decidem să nu mai ieșim niciodată din starea de receptivitate că am și căzut în capcana gândurilor negative. Iar acum, mă tem că iar fac același lucru!

– Se pare că nu este atât de simplu, râse Sara. Și eu fac același lucru!

Fetele se priviră din nou.

– Solomon, cine se ia după tine, poate crede că nimic nu este mai simplu pe lume decât să rămâi tot timpul în starea de receptivitate. În realitate, nu este deloc atât de ușor.

– Iar facem acest lucru! spuseră amândouă fetele într-un glas.

– Ei bine, vestea bună este că cel puțin am început să ne dăm seama când nu suntem în starea de receptivitate.

Nu mi se pare puțin lucru. De îndată ce ne dăm seama că *nu* suntem în starea de receptivitate, putem face ceva ca să reintrăm în ea, spuse Sara.

– Cu siguranță, trebuie să existe foarte multe lucruri la care ne putem gândi pentru a reintra în această stare. Iar atunci când *ajungem* în ea, toate dorințele noastre ni se pot îndeplini.

Este minunat când te gândești la acest proces, fetelor. Toate lucrurile bune pe care vi le-ați putea dori vreodată își croiesc drum către viața voastră. Tot ce trebuie să faceți voi este să le permiteți să vină.

– Eu una cred că voi reuși, spuse Annette.

– Da, și eu, adăugă Sara.

Jucați-vă cu acest proces, le sfătui Solomon. *Este foarte distractiv să îți dai seama când ești și când nu ești în starea de receptivitate. Este la fel de amuzant să observi procesul inclusiv la alte persoane. Este foarte ușor să îți dai seama când este cineva receptiv la binele pe care i-l oferă Universul și când nu. Bun, am plecat. Ne mai vedem.*

Annette și Sara îl priviră pe Solomon, care își luă zborul și se ridică sus pe cer.

– Crezi că Solomon ne vede întotdeauna? întrebă în șoaptă Annette.

– Da, cred că da.

– Pe tine nu te deranjează? Știi tu, să te vadă în orice moment...

– Păi, la început mă deranja, dar după o vreme mi-am dat seama că Solomon mă iubește necondiționat. Sentimentele lui pentru mine nu se schimbă niciodată, indiferent ce fac sau ce simt. De aceea, în loc să îmi fac

griji în legătură cu ceea ce ar putea gândi despre mine, am ajuns să mă simt bine la gândul că știe întotdeauna ce fac, întrucât sunt conștientă că mă iubește. Știi, te iubește la fel de mult și pe tine.

Annette zâmbi.

– Da, știu.

Capitolul 23

Cum să găsești gânduri care te fac să te simți bine

Trecu aproape o lună, iar Sara și Annette se străduiră din răsputeri să fie atente la sentimentele lor. Tot practicând, cele două fete deveniră foarte pricepute la păstrarea stării de receptivitate.

– Sara, am auzit că cineva ți-a călcat ieri pisica cu mașina, o tachină Annette.

– Cu atât mai bine, îi răspunse Sara, distrându-se. Am auzit că pisicile plate sunt la modă.

– Am observat de asemenea că Magazinul lui Pete a ars aseară.

– Cu atât mai bine, râse din nou Sara. Oricum mâncam prea multe ciocolate, așa că era timpul să mă cam las de acest sport.

– Am auzit că fratele tău mai mic a fugit de acasă.

– Ura! E adevărat! Universul chiar îmi răspunde la toate dorințele mele. Acum, mă simt cu adevărat împlinită!

Annette râse:

– Pe bune, Sara, începem să devenim din ce în ce mai bune, nu crezi?

Sara fu de acord cu ea. Descoperise că era extrem de ușor să găsească tot timpul gânduri pozitive, care o făceau să se simtă bine, cu un efort mult mai mic decât ar fi crezut inițial. Acest lucru o încânta cu atât mai mult cu cât înțelesese cât de multe lucruri depind de starea ei pozitivă de spirit.

De pildă, dacă descoperea că îi era dor de Seth, se gândea imediat la o amintire veselă sau își imagina o astfel de scenă în viitor. Dacă își făcea griji în legătură cu vindecarea rănilor lui Seth sau cu faptul că părinții acestuia continuau să îi interzică să vină la căsuța din copac, încerca să își aducă aminte că viitorul îi pregătea numai lucruri bune. Și cum Sara, Annette și Seth cereau același lucru, iar Universul răspunde întotdeauna la solicitările tuturor oamenilor, era în mod evident doar o chestiune de timp până când se vor reuni cu toții la căsuța din copac.

– Hai să jucăm un joc, îi spuse Annette plină de entuziasm.

– Bine, fu de acord Sara, neavând idee la ce se gândea Annette.

Annette râse.

– O, Sara, mă înnebunesc după tine. Ești o prietenă atât de minunată. Ești oricând gata pentru orice, nu-i așa?

Sara zâmbi. Își dădea seama după entuziasmul Annettei că aceasta avea o idee bună. Iar Sara avea încredere în Annette. Nu și-o putea imagina propunându-i vreodată ceva care să o facă să nu se simtă bine.

– Spune, ce joc vrei să jucăm?

– Jocul trasului cu urechea.

– Ce!?

– Jocul trasului cu urechea.

– Nu am auzit niciodată de acest joc, râse Sara. Tocmai l-ai inventat?

– Da, îi zâmbi Annette. Ascultă, nu crezi că ar fi amuzant? Ne vom plimba prin întregul oraș, făcându-ne că ne vedem de treburi, și vom asculta ce spun ceilalți oameni.

Sara o privi pe Annette. În ultima vreme făcuse eforturi considerabile să nu-și mai bage nasul în oala celorlalți. De aceea, jocul propus i se părea destul de ciudat.

– Îi vom spune ‚Jocul Intrării în Starea de Receptivitate'. Vom asculta ce spun oamenii și ne vom gândi în ce măsură sunt aceștia receptivi la îndeplinirea dorințelor lor sau nu.

Sara se lumină la față. Abia acum înțelegea despre ce era vorba.

– Deci, nu se pune problema să ne băgăm nasul în oala altora, ci mai degrabă să adunăm dovezi referitoare la starea lor de receptivitate?

– Exact! Unde crezi că ar trebui să începem mai întâi?

– Cred că cel mai bun loc pentru început ar fi Magazinul lui Pete. Oamenii se adună adeseori în fața barului și discută cu Pete, iar noi ne putem ascunde perfect în spatele standului de ziare, astfel încât să nu fim văzute.

Sara și Annette coborâră din copac.

– O să ne distrăm pe cinste, spuse Sara.

Clopoțelul magazinului sună când intrară în magazin, fapt care le făcu pe fete să tresară puțin, ca și cum ar fi fost prinse cu mâna-n sac.

– Bună, fetelor, le spuse Pete, care tocmai alimenta raionul de dulciuri. Cu ce vă pot ajuta astăzi?

– O, deocamdată cu nimic, îi răspunse Sara rapid. Nu dorim decât să ne uităm.

– Da, la revistele cu benzi desenate, o completă Annette.

– Ei bine, știți unde se află acestea, le spuse Pete, deschizând o nouă cutie cu batoane de ciocolată și nemaiacordându-le nicio atenție.

Sara și Annette se furișară în spatele magazinului.

– Oare de ce mă simt ca și cum aș spiona pe cineva? spuse Sara în șoaptă.

Annette râse și îi răspunse, acoperindu-și gura cu palma:

– Poate pentru că exact asta faci.

Amândouă se distrară.

– Nu e nimeni în magazin, spuse Sara. Nu cred că am mai văzut vreodată acest loc atât de gol.

Chiar atunci, se auzi din nou clopoțelul. Trei femei intrară în magazin.

– Hai să stăm jos, spuse una dintre ele.

Mesele erau așezate la perete, în partea din spate a magazinului.

– Așezați-vă acolo! Așezați-vă acolo! șopti Sara, sperând că femeile se vor așeza la masa cea mai apropiată de ele, astfel încât să poată auzi ce spun.

Din fericire, femeile părură să îi dea ascultare.

– Ura! își spuse triumfătoare Sara.

– Șșt! îi reaminti Annette. Suntem sub acoperire.

– Mă doare spatele de mor, se plânse una din femei, foarte grasă. Nu știu cu ce i-am greșit. Doctorul spune că nu înțelege de ce am dureri atât de mari. La analize nu îmi iese nimic rău.

Sara văzu cum Annette scoate un caiet și notează în el: „Nr. 1, se concentrează asupra unui lucru pe care nu și-l dorește."

– Păi, probabil durerea va dispărea înainte să-ți dai seama, îi răspunse o altă femeie primeia. Uneori, aceste afecțiuni dispar la fel de rapid cum apar.

Annette notă: „Nr. 2 încearcă să o influențeze pe nr. 1 și să o readucă în starea de receptivitate".

– Nu prea cred, spuse prima femeie. Nici nu-mi mai amintesc cum este să nu te doară spatele. Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu această durere. Nici analgezicele nu au vreun efect. Ca să fiu sinceră, nu cred că doctorul meu are habar ce face.

Annette notă: „Nr. 1 nu pare dispusă să intre în starea de receptivitate." Sara citi cele scrise de Annette și râse cu mâna la gură.

Chelnerița se apropie de masă ca să ia comanda. Sara și Annette se priviră. Erau mulțumite de dovezile adunate deja.

După ce chelnerița plecă, Sara și Annette auziră o altă voce:

– Elizabeth, i-ai spus lui Emily despre surpriza ta?

Sara o privi pe Annette scriind: „Nr. 3 schimbă subiectul. Cele trei femei se simt mai bine."

– Nu încă, dar tocmai mă pregăteam, răspunse cealaltă voce. Am obținut slujba. Mă mut în oraș!

– În oraș? se miră prima femeie. Nu ți-e frică să te muți singură în oraș?

– Frică? De ce să-mi fie frică? spuse a doua femeie, mai puțin veselă însă ca înainte.

– Păi, știi cât de periculoasă este viața la oraș. Nu te uiți la știri? Atâtea lucruri cumplite se petrec la oraș. O, îmi fac griji pentru tine. Sper că te vei descurca.

– Nu-ți face probleme, îi spuse Liz. O să mă descurc perfect.

Vocea ei nu prea indica însă siguranță. Dimpotrivă, părea o persoană cu totul diferită de cea care vorbise ceva mai devreme.

Sara citi ce scrisese Annette: „Nr. 1 câștigă. Nr. 2 a ieșit din starea de receptivitate."

– Liz se descurcă întotdeauna, spuse a treia femeie. Liz, tu te descurci întotdeauna de minune, indiferent unde te afli sau ce faci. Ți s-a întâmplat vreodată ceva rău? Nu, își răspunse ea singură. Niciodată! Liz, parcă ai fi fermecată, și nu văd niciun motiv să se schimbe ceva în această privință. Ai o ocazie minunată, pe care o meriți și pe care sper să nu o ratezi. Sunt atât de fericită pentru tine. Sunt absolut convinsă că îți va merge excelent. Sunt mândră de tine!

Sara și Annette se priviră. „Uau! Ce val de energie receptivă." Fetele erau atât de uimite de acest flux de gânduri pozitive încât pentru o clipă uitară că se ascund și își ridicară capetele ca să vadă cine este persoana care le-a emis.

– Ați găsit ce căutați, fetelor? le strigă Pete de la bar.

– Da, spuse Sara. Adică nu.

Fetele se grăbiră să iasă din Magazinul lui Pete.

– Hai să așteptăm puțin, Sara, spuse Annette.

– De ce?

– Tu nu vrei să ne uităm mai îndeaproape la cele trei femei? Și să ghicim care dintre ele au spus lucrurile pe care le-am notat?

– O, ba da. Vreau, îi răspunse Sara.

Fetele se așezară pe banca din fața unicei instituții financiare a orașului și așteptară ca cele trei femei să își termine masa. În sfârșit, clopoțelul de la intrarea Magazinului lui Pete se auzi din nou și femeile ieșiră. Rămaseră câteva minute în fața magazinului pentru a mai schimba câteva vorbe înainte de a se despărți. Sara și Annette erau prea departe pentru a le auzi vocile. În sfârșit, femeile se despărțiră și plecară în drumul lor.

La un moment dat, una dintre ele se întoarse din drum și se îndreptă glonț către Sara și Annette. Era o femeie suplă, cu o mină fericită, îmbrăcată cu o rochie înflorată în culori luminoase. Își ținea pe umăr un jerseu la fel de plăcut. Nu părea să meargă, ci mai degrabă să plutească. În timp ce trecea pe lângă fete, le spuse în treacăt:

– Ei, fetelor, ați mai văzut vreodată o zi atât de frumoasă ca aceasta?

– Nu, doamnă, îi răspunseră Sara și Annette într-un glas.

– Nici eu, le spuse femeia. Nu-i așa că suntem norocoase?

– Foarte norocoase, îi spuse Annette.

Sara o privi pe prietena ei cum notează încă ceva în caietul ei: „Nr. 3 continuă să fie într-o stare receptivă. Simte nevoia să le-o transmită tuturor celor din jurul ei, inclusiv necunoscuților."

– O, la naiba, se auzi o voce nemulțumită dintr-o mașină aflată în fața lor.

Sara și Annette nu fură deloc surprinse să o vadă pe femeia cea grasă stând în fața unei mașini cu portiera deschisă. Își prinsese mâneca de mânerul portierei, iar când trase, aceasta se rupse.

– Grozav! Acum mi-am rupt și rochia!

Sara și Annette chicotiră. Annette notă: „Lucrurile nu s-au schimbat cu nimic în bine pentru nr. 1. Continuă să nu fie receptivă la binele pe care i-l oferă Universul."

– Ai grijă! se auzi o nouă voce.

Sara și Annette se uitară în direcția vocii și văzură un cărucior gol, scăpat de sub control, care se îndrepta în viteză către mașina femeii grase. Aceasta rămase paralizată, incapabilă să facă vreo mișcare. Nu apucă decât să își acopere fața cu mâinile și să țipe:

– O, nu, soțul meu o să mă omoare!

Sara avu un reflex nemaipomenit. Începu să alerge cu viteză maximă către scenă și reuși să devieze direcția căruciorului chiar înainte ca acesta să lovească mașina femeii. Aceasta din urmă rămase șocată, cu mâinile la ochi, așteptând inevitabilul accident. Văzând că acesta nu se produce, își luă palmele de pe față și o descoperi pe Sara stând zâmbitoare lângă ea.

– Bună ziua, îi spuse Sara. Era cât pe-aici să fiți lovită de acest cărucior.

– Doamnă, cred că asta e ziua dumneavoastră norocoasă, strigă de pe margine cineva care asistase la întreaga scenă.

– Nu prea îmi vine să cred, îi răspunse femeia sarcastică. Eu nu am *niciodată* așa ceva.

– Așa ceva? o întrebă Sara, crezând că vorbește cu ea.

– Zile norocoase. Vara mea (tocmai am luat prânzul cu ea) îmi povestește tot timpul cât de norocoasă este. Tot timpul îi merge bine. Nu și mie însă. Pe mine, norocul pare să mă ocolească.

– Păi, îi spuse Sara cu timiditate, poate că tocmai ați avut un moment norocos, dacă nu o zi întreagă. Poate că destinul dumneavoastră se va schimba începând de acum.

Privind fața senină a Sarei, femeia simți că se relaxează și îi zâmbi larg.

– Știi, scumpo, s-ar putea să ai dreptate. Îți mulțumesc din suflet. Da, chiar cred că am avut un moment norocos.

– Îți doresc o zi excelentă, continuă femeia, în timp ce își băga cheile în contact.

Instantaneu, se aprinse radioul.

– Ca să vezi, spuse femeia, privind-o uimită pe Sara. Este chiar melodia mea preferată.

– Hei, râse Sara. Două momente norocoase unul după celălalt. Eu cred că a început deja să vă meargă mai bine.

Femeia râse.

– Cine știe? Poate că ai dreptate. Să sperăm că este așa.

Sara își încrucișă degetele și i le arătă femeii. Aceasta râse din nou.

– Mă numesc Sara, se prezentă fata, întinzându-i mâna femeii, așa cum o învățase mama ei că era frumos.

– Eu sunt Emily, îi răspunse femeia. Stai așa. Am pe undeva o carte de vizită. De fapt, este cartea de vizită a soțului meu, dar mi-am scris pe ea și numele meu.

Sara luă cartea de vizită și aproape că o scăpă din mâini când citi: „Numărul 1 în reparații casnice."

O, Annette, nu o să-ți vină să crezi, se gândi ea.

Capitolul 24

E drăguț să ai un loc al tău

Annette îi spusese că nu va putea veni la căsuța din copac timp de câteva zile, întrucât pleca la oraș cu familia ei ca să își viziteze mătușa. De aceea, Sara se îndreptă către casă fără să se grăbească. Lângă Magazinul lui Pete, se decise să intre și să își ia un baton de ciocolată.

După ce plăti ciocolata și se pregăti să iasă, dădu nas în nas cu doamna Wilsenholm.

– O, bună, Sara, îi spuse aceasta. Mă bucur să te văd.

Sara râse, amintindu-și de ultima dată când o întâlnise pe doamna Wilsenholm. Era împreună cu Annette și o ajutase pe aceasta să își culeagă de pe jos cumpărăturile risipite. Doamna Wilsenholm se prinse de ce râde și se distră la rândul ei, amintindu-și ce se întâmplase atunci.

– Se pare că ne întâlnim în circumstanțe mai bune, nu-i așa, scumpo?

– Da, îi răspunse Sara zâmbind.

– Sara, nu am putut să nu remarc data trecută că nu păreai deloc fericită de noua mea piscină. Aș vrea să-ți

spun că tu și prietena ta sunteți mai mult decât binevenite să înotați în ea ori de câte ori veți dori, de îndată ce va fi terminată, desigur. Asta nu înseamnă că le voi permite să înoate în piscina mea și altora, dar tu și prietena ta atât de drăguță veți fi întotdeauna binevenite. Și, desigur, și prietenul tău Seth. Asta numai dacă îți place să înoți, evident. Apropo, îți place?

– O, da, doamnă. Sunteți foarte amabilă. Sunt cât se poate de fericită că vă faceți această piscină. Sunt convinsă că vă va face foarte bine pentru sănătate. Doar că...

Sara ezită.

– Ce anume, draga mea?

– Am fost extrem de surprinsă auzind că nu mai aveți hambarul.

– O, vechitura aia. Hambarul era la fel de bătrân ca și aceste dealuri. Aproape la fel de bătrân ca mine.

Sara se distră. Doamna Wilsenholm avea în mod evident simțul umorului.

– Sara, hai să bem împreună un suc, îi propuse doamna Wilsenholm. Nu-mi place să stau singură la masă. Ce ai prefera?

Fără să mai aștepte răspunsul Sarei, doamna Wilsenholm se îndreptă către mesele din partea din spate a magazinului și luă loc la una din ele.

Sara o urmă și se așeză lângă ea, într-un separeu. Doamna Wilsenholm comandă un shake de înghețată.

– Pete face cel mai bun shake de înghețată din lume, spuse ea. Vrei și tu unul, Sara?

– Da, mulțumesc, îi răspunse fata, zâmbind.

Era greu să reziste unei astfel de invitații, cu atât mai mult cu cât shake-ul îi fusese recomandat drept cel mai bun din lume.

– Acum, spune-mi, Sara, de ce era atât de important pentru tine hambarul meu?

Doamna Wilsenholm o trata pe Sara ca pe o veche prietenă. Fata se simțea bine văzând că un adult este atât de interesat de preocupările ei.

– Păi, știți... spuse ea, Annette se poate da...

Se opri. Dintr-odată, nu i se mai părea o idee atât de înțeleaptă să îi povestească proprietăresei copacului că obișnuiau să se dea cu frânghia din el, deasupra râului, și că Annette își desprindea mâinile de pe frânghie și plutea cu capul în jos! Dacă doamna Wilsenholm s-ar fi speriat? Dacă le-ar fi interzis tuturor să mai vină la căsuța din copac?

– Continuă, Sara. Ce ziceai că face prietena ta, Annette?

– Ei bine, începu Sara, încercând să se decidă dacă merită să îi spună doamnei Wilsenholm tot adevărul sau nu. Știți, Annette este gimnastă, și încă una foarte bună. Poate să... Mi-a spus că mă va învăța să fac câteva din tehnicile pe care le știe, dar în acest scop avem nevoie de o frânghie lungă și sigură. Mi-am adus atunci aminte că am văzut o astfel de frânghie în hambarul dumneavoastră. La început, ne-am gândit să vă cerem voie să practicăm pe ea, dar cum hambarul a dispărut, cred că nu mai este cazul.

– Hei, Sara, problema este foarte simplu de rezolvat. La urma urmelor, nu avem nevoie de un hambar ca să atârnăm o frânghie de el, când avem atâția copaci prin preajmă. Uite cum facem, scumpo. O să îl întreb pe domnul Wilsenholm ce s-a întâmplat cu frânghia aceea lungă, iar apoi vom găsi un loc de care să o atârnăm. Sunt convinsă că prietenul tău, Seth, ar putea găsi un astfel de loc lângă căsuța voastră din copac.

Sara sări în sus. I se părea ciudat ca altcineva în afară de Annette și de Seth să vorbească de căsuța lor din copac. Chelnerița aduse shake-urile. Sara începu imediat să sugă din paiul ei, încercând să-și ascundă astfel tulburarea.

– Știi, trec pe acolo destul de des, continuă doamna Wilsenholm.

Sarei nu-i venea să își creadă urechilor. Doamna Wilsenholm trecea pe la căsuța din copac?

Doamna Wilsenholm observă stânjeneala Sarei.

– De regulă, mă duc acolo când sunteți la școală. Există pe malul râului o stâncă mare pe care îmi place să mă așez. Nimic nu se compară cu contemplarea apei care curge pentru a-ți ridica starea de spirit. Să știi însă că nu vin niciodată atunci când știu că vă aflați acolo, tu și prietenii tăi, Sara. Știu foarte bine cât de important este să ai un loc special, numai al tău.

Sara respiră adânc, apoi sorbi din nou din paiul ei.

– Nu-i așa că e un shake foarte bun?

– Chiar este, îi răspunse Sara. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați invitat.

– Săptămâna trecută am văzut o bufniță foarte mare în căsuța din copac, Sara, îi spuse doamna Wilsenholm, studiindu-i atentă reacția feței. Ai văzut-o și tu?

Sara se înecă. Tuși și își duse șervetul la gură, încercând să își revină. Nu-i venea să își creadă urechilor.

– Era foarte frumoasă. A venit de dincolo de râu și s-a așezat chiar în căsuța voastră, după care și-a luat din nou zborul, trecând pe lângă mine. Parcă m-ar fi privit să vadă ce fac. În final, s-a întors în căsuța din copac. Ai văzut și tu bufnița, Sara?

– O, da, îi răspunse Sara, încercând să pară calmă, dar nu foarte interesată de subiect. Am tot văzut-o pe acolo.

– Hmmm.

Sara își ținu respirația.

– Asta-mi place mie la țară, Sara. Există atâtea animale și păsări frumoase care trăiesc alături de noi. Desigur, se feresc de noi, oamenii, și bine fac, dar mi se pare minunat că ne putem înțelege. Îmi face mare plăcere să știu că pomii mei sunt folosiți de tine și de prietenii tăi, Sara; a, și de bufnița aceea.

Sara oftă ușurată. *A fost foarte aproape,* se gândi ea. *Îmi place foarte mult această doamnă,* adăugă imediat.

Sara își sorbi ultima picătură din deliciosul shake de înghețată, făcând un zgomot puternic cu paiul care aspira lichidul amestecat cu aer. Doamna Wilsenholm făcu același lucru, în același timp cu ea. Amândouă izbucniră în râs.

– O să-l întreb pe domnul Wilsenholm de frânghie chiar deseară, Sara. O să vedem noi cum o putem atârna de copac după aceea.

Sara și-ar fi dorit să îi spună doamnei Wilsenholm că nu dorește ca altcineva să se apropie de căsuța din copac pentru a atârna frânghia. Cum i-ar fi putut spune însă că nu era binevenită pe propria ei proprietate?

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, continuă doamna Wilsenholm, poate că nu ar trebui să trimit pe cineva acolo. În fond, nu ne dorim ca tot orașul să știe de locul vostru secret.

Sara se simți ușurată. Doamna Wilsenholm părea să îi citească gândurile.

– Vedem noi cum facem, Sara. O să te anunț de îndată ce aflu ceva de frânghie.

– Vă mulțumesc, îi răspunse Sara, inclusiv pentru cel mai bun shake de înghețată din lume.

– Mă bucur că ți-a plăcut, scumpo. Ne vedem mai târziu.

Capitolul 25
O bufniță care acceptă

– Solomon, știai că doamna Wilsenholm știe de existența ta?

De ce te surprinde acest lucru atât de tare, Sara?

– Deoarece existența ta ar trebui să fie un secret. Eu credeam că singurii care știm de tine suntem noi, eu, Seth și Annette.

Doamna Wilsenholm avea vârsta ta, Sara, când ne-am cunoscut pentru prima dată.

– Ce!? Ai cunoscut-o de când era fetiță?

Numele ei este Adeline, apropo. La acea vreme, toată lumea o striga Maddie. Era un adevărat băiețandru, Sara. Acești copaci nu erau chiar atât de mari atunci ca acum, dar oricum se cățăra până în vârful lor. Tatăl ei era proprietarul fabricii de cherestea, și înainte de a muri, i-a lăsat-o moștenire doamnei Wilsenholm și soțului ei.

– Solomon, cum te-a cunoscut doamna Wilsenhom, vreau să spun Maddie?

Cred că cel mai bine ar fi dacă ai întreba-o personal.

Sara se simți dezamăgită. Și-ar fi dorit să afle mai multe despre felul în care o cunoscuse Solomon pe doamna Wilsenholm când aceasta era mică. Ea însăși se simțise foarte reticentă la gândul de a-i împărtăși doamnei Wilsenholm relația ei cu Solomon. Acesta fusese atât de mult timp un secret foarte bine păstrat încât nu-i venea să discute deschis cu toată lumea despre el.

Vorbim mai târziu, fata mea dragă, îi spuse Solomon, întinzându-și aripile, gata să-și ia zborul.

– Solomon, așteaptă, spuse rapid Sara.

Solomon își strânse aripile la loc și o privi cu iubire pe Sara.

– Solomon, câți alți oameni din oraș știu de tine?

O, aș zice că au fost destul de mulți de-a lungul anilor, Sara. Cei mai mulți dintre ei nu-și mai amintesc însă de întâlnirea noastră. Unii nu m-au recunoscut niciodată, în timp ce alții m-au cunoscut, dar în timp au uitat de mine.

– Eu nu voi uita niciodată de tine, Solomon, strigă Sara. Cum ar putea cineva...

Maddie este una din acele persoane rare, la fel ca și tine, Sara, cu care am stabilit o legătură eternă. Apropo, ea are o legătură la fel de strânsă și la fel de eternă inclusiv cu tine, Sara. Îți doresc o seară minunată.

Solomon se înălță pe cer și dispăru din vedere.

Sara rămase pe platforma din fața căsuței. Capul i se învârtea din cauza informațiilor primite. Nu știa ce trebuia să facă în continuare și nu-și dădea seama nici măcar ce simte. Și-ar fi dorit să îl găsească pe Seth și să îi povestească tot ce a aflat. Ultimele informații erau prea din cale-afară, așa că nu le putea păstra numai pentru ea.

Am o legătură eternă cu doamna Wilsenholm? își spuse ea. *Ciudat lucru. Mă întreb ce a vrut să spună Solomon? Oare de aceea tot apare doamna Wilsenholm în viața mea exact la timp pentru a mă ajuta?*

– Sara! Mă bucur atât de mult că ești încă aici. Mă temeam să nu fi plecat.

– Seth! Seth! Sunt atât de fericită să te văd! Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? Credeam că nu mai ai voie să vii! Nu o să ai necazuri? O, Seth, mi-a fost atât de dor de tine. Am atâtea lucruri să îți spun!

Sara îl privi pe Seth. Se simțea atât de fericită.

– Seth, văd că ești complet refăcut. Rănile nu ți se mai văd deloc. Nu se observă nici urmă de cicatrice!

– Mda, îi răspunse Seth relaxat. Mie nu-mi rămân niciodată cicatrice.

Sara zâmbi. Aveau atât de multe de discutat.

– Când m-am întors azi acasă de la școală, continuă Seth, mama mi-a spus că a sunat tata de la serviciu și că i-a spus să mă trimită la grajduri, unde el și domnul Wilsenholm aveau ceva de lucru pentru mine. M-am dus așadar la grajduri, unde tata mi-a dat o frânghie uriașă și mi-a spus că trebuia să i-o duc doamnei Wilsenholm. Mi-a spus că s-a oferit să i-o ducă el însuși, dar doamna Wilsenhom i-a precizat clar că dorește să i-o duc *eu.* De aceea, tata mi-a spus: „Ea e șefa, așa că nu am putut-o contrazice." De aceea, mi-a spus că îi duc frânghia și să fac orice îmi spune să fac. A adăugat că era vorba de un fel de proiect, pe care îl puteam realiza după ore, dacă doream. Apoi, tata m-a privit în ochi și mi-a spus: „Iar tu dorești acest lucru, nu-i așa, fiule?

Sara începu să râdă. De fapt, nu se mai putea opri din hohotit.

Seth rânji și el, savurând râsul necontrolat al Sarei.

– Sara, ce găsești atât de amuzant? Spune-mi, Sara, ce ți se pare atât de nostim?

– Mamă, dar multe mai am să-ți povestesc! îi spuse Sara, încercând să se oprească din râs, dar fără prea mare succes. Este una dintre noi.

– Cine? Ce vrei să spui?

– Maddie. Doamna Wilsenholm. Este la fel ca noi. îl cunoaște pe Solomon, Seth. De fapt, l-a cunoscut încă de când avea vârsta noastră.

– Sara, ce tot spui acolo!?

Seth pur și simplu nu putea să înțeleagă.

– Seth, gândește-te puțin. Amintește-ți cum apare tot timpul în viața noastră doamna Wilsenholm exact la momentul potrivit. Îți mai aduci aminte cum ne-a salvat căsuța din copac, și în general cum l-a împiedicat pe soțul ei să taie toți copacii din zonă?

– Da, îi răspunse Seth, ezitând.

– Și cum a fost ideea *ei* ca tatăl tău să devină administratorul fermei?

Seth dădu din cap.

– Da, așa e.

– Iar acum, uită-te și tu: nu numai că a aranjat în acest fel lucrurile încât să te poți întoarce la căsuța din copac, dar chiar l-a determinat pe tatăl tău să *îți poruncească* să faci acest lucru. O, Seth, este cea mai uimitoare femeie pe care o cunosc. Și este una dintre noi, Seth! Îl cunoaște pe Solomon!

– Sara, de unde știi *tu* acest lucru?

– Pentru că mă tot izbesc de ea. Îmi iese tot timpul în cale. Oriunde m-aș duce, hop și ea. Odată, m-a invitat la un shake de înghețată și mi-a povestit că vine adeseori la căsuța noastră din copac, dar nu atunci când suntem noi aici, întrucât nu dorește să ne deranjeze. Mi-a spus că vine aici de mulți ani de zile. A adăugat apoi că a văzut o bufniță mare în căsuța noastră și m-a întrebat dacă am văzut-o și eu.

– Solomon!? L-a văzut pe Solomon!?

– Da, iar când i-am spus acest lucru lui Solomon, acesta nici nu a clipit măcar. Dimpotrivă, mi-a spus cât se poate de calm: ,O, da, o cunosc pe Maddie de mulți ani de zile.' A adăugat că foarte mulți oameni din oraș l-au cunoscut când erau copii la fel ca noi, dar că cei mai mulți dintre ei nu-și mai amintesc de el. Dar doamna Wilsenholm și-l amintește perfect."

– Sara! Seth! Sunt atât de bucuroasă că sunteți aici! strigă Annette cu respirația tăiată de jos, urcându-se în copac.

– Annette, te-ai întors! Super! Te-ai distrat bine? O, Annette, nu o să-ți vină să crezi tot ce s-a întâmplat!

– Spune-mi repede. Ce s-a întâmplat? Seth, ce faci *tu* aici? Nu o să ai necazuri? Uită-te la tine. Arăți minunat. De fapt, arăți perfect!

Seth începu să râdă. Fetele vorbeau în același timp, și foarte rapid. Cei trei se simțeau atât de bine să fie din nou împreună.

– Nu numai că nu voi avea necazuri, spuse Seth lent și deliberat, dar tata chiar *mi-a poruncit* să vin aici.

Sara dădu din cap.

– O, Doamne, Annette, avem atâtea lucruri să-ți povestim!

– Sara, ai făcut rost de frânghie! spuse plină de entuziasm Annette.

– De unde știi? o întrebă Sara.

– Pentru că am văzut-o la baza copacului. Uite-o colo! Annette îi arătă ceva jos.

Sara și Annette săriră în picioare și se luară în brațe.

– Am reușit! strigară într-un glas.

– De fapt, ce-i cu frânghia asta? le întrebă Seth.

– De unde să începem? spuse Sara, scuturând din cap.

– A fost ideea lui Solomon, o completă Annette.

– Hm, într-un fel, continuă Sara. După ce ai primit interdicția de a mai veni aici, ne-am trezit că ne este dor de tine. Nu prea ni se mai părea distractiv fără tine, așa că l-am întrebat pe Solomon ce să facem, iar el ne-a răspuns să găsim un gând care să ne facă să ne simțim bine (știi cum face el întotdeauna!). Nu ne-a fost însă deloc ușor să găsim un astfel de gând în absența ta. Ori de câte ori încercam să emitem gânduri fericite legate de tine, ne aminteam instantaneu că nu poți fi cu noi. De aceea, Solomon ne-a spus că ar trebui să ne gândim la altceva. Ne-am dat pe rând cu frânghia, după care lui Annette i-a venit ideea de a mă învăța să zbor și eu cu capul în jos, la fel ca ea. A adăugat însă că avem nevoie de o frânghie mare pe care să putem practica fără pericol, înainte de a sări cu frânghia ta deasupra râului. Prinse cu această activitate, am uitat de tristețea noastră legată de absența ta. Și astfel ne-am stabilit misiunea de a găsi o frânghie potrivită...

Sara se întrerupse, începând să râdă. Annette râdea și ea.

– Ce-i atât de amuzant? le întrebă Seth, năucit.

– Solomon este o pasăre atât de deșteaptă, îi răspunse Sara.

Chiar atunci, Solomon își făcu teatral apariția în mijlocul lor, coborând aproape în picaj din înălțimi.

După câte constat, întregul grup s-a reunit din nou.

– Solomon, a funcționat!

– Ce a funcționat? Seth nu pricepea o iotă din ce spuneau fetele.

Sigur că a funcționat, Sara. Întotdeauna funcționează.

– Ce funcționează întotdeauna? întrebă Seth, la fel de nelămurit.

Totul funcționează întotdeauna, îi zâmbi Solomon. *Tot ce v-ați putea dori vreodată funcționează impecabil, îndreptându-se către voi, cu condiția să îi permiteți să vină la voi.*

Sara și Annette rămaseră tăcute, zâmbind și ascultând dialogul dintre cei doi.

– Hmm, mi-e mult mai ușor să îți accept cuvintele astăzi, Solomon, decât mi-a fost luna trecută, când Seth a primit interdicție să mai vină aici, spuse Annette.

Solomon zâmbi.

– Solomon, tu ai știut de la bun început cum se vor derula lucrurile?

Lucrurile „se derulează întotdeauna", întrucât procesul devenirii nu încetează nicio clipă.

– Bine, bine, dar înțelegi ce vreau să spun. Ai știut că doamna Wilsenholm va aranja astfel lucrurile încât Seth să se poată întoarce la căsuța din copac?

Ei bine, Sara, eu nu îmi pierd niciodată timpul încercând să îmi imaginez CUM se vor derula lucrurile. Ce-i drept, am știut însă că ele se vor derula ÎN FAVOAREA VOASTRĂ, întrucât Universul răspunde tuturor cererilor care îi sunt adresate. În continuare, totul depinde numai de voi, să acceptați ceea ce vi se oferă.

– Arta Acceptării, zâmbi Sara.

Foarte corect, Sara. Îndeplinirea oricărei dorințe reprezintă un proces care are trei pași. Pasul unu constă în a cere ceea ce dorești. Pasul doi nu depinde de tine, ci de Univers, care îți răspunde întotdeauna. În sfârșit, pasul trei constă în a primi ceea ce îți este oferit.

– Sună destul de simplu, spuse Seth. Atunci, care-i trucul?

Trucul? întrebă Solomon.

– Da. Cu siguranță, lucrurile nu pot fi atât de simple, Solomon. Eu unul am cerut foarte multe lucruri pe care nu le-am primit. De fapt, toți oamenii din lume își doresc diferite lucruri, dar puțini sunt cei care le primesc cu adevărat. Deci, care-i trucul?

Solomon zâmbi. *Ei bine, Seth, „trucul" constă în faptul că atunci când ceri ceva ce nu ai, tu ești atât de conștient de faptul că nu ai lucrul respectiv, încât întreaga ta ființă vibrează la unison cu sentimentul că nu îl ai. De bună seamă, atunci când emiți un astfel de semnal, lucrul respectiv nu poate veni la tine, întrucât acest lucru ar încălca Legea Atracției.*

Trebuie să emiți un semnal care rezonează perfect cu dorința ta pentru ca aceasta să se poată îndeplini.

Ochii Sarei și ai lui Annette se luminară. Înțeleseseră.

– Da, Seth, de pildă, noi ne-am dorit ca tu să te întorci la căsuța din copac, dar ne-am dorit acest lucru într-o manieră foarte neinspirată, spuse Annette.

Sara râse.

– Maniera neinspirată se referă exact la ce a vrut să spună Solomon despre semnalele care se opun dorinței noastre.

– Am tot încercat să emitem gânduri fericite referitoare la întoarcerea ta, dar ori de câte ori am făcut acest lucru, ni se făcea și mai dor de tine. De aceea, Solomon ne-a sugerat să ne gândim la altceva, îi explică Annette.

– Așa este. Atunci, lui Annette i-a venit ideea de a mă învăța cum să zbor cu capul în jos pe frânghie. Sper să nu mă înțelegi greșit, Seth, dar ne-am ambalat atât de tare tot căutând o frânghie, încât am uitat cu desăvârșire cât de mult ne lipseai.

– Da, iar găsirea unei frânghii nu s-a dovedit atât de ușoară cum ne-am imaginat la început, așa că a trebuit să ne facem tot felul de planuri. Nu se pune problema că am fi uitat complet de tine, Seth, dar atenția noastră a fost distrasă pentru o vreme.

Solomon le întrerupse. *Lucrul cel mai important pe care trebuie să îl înțelegi este că atunci când ceri ceva, întreaga manifestare se rearanjează astfel încât să îți ofere ce ai cerut. Nu trebuie să ceri la infinit același lucru. Dacă ai trecut de Pasul Unu (cererea), cel mai bine este să înțelegi că poți trece direct la Pasul Trei (acceptarea).*

– Bine, dar ce se întâmplă cu Pasul Doi? întrebă Seth.

Pasul Doi nu este treaba ta.

– Păi, a cui treabă este?

Este treaba Legii Atracției, a Forței Creatoare a Vieții, a Forței Divine, a Zânelor Universului. Cele mai variate forțe ale Bunăstării Universale se trezesc și încearcă să îți îndeplinească dorința.

Sara, Seth și Annette rămaseră tăcuți. Cuvintele lui Solomon păreau atât de adevărate și de sigure încât îi făceau să viseze.

Pasul Trei, continuă Solomon, *este singurul lucru care ar trebui să te preocupe și constă în a intra în rezonanță cu propria ta dorință.*

– Și cum aș putea face acest lucru? ceru Seth explicații suplimentare.

Nefăcând acel unic lucru care poate împiedica manifestarea dorinței tale.

Sara și Annette începură din nou să râdă, zăpăcindu-l complet pe Seth.

– Solomon, ce vrei să spui? La ce lucru te referi?

De fapt, este vorba de mai multe lucruri, respectiv de toate acele lucruri care nu-te fac să te simți bine. Vezi tu, ori de câte ori simți o emoție negativă, cum ar fi teama, mânia sau vinovăția, tu te focalizezi asupra opusului dorinței tale (care te-ar face automat să te simți bine). În acest fel, tu nu ai cum să primești ceea ce ÎȚI DOREȘTI, pentru că emiți o vibrație care rezonează cu ceea ce NU îți dorești.

– De pildă, când ne simțeam triste pentru că nu puteai fi cu noi, îi explică Sara, noi făceam exact acest lucru. În schimb, când atenția noastră s-a focalizat asupra unui alt subiect, care nu ne făcea să ne simțim triste, ci dimpotrivă, am început să emitem o cu totul altă vibrație, pozitivă de data aceasta, așa că...

– Am putut primi ceea ce *ne doream* de fapt, încheie Annette fraza Sarei.

Ei bine, copii, cred că ați înțeles. Cred că veți avea nevoie de multe ore de reflecție numai ca să vă dați seama câte intenții ați emis în ultimele săptămâni și câte dintre ele s-au împlinit deja.

Atunci când se întâmplă astfel de lucruri, unii oameni le consideră un fel de magie, alții le numesc miracole, dar

în realitate ei înșiși sunt cei care AU PERMIS îndeplinirea propriilor lor dorințe, în mod conștient sau inconștient, deliberat sau nu.

– Gândește-te puțin, Sara, spuse Annette, plină de entuziasm, de cum ne-am schimbat intenția, începând să căutăm o frânghie, au și început să se declanșeze cele mai uimitoare lucruri.

Ei bine, copii, cele mai uimitoare lucruri chiar încep să se întâmple de îndată ce îți stabilești o dorință. Ele încep să se deruleze chiar în momentul în care te afli în toiul unei dileme, al unei probleme sau chiar al unei catastrofe. Tu nu poți observa însă aceste semne decât dacă încetezi să mai opui rezistență și începi să le accepți.

– Hmmm, exclamă Sara, sprijinindu-se mai bine de copac. Toți trei se simțeau minunat.

– Suntem atât de norocoși, spuse Annette. De fapt, poate nu norocoși este cuvântul, ci...

Annette, nu trebuie să te ferești de acest cuvânt, care te face întotdeauna să te simți mai bine. Atunci când te simți norocos, tu te afli cu siguranță în rezonanță cu dorințele tale. Ori de câte ori te simți norocos, binecuvântat, fericit sau plin de apreciere, tu accepți practic îndeplinirea dorințelor tale.

În schimb, dacă te simți ghinionist, trist, copleșit de tristețe, de vinovăție, de rușine sau de mânie, ori dacă simți orice altă emoție negativă, tu nu te mai afli practic în starea de receptivitate.

Da, este foarte bine să te simți „norocos". Bine copii, am plecat. Vă las să vă savurați propria binecuvântare.

– La revedere, Solomon, ne vedem mâine!

Sunt o bufniță atât de norocoasă, spuse Solomon în loc de rămas bun, luându-și zborul de pe platformă.

Copiii izbucniră în râs.

Hm, aveai dreptate, Annette, strigă Solomon de sus. *Nici mie nu-mi place cum sună acest cuvânt. Să vedem, ce sună mai bine în asociere cu cuvântul bufniță? Bufniță care chiuie. Bufniță care acceptă! Da, sunt o bufniță care acceptă. Eu sunt o bufniță care acceptă. Mult mai bine! Cred că prefer această expresie!*

Capitolul 26

Eliberarea de gândurile îngrijorătoare

Sara se afla deja în căsuța din copac și îi aștepta pe Annette și pe Seth să vină. Se sprijini relaxată de copac și privi râul de dedesubt, simțindu-se pur și simplu bine. Respiră adânc și își întinse brațele deasupra capului, simțind cum o trec fiorii pe șira spinării.

– Mă simt grozav, strigă ea în gura mare. Mi-aș dori ca toți oamenii din lume să se simtă la fel de bine ca mine, cel puțin pentru o clipă. Cu siguranță, nu și-ar mai dori atunci să se întoarcă la starea lor de dinainte.

Sara se simțea de parcă ar fi plutit. Celelalte evenimente ale zilei păreau să se fi petrecut demult, sau unei alte persoane, și nu simțea niciun pic de nerăbdare cu privire la ceea ce va urma. Annette și Seth întârziau mai mult ca de obicei, dar Sara nu se simți nici nerăbdătoare, nici neliniștită. Momentul i se părea pur și simplu perfect. Tot ce făcea i se părea ideal, la unison cu dorințele cele mai intime ale sufletului ei. Nu îi lipsea nimic. Nu își dorea ceva anume. Toate erau la locul lor.

– Cred că așa ar trebui să mă simt tot timpul, își spuse ea cu voce tare.

Ai perfectă dreptate, Sara, îi răspunse Solomon, aterizând pe platforma ei. *Așa ar trebui să te simți în fiecare moment: perfectă și în expansiune, ca și cum ai avea totul, dar ai deveni mai mult; satisfăcută, dar dornică să experimentezi lucruri noi; completă, dar în plină evoluție.*

Sara simţi o iubire extatică copleșind-o și își privi bunul prieten înaripat.

– O, Solomon, e atât de bine să te simți atât de bine. Ce-o fi cu mine? râse ea.

Ai devenit una cu esența ta, Sara. Sau poate ar fi mai bine să spun că te-ai deschis în sfârșit în fața esenței tale reale, permițându-i să se manifeste prin tine. Aceasta este starea ta existențială normală. De fapt, ar fi starea firească a tuturor oamenilor, dacă aceștia s-ar deschide în fața ei, acceptând-o.

– Știu că ai dreptate, Solomon, și nu-mi doresc nimic altceva decât să o accept în permanență. Cred că toți oamenii și-ar dori acest lucru, dacă ar ști cât de bine s-ar putea simți, și mai ales cum să o facă. De ce nu ne simţim întotdeauna așa, Solomon? De ce este atât de greu să te deschizi și să accepți?

Să zicem că ești o piatră prețioasă bleumarin, la fel ca apa oceanului. Încetul cu încetul, din cauza expunerii la elementele din mediul tău, pe tine s-a depus un strat de noroi. Din cauza acestui înveliș nenatural, tu nu mai vezi la fel de clar ca înainte. Acest lucru s-a întâmplat cu toți oamenii, dar cu puțin efort, ei pot scăpa de această acumulare nefirească de sedimente, strălucind la fel de puternic ca odinioară și simțindu-se mai bine ca oricând.

Atât timp cât vei rămâne în această stare de spirit extatică, îți va fi ușor să înțelegi acest lucru. Oricum, mult mai ușor decât dacă nu te-ai simți bine. Să vedem acum cum funcționează procesul minții. Ești o fată tânără care stă în căsuța ei din copac așteptându-și prietenii, dar în loc să te simți ușoară și fericită, să zicem că te simți împovărată de tot felul de gânduri negre. Acestea reprezintă noroiul care acoperă piatra prețioasă. De pildă, să zicem că profesorul tău preferat părăsește școala și acest lucru te întristează profund, sau că ai văzut niște băieți certându-se în parcare și ți-ai imaginat cele mai neplăcute scenarii (din categoria întâmplărilor pe care le-ai văzut la televizor), sau că ți-ai auzit tatăl plângându-se de șeful lui, aseară, după cină, și ți-ai dat seama că în ultima vreme nu se mai simte atât de bine la slujbă. Sau poate ai auzit că mama prietenei tale cea mai bună este bolnavă, fapt care te întristează și te face să te simți puțin vulnerabilă. Cu fiecare situație negativă la care te gândești, bucuria ta primordială pare să se reducă.

Dacă te afli într-o situație de acest fel, ia o decizie: „Mă voi gândi mai târziu la profesorul meu preferat care părăsește școala. Acum doresc să mă gândesc la ceva frumos, de pildă să îmi aduc aminte de cele mai frumoase momente pe care le-am petrecut alături de el. Mi-ar fi plăcut ca băieții aceia să nu se fi certat în parcare, dar până una alta îmi voi vedea de treburile mele și voi porni de la premisa că s-au împăcat. Oricum, le doresc tot binele din lume. Mi-aș dori ca tatăl meu să se simtă bine la slujbă, dar aceasta nu este problema mea, ci a lui. Sunt convinsă că nu are nevoie de ajutorul meu pentru a se simți bine. Oricum, tata se descurcă întotdeauna perfect, în orice situație s-ar afla.

Mi-aș dori ca mama prietenei mele să se vindece, dar grijile mele nu o pot ajuta cu nimic. De aceea, voi lăsa procesul de vindecare pe seama familiei sale, a doctorilor, a îngerilor sau a lui Solomon al ei.

Dacă încă îți mai rămân gânduri negre, spune-ți: „Nu trebuie să mă gândesc la acest lucru chiar acum. Poate mai târziu, dar nu acum." Încearcă să îți imaginezi eliberarea de această povară, prin renunțarea la gândurile de îngrijorare, unul câte unul. Prin renunțarea la fiecare gând, te simți puțin mai ușoară, mai relaxată, mai fericită, până când, fără nicio excepție, ajungi să simți din nou claritatea, lumina și fericirea care reprezintă esența ta.

Tot ceea ce te face să nu te simți fericită reprezintă un atașament față de ceva care te împiedică să te simți astfel. De pildă, dacă te simți furioasă și ai reuși să te detașezi de acest sentiment, te-ai umple imediat de bucurie. Dacă te simți tristă și ai reuși să te detașezi de tristețe, ai deveni imediat fericită. Dacă ai o durere de cap și ai reuși să uiți pentru o clipă de ea, te-ai simți imediat minunat. Orice stare de spirit care nu rezonează cu fericirea absolută se datorează unui gând de care continui să te cramponezi. Din fericire, tu ai oricând capacitatea de a renunța la el.

Sara zâmbi. Înțelegea perfect ce îi spunea Solomon. Savurându-și propria fericire, se întrebă de ce se cramponau oamenii de lucrurile care nu îi făceau fericiți.

Ei bine, fata mea dragă, ne vedem mai târziu. Îți doresc o după-amiază splendidă.

Solomon se ridică în aer, la fel de ușor ca o pană, și zbură departe. Sara zâmbi privind ușurința cu care plutea. „Exact așa mă simt acum, își spuse ea cu voce tare. Te iubesc, Solomon."

Capitolul 27
Intenția de a te simți bine

– Sara, ești sus? se auzi vocea lui Seth de jos.

– Da, sunt aici! strigă Sara, privind în jos și văzându-l pe Seth care cobora pe cărare.

Hm, se întâmplă ceva, își spuse ea. Simțise în tonul vocii lui Seth ceva nou și se simți ușor tensionată, nefiind prea sigură că își dorea să afle despre ce era vorba.

Încercă să își adune gândurile și să rămână în starea de bunăstare pe care o simțise până atunci, dar era conștientă că starea ei de fericire se diminua văzând cu ochii.

– Sara, cred că se întâmplă ceva neplăcut și aș vrea să nu te superi.

– Ce anume?

– Ei bine, am văzut o macara uriașă pe podul de pe Main Street.

Sara nu avea nicio idee la ce se referea Seth. Oare de ce își imagina acesta că această informație ar putea-o supăra?

– Sara, cred că se pregătesc să îndrepte barele îndoite ale podului, știi, locul acela care îți place atât de mult. Cred că intenționează să pună și niște cabluri noi.

– Oh, spuse Sara.

Starea ei de spirit se schimbă atât de brusc încât se simţi uşor ameţită. Lăsându-şi haina şi cărţile unde era, începu să coboare rapid scările.

– Sara, nu cred că e o idee bună. Oricum, au blocat întregul trafic.

– Trebuie să mă duc să văd ce se întâmplă. Vii cu mine?

Seth îi citi hotărârea în priviri. O mai văzuse şi altădată în această stare, aşa că ştia că nu are niciun sens să încerce să o oprească.

– Da, vin, îi răspunse el, coborând după ea. Sara alerga repede, iar Seth trebui să o ia la fugă ca să poată ţine pasul cu ea.

Pe pod erau adunaţi foarte mulţi muncitori. La capete erau aşezate conuri portocalii pe şosea, ca să împiedice circulaţia maşinilor. Macaraua uriaşă era plasată chiar în mijlocul podului, iar domnul Thompson, şeriful oraşului, dirija traficul auto.

– Hei, copii, astăzi nu puteţi trece pe pod. Nu vreau să dea ceva peste voi, sau să încurcaţi pe cineva.

Sara se opri brusc. Şi-ar fi dorit să îi strige înapoi: „Tu eşti cel care încurcă lucrurile, nu noi!"

– Of, Doamne, se lamentă ea, de ce nu puteau să lase lucrurile aşa cum erau?

Sara se simţea groaznic. De fapt, nici nu-şi mai amintea când se simţise ultima dată atât de rău. Starea ei de proastă dispoziţie era cu atât mai cumplită cu cât se simţise atât de bine doar cu câteva minute în urmă. Nu avea cum să îşi păstreze însă acea stare de spirit în condiţiile în care se întâmpla ceva atât de neplăcut pentru ea.

– Sara, hai să ne întoarcem la căsuța din copac. Hai să îl chemăm pe Solomon. Poate că el ne va putea ajuta.

Sara îl urmă pe Seth înapoi la căsuța din copac. Își simțea corpul atât de greu încât de-abia reușea să avanseze de-a lungul cărării. Emoțiile ei se schimbaseră brusc. Dacă mai înainte se simțea atât de furioasă încât ar fi fost în stare să îl arunce pe șerif de pe pod, acum se simțea absolut neputincioasă. Peste toate, se simțea stânjenită și supărată pe ea însăși din cauza incapacității ei de a-și păstra starea extatică de mai înainte. Practic, trecuse brusc de la cea mai fericită la cea mai nefericită stare din viața ei.

Vă salut, bunii mei prieteni neînaripați, ciripi Solomon, aterizând pe platformă. *Să înțeleg că sedimentele ți-au acoperit din nou privirea limpede, Sara?*

Seth asculta uimit. Nu avea habar despre ce vorbea Solomon.

De ce nu-i explici lui Seth la ce mă refer, Sara?

Sara nu își ridică privirile din pământ. De fapt, ultimul lucru din lume pe care și-l dorea la ora actuală era să îi explice lui Seth despre pietrele prețioase bleumarin și despre strălucirea lor.

Solomon rămase tăcut, așteptând ca Sara să înceapă. Seth păstra și el tăcerea.

Sara oftă. Pur și simplu, nu-i veneau cuvintele.

Ei bine, Sara, poate că ai putea să începi prin a-i povesti lui Seth cum am ajuns să discutăm de piatra prețioasă. Povestește-i cum te-ai simțit ceva mai devreme, iar apoi redă-i conversația noastră.

– Ei bine, începu Sara, aproape în șoaptă, am ajuns ceva mai devreme la căsuța din copac și am stat singură

o vreme. Mă simţeam incredibil de bine, ca şi cum nu aş fi avut nicio grijă pe lume, ca și cum totul ar fi fost perfect în lumea mea. Nu-mi venea să cred. Aproape că îmi venea să îmi strig fericirea, ca să știe întreaga lume. Apoi mi-am dorit ca toți oamenii să se simtă exact la fel. Mi-am dorit de asemenea ca această stare să nu mai înceteze niciodată.

Atunci a apărut Solomon, care mi-a spus că noi ne-am simți întotdeauna astfel dacă nu ne-am crampona fără încetare de tot felul de gânduri negre, care ne fac să nu ne simțim bine. Mi-a explicat că noi suntem ca niște pietre prețioase extrem de frumoase, care se acoperă lent cu sedimente, pe măsură ce ne lăsăm furați de griji și de alte gânduri care nu ne sunt pe plac. Solomon a insistat că ori de câte ori ne dorim cu adevărat acest lucru, noi ne putem scutura de aceste sedimente, revenind la acea stare extatică de spirit.

Sara îl privi pe Solomon.

– Așa se petrec lucrurile, nu-i așa, Solomon? Întotdeauna se întâmplă ceva, în legătură cu care nu putem face nimic, iar atunci ne simțim mizerabil, iar sedimentele încep să se depună pe noi, schimbându-ne starea de spirit. Așa se explică de ce cu cât îmbătrânesc, cu atât mai puțin fericiți devin oamenii, nu-i așa? Sufletele lor se acoperă cu sedimente.

Într-adevăr, așa se petrec lucrurile, Sara. Încetul cu încetul, oamenii încep să își facă tot mai multe griji și să se bucure din ce în ce mai puțin. Dar să știi, Sara, că acest lucru nu este absolut obligatoriu. Nimeni nu te obligă să lași aceste sedimente să se acumuleze, întunecându-ți astfel claritatea și

bucuria. Dacă îți vei curăța nestemata în fiecare zi, aceasta va rămâne curată și strălucitoare. Toți oamenii pot face acest lucru, oricând doresc, cultivând gândurile care le produc bucurie. Nimeni nu te obligă să te gândești la lucruri care nu te fac să te bucuri, Sara. Din fericire, ai la dispoziție o multitudine de gânduri din care poți alege.

– Știu, Solomon, dar nu mă pot împiedica să nu mă întristez la gândul că îmi distrug locul meu preferat din întreaga lume.

Ei bine, Sara, tu ai opțiunea de a te crampona de acest gând, care este absolut justificat, întrucât este adevărat: întotdeauna ți-a plăcut la nebunie acel loc, iar acum muncitorii se pregătesc să îndrepte barele îndoite ale podului. Întrebarea pe care aș dori eu să ți-o pui este: „Cum mă simt atunci când mă gândesc la acest lucru?" Dacă răspunsul este: „Nu mă simt deloc fericită", atunci sfatul meu ar fi să cultivi un alt gând, astfel încât să nu acumulezi sedimentele de care vorbeam.

– Ca de pildă?

De pildă, te-ai putea gândi la această căsuță magică din copac, care oricum este infinit mai minunată decât acel loc. Te-ai putea gândi la faptul că poți veni oricând dorești aici, fără să fii deranjată de nimeni. Te-ai putea gândi la frânghia cu care vă legănați deasupra râului, sau la prietenii tăi, Seth și Annette, sau chiar la mine, prietenul tău atât de adorabil, de drag, de mort (care s-a dovedit în cele din urmă a nu fi chiar atât de mort!).

Sara râse. La fel și Seth.

Te-ai putea gândi la faptul că râul continuă să curgă, soarele să răsară și să apună, ploaia să cadă, vegetația

să crească, luna să apară pe cer, sau la un milion de alte lucruri minunate, care, dacă le-ai acorda atenția ta, te-ar face instantaneu să te simți mai bine, tocmai pentru că îți plac atât de mult. În acest fel, această stare de disconfort te-ar părăsi, lăsându-te din nou în starea ta naturală de bunăstare. Aceasta este esența ta, Sara. Nicio altă stare nu te va putea satisface vreodată.

În timp, vei ajunge la o stare în care nimic nu va mai conta pentru tine decât să te simți bine. Faptele propriu-zise sau revelarea adevărului în fața altor oameni ți se vor părea infinit mai puțin importante atunci decât descoperirea de gânduri care să te facă să te simți bine.

Sara rămase tăcută. Se simțea deja mai bine, acest lucru era absolut sigur, dar încă mai era ceva care o necăjea. Solomon îi ajutase pe ea și pe Seth de atâtea ori să se simtă mai bine, și de fiecare dată lucrurile au sfârșit prin a lua o turnură nouă, mulându-se după noua lor stare de spirit. Își aminti de domnul Wilsenholm, care dorea să taie copacii de pe malul râului. De îndată ce Sara și Seth reușiseră să se transpună într-o stare de spirit mai bună, domnul Wilsenholm și-a schimbat complet atitudinea și nu a mai tăiat copacii. Dimpotrivă, chiar le-a acordat permisiunea de a se juca în ei. Își aduse aminte de intenția tatălui lui Seth de a părăsi orașul și de întorsătura miraculoasă care s-a produs după ce ea și cu Seth și-au schimbat în bine starea de spirit. Și lista putea continua astfel la infinit. În cele din urmă, își formulă clar întrebarea:

– Dar, Solomon, tu ne-ai ajutat întotdeauna să ne simțim mai bine, și astfel să schimbăm lucrurile așa cum doream. Cum se face că de data aceasta nu putem face nimic pentru a schimba situația?

Solomon zâmbi. *Sara, eu nu v-am învățat să schimbați lucrurile, ci doar să intrați într-o stare de spirit care să rezoneze cu Bunăstarea voastră naturală.*

– Dar, Solomon, acei oameni se pregătesc să îmi distrugă locul preferat de pe pod.

Sara, cum te-ai simți dacă alți copii din oraș ar descoperi acel loc și și-ar propune să îl viziteze în fiecare zi?

– Nu aș fi deloc încântată.

Dar dacă le-ar plăcea cu adevărat? Dacă acel loc ar deveni locul lor preferat, la fel ca în cazul tău?

– O, înțeleg, Solomon. Vrei să spui că ar trebui să îl împărtășesc cu ceilalți. Știu că așa ar trebui, dar...

Ai încerca atunci să organizezi locul, astfel încât să puteți sta pe rând acolo? Ai inventa reguli, cum că trebuie să ai o anumită vârstă sau o anumită înălțime pentru a putea sta în acel loc?

– Solomon, nu înțeleg ce vrei să spui. Mi se pare că nu faci decât să complici lucrurile. Probabil că m-aș duce eu în altă parte, dar...

Așa este, Sara. Ar fi mult prea complicat să încerci să organizezi totul astfel încât să le faci tuturor pe plac. Oricum, nu cred că ai reuși nici dacă ai încerca o sută de ani. În schimb, un lucru pe care îl poți reuși cu ușurință, pentru simplul motiv că nu este deloc greu, este să îți muți atenția de la lucrul care te deranjează și să ți-o focalizezi asupra unui alt lucru care te face să te simți bine. Ce-i drept, această poveste necesită un anumit efort, mai ales la început, dar în timp devine din ce în ce mai ușoară. În acest fel, vei începe să te simți din ce în ce mai bine.

– Dar, Solomon, asta tot nu îmi rezolvă problema cu locul meu preferat de pe pod.

Sara, de ce îți dorești atât de mult acest loc? Nu ca să te simți bine?

– Ba da.

Iar dacă te simți DEJA bine, nu crezi că este la fel de bine ca și cum ai avea acel loc?

Sara rămase tăcută. Solomon avea dreptate.

– Dar, Solomon, eu credeam că ne înveți cum să transformăm realitatea așa cum ne dorim!

Așa este, Sara, dar transformarea realității așa cum îți dorești nu are nimic de-a face cu rezistența opusă în fața dorințelor celorlalți oameni, care își doresc o altfel de realitate. Transformarea realității așa cum îți dorești înseamnă să găsești acele gânduri care te fac să te simți bine, astfel încât să devii receptivă la binele pe care ți-l oferă Universul ca răspuns la dorințele tale.

Lucrurile se termină întotdeauna cu bine. Așa este natural. Dacă te lupți împotriva unei situații pe care nu ți-o dorești, tu împiedici practic acest proces natural, care ar face ca totul să se termine cu bine pentru tine.

– Deci, vrei să spui că dacă voi găsi gânduri pozitive, care mă fac să mă simt bine, nu îmi vor mai distruge locul preferat de pe pod?

Vreau să spun că dacă vei găsi gânduri care te fac să te simți bine, pur și simplu te vei simți bine, și nu-ți va mai păsa de locul tău preferat de pe pod, care nu îți oferea nimic în plus.

– Dar, Solomon, nu vreau ca locul meu preferat de pe pod să fie distrus, îi spuse Sara agitată.

Solomon zâmbi. *Sara, ce-ar fi să îți faci din fericire principalul țel al vieții? Singurul țel al vieții? „Nimic nu este mai important decât să mă simt bine."*

– Și ce se va întâmpla cu locul meu favorit de pe pod?

Orice s-ar întâmpla cu el, nu va mai conta pentru tine.

– De ce nu?

Pentru că oricum vei fi fericită.

Sara începu să râdă. Își dădea seama că nu îl poate clinti pe Solomon din ale lui.

Vezi tu, Sara, oamenii cred adeseori că nu se pot simți bine decât dacă lucrurile evoluează într-un anume fel. Când descoperă că nu au puterea de a schimba realitatea așa cum își doresc, ei se resemnează și trăiesc o viață neputincioasă și nefericită.

Încearcă să înțelegi că puterea ta constă în capacitatea ta de a percepe această realitate în așa fel încât să te simți bine. Dacă vei reuși să faci acest lucru, vei căpăta puterea de a realiza absolut orice îți vei dori.

Tot ceea ce îți dorești tu încearcă să ajungă la tine, dar tu ai datoria de a-i deschide poarta, iar acest lucru nu devine posibil decât atunci când te simți bine.

Sara rămase tăcută. Începea să înțeleagă ce dorea să spună Solomon.

Tu trăiești într-o lume uriașă, Sara, în care numeroși alți oameni își doresc la rândul lor tot felul de lucruri, multe dintre ele diferite de dorințele tale. Tu nu îi poți convinge sau obliga să fie de acord cu tine, și nu îi poți distruge pe toți cei care nu sunt de acord cu tine. Singurul lucru care îți mai rămâne de făcut dacă dorești să duci o viață fericită și împlinită este să te decizi, odată pentru totdeauna, să te simți bine cu orice preț. Dacă vei practica schimbarea gândurilor tale și focalizarea lor asupra lucrurilor care te fac să te simți bine, vei descoperi cel mai mare secret al vieții...

– Îți mulțumesc, Solomon. Cred că am înțeles. Cel puțin, pentru moment.

Mă bucur de acest lucru, fata mea dragă.

Capitolul 28

Zbor la înălțime

Sara își deschise brusc ochii. Ceva o trezise din somn. Rămase pe întuneric și ascultă, dar întreaga casă era scufundată în liniște. Se uită la ceas și constată că era ora 1:11 dimineața. *Este mult prea devreme să mă dau jos din pat,* își spuse ea, așa că se întoarse pe partea cealaltă și adormi la loc.

Se trezi din nou cu aceeași senzație. Ceasul arăta ora 2:22.

– Mă rog, oftă ea, și se culcă la loc.

Se trezi apoi pentru a treia oară. Se uită imediat la ceas, care arăta ora 3:33. Sara zâmbi.

– Asta e prea din cale-afară! E prea ciudat.

Eu nu aș spune că e prea ciudat, Sara. Nu este nici prea mult, nici prea puțin, ci exact atât de ciudat cât trebuie, se auzi vocea liniștită a lui Solomon din beznă.

– Unde ești? îi șopti Sara.

Întâlnește-te cu noi la căsuța din copac, îi răspunse vocea lui Solomon.

Sara sări din pat. Se simțea complet trezită, dar nu era sigură dacă înainte visase sau auzise cu adevărat vocea

lui Solomon. Se uită la ceas. Acesta indica tot ora 3:33. Sări din pat și își trase un pulover și niște dresuri direct peste pijama. Își luă apoi pantofii și o haină mai groasă, după are deschise fereastra dormitorului ei. Afară, luna strălucea cu putere. Deși ochii încă i se mai obișnuiau cu întunericul, nu avu probleme să își găsească drumul pe cărarea din pădure. „Exact atât de ciudat cât trebuie, se distră ea. Nu sunt convinsă că altcineva ar fi de aceeași părere."

În timp ce se apropia de căsuța din copac, auzi voci. Distinse vocea lui Seth, apoi pe cea a lui Annette. *Ce se întâmplă?* se întrebă ea.

– Seth, Annette, ce faceți aici? le strigă ea de jos, în timp ce se urca în căsuță.

– Sara, s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. M-am trezit mai întâi la ora 1:11, apoi la 2:22...

– Iar apoi la 3:33, termină Sara fraza Annettei.

– Și eu la fel, spuse Seth. A fost într-adevăr ciudat! Și atunci, ni s-a părut că am auzit vocea lui Solomon, care ne-a spus să ne întâlnim la căsuța din copac.

– Este preaaaa ciudat! spuse Annette, cuprinsă de fiori.

– Este ciudat exact atât cât trebuie, râse Sara.

Exact atât cât trebuie, o imită Solomon, care tocmai ateriza pe platformă.

– Solomon! exclamară cei trei, anticipând plini de entuziasm ce avea să se întâmple. De ce ne-ai chemat aici?

Mai întâi de toate, doresc să vă spun că nu ne-am adunat încă cu toții. Trebuie să o așteptăm și pe Maddie. Sunt mulți ani de când zburăm împreună ori de câte ori este lună plină. A fost ideea ei să vă invit și pe voi de această dată.

– Maddie zboară? se minună Sara. Nu-i venea să își creadă urechilor.

– Bine, dar este adultă!

– Cine este Maddie? întrebară în același timp Annette și Seth.

– Știți voi, doamna Wilsenholm. Numele ei este Madeline, dar când era mică i se spunea Maddie, le explică Sara.

Vârsta nu are nimic de-a face cu zborul, Sara. Zborul este legat de ușurința interioară pe care o simți. Niciun om care se simte împovărat de griji și probleme nu poate zbura. De fapt, cel care se înalță este spiritul omului, Sara.

Știu că vi se pare că ați venit aici în trupurile voastre frumoase, dar realitatea este că acestea continuă să doarmă în paturile voastre. Astăzi vom zbura numai cu partea voastră esențială, care reprezintă adevărul ființei voastre. Și vă asigur că vom petrece de minune.

– Vrei să spui că nu suntem într-adevăr aici, cu tine?

Sigur că sunteți aici, cu mine, dar nu în corpurile voastre, care continuă să doarmă în pat.

– Dar, Solomon, am mai zburat împreună cu tine și înainte, iar atunci corpul meu s-a ridicat în aer.

Ai zburat într-adevăr cu mine, Sara, dar frumosul tău corp se odihnea liniștit în patul tău.

– Dar, Solomon, îmi amintesc perfect că am zburat împreună cu tine.

TU ai zburat cu mine, Sara, nu și corpul tău. Mâine îți vei aminti inclusiv de acest zbor. Dacă te vei simți fericită, fără griji, permițându-i esenței tale să se manifeste prin tine, îți vei aminti cu siguranță.

– Chiar vom zbura, Solomon? întrebă Annette, care nu mai avea răbdare. Nu-mi pasă dacă sunt în corp sau

nu, Sara. Tot ce îmi doresc este să zbor! Cum putem face asta? Haideți să-i dăm drumul.

– Ce se vede acolo? întrebă Solomon, arătând către zare, dincolo de râu.

Prin aer plutea o formă albă, care se îndrepta către ei.

– Este doamna Wilsenholm, spuse Sara. Maddie, Maddie, tu ești! Zbori!

– Sigur că zbor, Sara. Și trebuie să recunosc că este o noapte cât se poate de potrivită pentru asta. Vreți să veniți și voi? spuse Maddie, prinzând-o pe Sara de mână.

Fără să se gândească la ceea ce face, Sara își dădu drumul de pe platformă și pluti alături de doamna Wilsenholm. Îi întinse mâna Annettei, care i-o prinse la rândul ei pe a lui Seth, și astfel zburară toți patru deasupra râului.

– Iuhuu! se auzi vocea lui Seth.

– Vă vine să credeți ce se întâmplă? spuse Annette. Vă vine să credeți? repetă ea. Mi se pare incredibil!

Sara râse. Își mai amintea încă de uimirea pe care o trăise când a zburat prima dată. Era o stare de exaltare fără limite, iar acum o simțea din nou.

– Sara, ce-ar fi să le spui lui Annette și lui Seth ce îți mai amintești despre zbor? îi spuse doamna Wilsenholm.

– Ei bine, nu sunt foarte multe lucruri de spus. Tot ce trebuie să faci este să te decizi unde dorești să mergi, după care, nu știu cum se face dar începi să plutești într-acolo. Dacă dorești să zbori în sus, este suficient să privești în sus. Dacă dorești să cobori, este suficient să îți întinzi piciorul în jos, în direcția în care dorești să cobori.

– Încercați, le spuse doamna Wilsenholm, zâmbind.

– Sus! strigă Seth, care se înălță instantaneu. Ceva mai sus, spuse el, și se înălță încă puțin.

– Eu vreau să merg acolo, spuse Annette, arătând cu un gest categoric un punct din zare, deasupra râului.

Instantaneu, începu să plutească într-acolo.

– Și eu la fel, spuse Sara, care o urmă imediat.

– Eu vreau să merg în sus, apoi în jos, și din nou sus, și iarăși jos! strigă Seth plin de entuziasm, făcând mișcări în zigzag pe cer.

Nu se putea opri din râs.

– Mamă, e super! le strigă el fetelor.

– Vrei să zburăm către școală? îl întrebă Annette.

– Da, fu de acord Seth.

– Și eu, adăugă Sara.

O luară toți trei către școală. Doamna Wilsenholm îi urmă îndeaproape.

Plutiră pe deasupra stadionului de fotbal, dar își încetiniră drumul ca să fie ajunși din urmă de doamna Wilsenholm.

– Nu ați observat, copii, că ori de câte ori vă manifestați o anumită intenție, aceasta se îndeplinește pe loc?

– Ba da, și este grozav! îi răspunse Annette.

– Ați observat și faptul că nu este nevoie de cuvinte, ci doar de o intenție clară?

– Da, spuse Seth. Practic, orice ne dorim, se întâmplă.

– Haideți să ne prindem de mâini și am să vă arăt ceva foarte interesant.

Sara, Seth, Annette și doamna Wilsenholm se prinseră de mâini, formând un cerc în aer.

– Acum, Sara, tu manifestă-ți intenția de a o lua în sus. Annette, ia decizia de a o lua în jos, iar tu, Seth, gândește-te că vrei să o apuci lateral. La trei: unu, doi, trei!

– Nu s-a întâmplat nimic! De ce nu s-a întâmplat nimic?

– Acum haideţi să ne dăm drumul la mâini. Sara, continuă să îţi manifeşti intenţia de a o lua în sus, Annette în jos, iar Seth într-o parte.

– Oooh! exclamară cei trei, apucând-o în direcţii diferite.

Se distrau la culme. În cele din urmă, se adunară din nou în cercul iniţial.

– Vedeţi voi, copii, atunci când pluteşti de unul singur şi ştii foarte limpede ce anume îţi doreşti, intenţia îţi este imediat îndeplinită, întrucât eşti la unison cu tine însuţi. În schimb, atunci când te afli într-un grup în care toţi au intenţii diferite, nu se întâmplă nimic.

– Iar acum, haideţi să ne prindem din nou mâinile şi să ne dorim cu toţii să mergem în sus.

Cei trei făcură cu li se spuse şi îşi proiectară la unison intenţia de a urca.

– Uau! spuse Sara. E super!

– Maddie, de ce nu am apucat-o fiecare în direcţia lui, atunci când nu ne-am manifestat intenţiile la unison? întrebă Sara. Vreau să spun, de ce nu am obţinut fiecare ceea ce ne doream, desprinzându-ne din formaţie?

– S-ar fi putut întâmpla. În cazul anumitor oameni, chiar aşa se petrec lucrurile, dar voi sunteţi foarte buni prieteni. Cred că intenţia voastră de a rămâne împreună s-a dovedit mai puternică decât aceea de a o lua pe o cale separată. De aceea, aţi preferat să rămâneţi pe loc, aşteptând o decizie colectivă a întregului grup.

– Hei, unde-i Solomon?

Sunt aici, spuse Solomon, de undeva de sus, mult deasupra lor. *Îmi plac tehnicile voastre. Cred că aţi dus zborul cu un pas mai departe.*

Toată lumea râse.

– Este atât de distractiv, spuse Annette. Mi-aş dori să putem rămâne întotdeauna aici.

Zborul este un lucru minunat, copii. Eu îl practic tot timpul, dar la urma urmelor sunt o pasăre, aşa că n-am ce să-i fac! Oricum, v-ar prinde bine şi vouă să zburaţi din când în când, fără a uita însă de destinul vostru uman. Perspectiva umană este foarte importantă pentru evoluţie. Cred totuşi că mai puteţi rămâne aici timp de câteva minute. Mai există cineva care doreşte să zboare de mult timp împreună cu voi.

– Încă o persoană? spuse Sara, surprinsă. Cine altcineva mai ştie de tine, Solomon?

Nu este de prin zonă, Sara, dar vă cunoaşte pe toţi foarte bine.

Solomon se întoarse şi privi către stadionul de fotbal. O formă frumoasă, foarte albă, plutea pe deasupra acestuia.

– Mamă, mamă! O, mamă, tu eşti! strigă Annette, zburând glonţ în braţele mamei sale.

Sara, Seth şi Maddie se ţinură deoparte, lăsând-o pe Annette să se bucure de reîntâlnirea cu mama ei.

– O, mamă, mamă, eşti aici şi eşti atât de reală.

Mama Annettei râse uşor.

– Păi, chiar aş zice că sunt reală, Annette. Cu toţii suntem. Suntem întotdeauna foarte reali. Mă bucur că ne-am putut reîntâlni în acest fel.

– Mamă, ai de gând să te întorci iarăşi şi să trăieşti printre noi, aşa cum a făcut Solomon?

– O, scumpa mea! Şi cum le-am putea explica vecinilor ce s-a întâmplat? Oricum, nu te voi părăsi niciodată, Annette. Voi fi întotdeauna aproape de tine, doar la un gând distanţă. Ori de câte ori vei avea nevoie de mine, voi fi lângă tine, iar în momente foarte speciale,

precum cel din această seară, mă vei putea vedea. În plus, ori de câte ori vei fi fericită, mă vei putea auzi și simți, așa cum ți-am mai spus.

Annette îi zâmbi mamei sale. Nu știa de ce, dar înțelegea perfect tot ce îi spunea aceasta. I se părea perfect logic și liniștitor.

– Mamă, cum e atunci când mori?

– Ei bine, Annette, n-aș ști să îți spun. Se pare că nu există deloc moarte. Sunt la fel de vie ca oricând. De fapt, sunt chiar mai vie acum. Și sunt atât de fericită. O, Annette, nu mi-aș fi imaginat niciodată că există atât de multă fericire.

– Sunt încântată să aud asta, mamă. Și eu sunt fericită.

– Știu, scumpa mea. Constat acest lucru în fiecare zi.

– Ei bine, copii, cred că ar trebui să plecăm, spuse Maddie.

– Mamă, o să te mai văd?

– Sigur, Annette, o să ne vedem frecvent. Acum distrează-te cu prietenii tăi. Și nu uita să îi săruți pe cei de-acasă din partea mea.

Mama lui Annette dispăru pe cerul nopții, iar cei patru continuară să plutească încet pe deasupra stadionului de fotbal. Sara îi luă pe Annette și pe Seth de după gât. Seth o prinse pe Maddie, care o prinse și ea pe Annette. Astfel uniți, plutiră toți patru pe deasupra stadionului.

Sara se întoarse pe partea cealaltă și deschise ochii. Ceasul arăta ora 3:34. Zâmbi.

– Mamă, dar știu că a fost ciudat!

Doar atât de ciudat cât trebuie, auzi ea vocea lui Solomon în mintea ei.

Capitolul 29

Mai mult...

Sara de-abia aștepta ca școala să se termine, ca să se poată întâlni cu Annette și cu Seth pentru a vorbi cu ei despre experiența incredibilă de noaptea trecută. Începuse chiar să se întrebe dacă aceasta fusese reală, căci cu cât trecea timpul, cu atât mai mult i se părea că visase.

Înțelesese ce îi spusese Solomon atunci când acesta afirmase că trupul ei a rămas în pat, în timp ce conștiința ei trăia acele experiențe magice, dar această experiență depășea practic tot ce trăise vreodată Sara. De aceea, i se părea prea sublimă pentru a fi adevărată. Oare aveau să își aducă aminte de ea și ceilalți doi, așa cum și-o amintea ea?

Sara o văzu pe Annette îndreptându-se către ea într-un grup de copii. Ar fi dat orice să o poată trage deoparte, pe coridor, pentru a o întreba dacă a trăit vreo experiență mai interesantă noaptea trecută. Știa însă că nu putea vorbi de față cu ceilalți copii, care nu ar fi înțeles niciodată ce dorea să spună.

Sara privi fața frumoasă a Annettei în timp ce se apropia. *Oare își mai aduce aminte?* se întrebă ea. Annette o privi în ochi, ca și cum i-ar fi auzit gândurile, și îi zâmbi complice. În această dimineață, fața Annettei era mai frumoasă și mai strălucitoare ca oricând. Părea perfect calmă și relaxată. Arăta fericită!

– Ne vedem mai târziu, Sara, îi strigă Annette, cu o intonație specială care o făcu pe Sara să știe dincolo de orice îndoială că Annette va veni mai târziu la căsuța din copac.

Sara se grăbi să se întoarcă în clasă. *Mi-aș dori să putem merge chiar acum la căsuța din copac, toți trei,* își spuse ea.

Seth veni alergând din spate și îi strecură un bilețel de hârtie, trecând apoi mai departe fără să îi spună nimic, dar făcându-i cu ochiul.

Pe bilețel erau doar câteva cuvinte: „CĂSUȚA DIN COPAC, DISEARĂ, ABSOLUT SIGUR!"

Își aduce aminte, zâmbi Sara.

Se auzi și ultimul clopoțel, iar Sara se duse glonț la căsuța din copac. De-abia aștepta să se întâlnească acolo cu Seth și cu Annette pentru a discuta despre întâmplările nopții trecute.

Când ajunse, Annette se afla deja în copac, și înainte ca Sara să apuce să urce, apăru și Seth din spate.

Sara chicoti, încercând să urce treptele scării câte două odată. I se părea că Seth avea să i se urce în spinare dacă nu se grăbea.

Cei trei rămaseră fără suflare pe platformă, privindu-se.

Prima care luă cuvântul fu Annette:

– Chiar s-a întâmplat ceea ce cred eu că s-a întâmplat noaptea trecută?

– Eu cred că ceea ce crezi că s-a întâmplat, chiar s-a întâmplat, dar nu sunt sigură ce anume crezi că s-a întâmplat, îi răspunse Sara, chicotind.

– Un lucru este absolut sigur, spuse și Seth. Nu cred că ar trebui să mai spunem cuiva ceea ce cred eu că Sara crede că tu crezi că s-a întâmplat.

Solomon plană în zbor și ateriză în mijlocul lor. *Vă salut cu drag, bunii mei prieteni neînaripați. Sau poate că ar trebui să spun: simpaticele mele stafii. Ce mai e nou? Sau mai bine zis: ce puneți la cale?*

Râseră cu toții.

– Solomon, spuse Sara. Ne bucurăm atât de mult că te vedem. Nu-i așa că noaptea trecută a fost uimitoare?

Mie nu mi s-a părut chiar atât de uimitoare, răspunse Solomon. *Mi s-a părut mai degrabă normală.*

– Da, dar ceea ce este normal pentru tine, Solomon, este uneori cât se poate de uimitor pentru noi, ceilalți, îi spuse Seth.

De fapt, Seth, voi trei sunteți cei care ați redescoperit ceea ce este normal.

– Normal? spuseră în același timp Sara și Annette. Tu numești asta normal?

Da, copii. Este cât se poate de normal să vă reamintiți de natura voastră nelimitată.

Este cât se poate de normal să fiți fericiți și să plutiți pe cer într-o stare de abandon relaxat, să înțelegeți că nu există moarte, și deci nici separație reală față de cei dragi.

Este cât se poate de normal să vă simțiți vii, conștienți de sine și plini de iubire.

Este cât se poate de normal să cunoașteți starea de Bunăstare și să înțelegeți că orice s-ar întâmpla, Totul Este Bine.

Cei trei ascultară în tăcere cuvinte inspirate ale lui Solomon.

Este cât se poate de normal să vă iubiți propria viață...

Să vă simțiți plini de entuziasm în ceea ce privește viitorul...

Să înțelegeți că această călătorie minunată nu încetează niciodată...

Să știți că o să vă descurcați întotdeauna, orice probleme vor apărea...

Să îi iubiți pe ceilalți, care se vor juca împreună cu voi de-a lungul drumului...

Să înțelegeți că suntem cu toții diferiți, și totuși perfecți exact așa cum suntem...

Să realizați că acest joc nu se va termina niciodată...

Și că nu puteți greși, orice ați face...

Să vă simțiți atât de îndrăgostiți de propria voastră esență încât nimic să nu vă mai poate distrage vreodată de la această stare de fericire fără seamăn...

Toate acestea SUNT normale.

Desigur, și celelalte lucruri pe care le fac oamenii sunt la fel de normale.

Cei trei râseră din nou.

– O, Solomon, spuse Annette, te iubesc atât de mult. Sunt atât de fericită. Nu pot să-ți spun cât de fericită mă simt.

Știu că ești fericită, îi zâmbi Solomon.

– Deci, Solomon, ce urmează? îl întrebă Sara, știind că Solomon poate vedea viitorul apropiat și îndepărtat.

Mai mult, îi răspunse simplu Solomon.

– Mai mult ce? insistă Sara.

Mai mult din toate acele lucruri asupra cărora vă veți focaliza atenția.

Sara râse.

– O, da. Acest lucru este valabil întotdeauna, nu-i așa?

Chiar așa este. Așa s-au petrecut și așa se vor petrece întotdeauna lucrurile.

Solomon își luă zborul de pe platformă și se îndreptă către orizont. Cei trei prieteni îl priviră cum zboară până când dispăru din vedere. Se priviră apoi în ochi, fericiți că sunt prieteni.

– Deci, spuse Annette, sărind în picioare. Sara, ești pregătită să înveți să zbori pe frânghie cu capul în jos?

Seth zâmbi cu gura până la urechi. Știa cât de mult își dorea Sara să învețe acest lucru.

Sara zâmbi, privindu-și cu drag prietenii.

– Mai mult, spuse ea. Îmi place cum sună.

ÎNCEPUTUL

O SINTEZĂ ÎN 12 PUNCTE A ÎNVĂȚĂTURILOR ABRAHAM-HICKS

1. Tu ești o extensie fizică a unei realități nefizice.

Tot-ceea-ce-este, sau ceea ce unii oameni numesc Dumnezeu, nu reprezintă o realitate terminată, care te așteaptă să o prinzi din urmă. Tu ești o ființă care gândește și care caută mai mult: mai multe experiențe plăcute și înălțătoare. (Prin trăirea acestor experiențe, tu aduci, literalmente, raiul pe pământ).

2. Tu te afli în acest corp deoarece ai optat pentru acest lucru.

Tu ai ales oportunitatea de a experimenta acest contrast delicios în timp și spațiu, și ai venit în această lume cu multă nerăbdare, de-abia așteptând să cocreezi împreună cu alte ființe aflate în căutarea fericirii, prin acordarea gândurilor tale cu realitatea dorită. (Ce, unde, când și cu cine cocreezi reprezintă de asemenea opțiuni ale tale).

3. Fundamentul vieții tale este libertatea; scopul vieții tale este bucuria.

Tu ești liber să optezi pentru a descoperi noi și noi manifestări ale bucuriei tale. Prin exprimarea acestei bucurii, tu vei crește, iar prin creșterea ta vei contribui la creșterea Totalității. (Tu ești liber să optezi inclusiv pentru absența libertății sau pentru durere... dar tot ce aleg oamenii pornește de la convingerea lor că îi va face fericiți).

4. Tu ești un creator; instrumentul cu care creezi sunt gândurile tale.

Legea Universală a Atracției îți permite să atragi către tine esența tuturor lucrurilor cărora le acorzi atenția ta, indiferent dacă acestea sunt dezirabile sau indezirabile. În acest fel, tu creezi adeseori fără să-ți dai seama că faci acest lucru. Emoțiile tale îți permit să conștientizezi în ce măsură corespunde sau nu realitatea pe care o atragi (creezi) cu ceea ce îți dorești. (Asupra căror lucruri îți focalizezi atenția?)

5. Tu poți deveni, avea sau face tot ce îți poți imagina.

Atunci când te întrebi de ce îți dorești un anumit lucru, tu activezi practic esența dorinței tale, iar Universul începe să o atragă către tine. Cu cât sentimentele tale sunt mai intense, cu atât mai rapid ajunge la tine manifestarea fizică a dorinței tale. (Este la fel de ușor să creezi un castel sau un nasture).

6. În procesul de alegere a gândurilor, emoțiile reprezintă cea mai bună călăuză.

Ființa ta Interioară plină de iubire te călăuzește în permanență prin emoțiile tale. Atunci când cultivi un gând dorit sau nedorit, tu simți implicit o emoție pozitivă sau negativă. Dacă îți vei schimba gândul, îți vei schimba automat și emoția, și implicit realitatea pe care ți-o creezi. (Fă mai multe alegeri în fiecare zi).

7. Universul te adoră pur și simplu, întrucât îți cunoaște intenția supremă.

Tu ai optat pentru a veni pe pământ cu cele mai bune intenții, iar universul te călăuzește în permanență de-a lungul căii alese de tine. Ori de câte ori te simți bine, tu accepți în viața ta într-o măsură mai mare acea realitate pe care ai avut intenția să o experimentezi atunci când ai venit pe acest pământ, deci care corespunde perspectivei tale superioare. (Tu ești un spirit întrupat).

8. Relaxează-te și bucură-te de bunăstarea ta naturală. Totul este bine. (Chiar este!)

Esența tuturor lucrurilor pe care le apreciezi curge în permanență în realitatea ta. Cu cât descoperi mai multe lucruri de apreciat, cu atât mai multe căi ți se deschid în față care te vor conduce către și mai multă apreciere. (Vibrația pe care o emiți este totuna cu vibrația gândurilor tale. Tu atragi aceeași vibrație pe care o emiți).

9. Tu ești un creator al cărărilor mentale care te pot conduce pe Calea Unică a Bucuriei tale.

Nimeni altcineva nu te poate împiedica să îți direcționezi gândurile așa cum dorești. Nu există limite ale călătoriilor tale lăuntrice care te vor conduce către

experiențele exterioare. Pe calea către fericire, vei descoperi tot ceea ce îți dorești să devii, să ai și să faci. (Nu te vei putea bucura însă de aceste experiențe decât dacă le vei permite inclusiv celorlalți să se bucure de propriile lor experiențe personale).

10. Acțiunile care trebuie întreprinse și schimbul de posesiuni sunt efecte secundare ale focalizării tale asupra bucuriei.

De-a lungul călătoriei tale deliberate către fericire, tu te vei simți inspirat să execuți anumite acțiuni, te vei bucura de resurse abundente și vei ști în funcție de ceea ce vei simți cât de mult te-ai apropiat de împlinirea menirii tale în viață. (Mulți oameni înțeleg pe dos această premisă; de aceea, nu se bucură decât prea puțin de acțiunile și de posesiunile lor).

11. La momentul potrivit, tu poți părăsi acest corp fizic fără boală și fără durere.

Nu este deloc necesar să atragi boala sau un alt pretext pentru a părăsi acest corp fizic. Starea ta naturală este sănătatea și bunăstarea, indiferent dacă optezi pentru a veni în acest corp, pentru a rămâne în el sau pentru a-l părăsi. (Alegerea depinde numai de tine).

12. Tu nu poți muri, întrucât ești una cu viața eternă.

Tu poți opta pentru a te relaxa și pentru a face tranziția către starea ta nefizică, de energie pură și pozitivă. Starea ta naturală este veșnicia. (Distrează-te cât mai mult cu aceste legi. Nu ai cum să greșești, și nici cum să le epuizezi).

P.S. *Nu este deloc necesar ca altcineva să înțeleagă Legile Universului sau procesele descrise în această carte pentru ca tu să trăiești o experiență de viață minunată, fericită și constructivă, căci tu singur îți atragi experiența de viață. Tu și numai tu!*